

EUROPEAN UNION

EUROPEAN REGIONAL DEVELOPMENT FUND

INVESTING IN YOUR FUTURE!

GOVERNMENT OF ROMANIA

GOVERNMENT OF BULGARIA

TURISMUL RELIGIOS ÎN REGIUNEA TRANSFRONTALIERĂ ROMÂNIA-BULGARIA

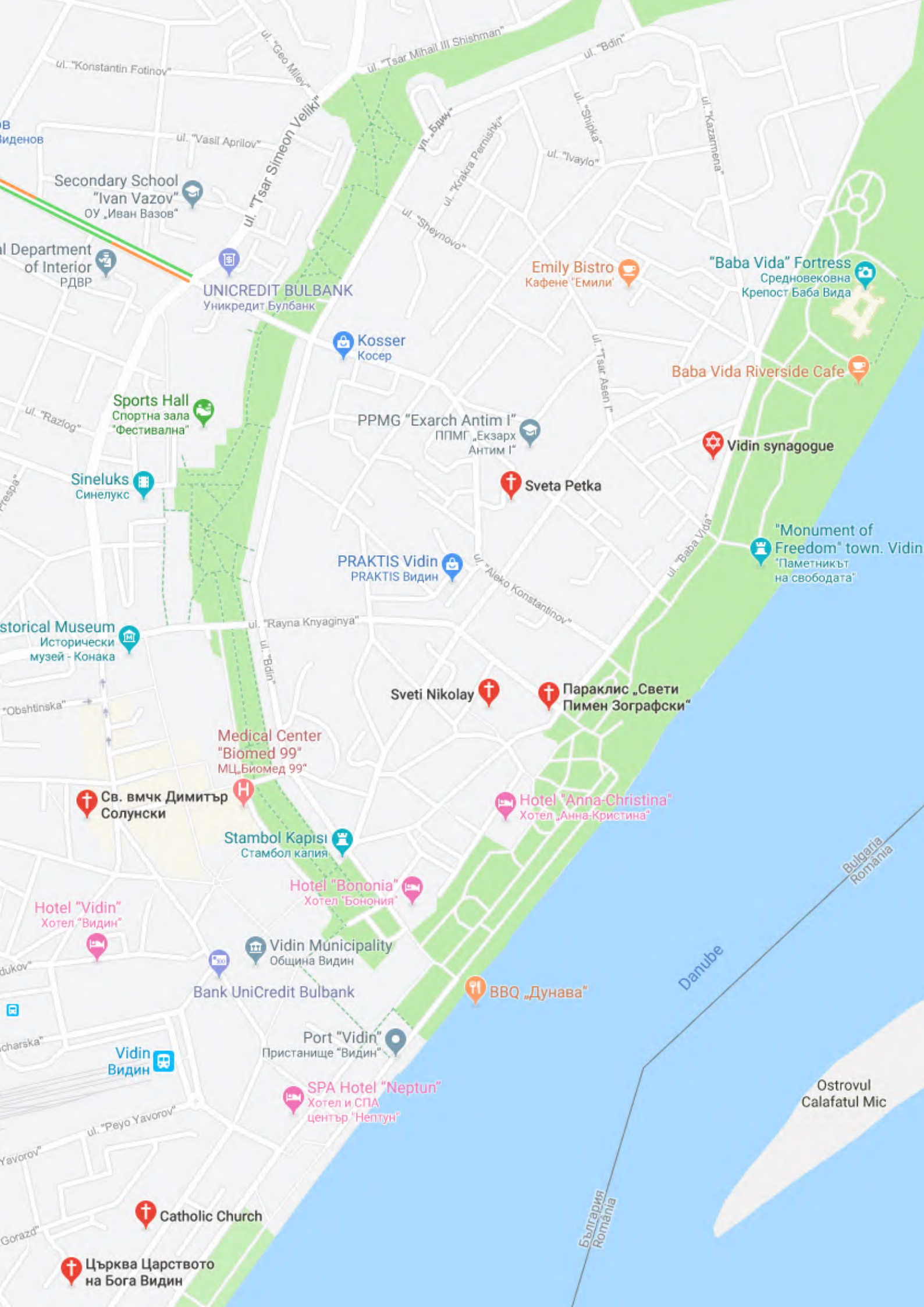
GHID

BULGARIA

Secondary School
"Ivan Vazov"
ОУ „Иван Вазов“

Department of Interior
РДВР

UNICREDIT BULBANK
Уникредит Булбанк

Kosser
Косер

Emily Bistro
Кафене "Емили"

"Baba Vida" Fortress
Средновековна
Крепост Баба Вида

Baba Vida Riverside Cafe

Sports Hall
Спортна зала
"Фестивална"

PPMG "Exarch Antim I"
ППМГ „Екзарх
Антим I“

Vidin synagogue

Sineluks
Синелукс

Sveta Petka

PRAKTIS Vidin
PRAKTIS Видин

"Monument of
Freedom" town. Vidin
"Паметникът
на свободата"

Historical Museum
Исторически
музей - Конака

Sveti Nikolay

Параклис „Свети
Пимен Зографски“

Medical Center
"Biomed 99"
МЦ „Биомед 99“

Св. вмчк Димитър
Солунски

Sambol Kapisi
Стамбол капия

Hotel "Anna-Christina"
Хотел „Анна-Кристина“

Hotel "Vidin"
Хотел "Видин"

Hotel "Bononia"
Хотел "Бонония"

Vidin Municipality
Община Видин

Bank UniCredit Bulbank

BBQ „Дунава“

Vidin
Видин

Port "Vidin"
Пристанище "Видин"

SPA Hotel "Neptun"
Хотел и СПА
център "Нептун"

Catholic Church

Църква Царството
на Бога Видин

Bulgaria
Romania

Danube

Ostrovul
Calafatul Mic

България
Romania

DISTRICTUL VIDIN

Introducere

Districtul Vidin este situat în nord-vestul Bulgariei, la granița cu Serbia (spre vest) și România (spre nord-est). Districtul are o suprafață de 3.032 km², reprezentând 2,73% din suprafața totală a țării. Vidin are cel mai mic număr de locuitori/km² comparativ cu alte districte din Bulgaria, populația zonei fiind de 86.927 locuitori în anul 2018, conform Eurostat. Districtul este structurat în 10 municipalități pe teritoriul cărora au fost constituite 7 orașe - centrul administrativ este orașul Vidin situat pe malul fluviului Dunărea.

Districtului Vidin are o istorie bogată și turbulentă, având în vedere importanța sa strategică și geografică pentru consolidarea și definirea statului bulgar încă din Evul Mediu, teritoriul fiind un centru militar, de transport și comercial timp de peste 2.000 ani. Astfel pe teritoriul său se regăsesc numeroase vestigii arheologice, printre cele mai cunoscute fiind Cetatea Baba Vida (singurul castel medieval din Bulgaria conservat integral, având o vechime de peste 2.000 ani), Cetatea Castra Martis (construită în perioada romană și bizantină, sec. I-VI), Cetatea Kaleto (printre cele mai bine conservate cetăți din Bulgaria), ruinele orașului roman Ratiaria (un important centru de comerț cu aur). Muzeul Regional de Istorie din Vidin este de asemenea un important element de patrimoniu cultural și istoric. În districtul Vidin pot fi realizate numeroase pelerinaje, cele mai cunoscute lăcașe de cult religios situate în această zonă fiind Mănăstirea Albotina din Câmpia Dunării (șăpată în stâncă), Mănăstirea Izvorul "Adormirea Maicii Domnului" (în curtea căreia se află un izvor cu proprietăți curative). Districtul este centrul spiritual al Mitropoliei de la Vidin. În orașul Vidin poate fi vizitată și Catedrala "Sf. Mucenic Dimitar", a doua cea mai mare biserică ortodoxă bulgară de importanță națională.

Din perspectiva patrimoniului natural, Rocile de la Belogradchik sunt cel mai cunoscut obiectiv turistic din zonă, acestea fiind nominalizate în anul 2009 în campania pentru cele „Șapte minuni naturale ale lumii”. Alte puncte de interes pot fi Peștera Venetsa, Peștera Lepenitsa (integrată într-un traseu ecoturistic) și Peștera Măgura (în interiorul căreia a fost descoperit cel mai mare exponat de picturi rupestre din Europa).

Districtul Vidin dispune de numeroase obiective turistice culturale și naturale, sectorul turismului având potențialul de a genera o creștere economică sustenabilă a acestui teritoriu.

CATEDRALA SFÂNTUL DIMITRIE

Hram: „Sfântul Mare Mucenic Dimitrie”

Adresă: Strada Ekzarh Iosif I nr. 2, în centrul oraşului Vidin districtul Vidin

Drum de acces: D1, apoi Ring Vidin, Bulevardul Panonia, asfalt stare foarte bună

GPS: 43.987187 / 43°59'14" N – 22.874447 / 22°52'28" E

Catedrala Sf. Dumitru este cartea de vizită a Vidinului. Biserica este a doua ca mărime din Bulgaria şi a treia ca înălţime, având 33 metri. Primul lăcaş a fost realizat pe o structură din lemn, care s-a prăbuşit de-a lungul timpului, deci a fost necesară construcţia unei noi biserici mari, ridicată în perioada 1885-1926. A fost o realizare a lui Antim, primul exarh bulgar, iar construcţia s-a ridicat prin eforturile tuturor credincioşilor din oraş. Proiectul aparţine unui maestru al şcolii din Tryavna şi unui arhitect italian. Este o bazilică cu trei nave, în formă de cruce, cu un spaţiu mare interior. Pentru a ţine evidenţa timpului, unul dintre clopote are un ceas construit în 1900.

Spaţiul interior al lăcaşului este împărţit în trei planuri. Iconostasul este o lucrare artistică a Şcolii Debar, prin faimoasa familie Philipovci, realizată în 1923. Biserica este frumos pictată de o echipă condusă de artistul Zhelyazkov, din şcoala rusă a lui Repin. Pe lângă icoanele sfinţilor bulgari, în sfântul lăcaş mai sunt reprezentaţi şi mai mulţi eroi naţionali bulgari. Tabloul „Cadouri de la Țarul Petru (927-970) către Sf. Ioan de Rila” se întâlneşte numai în această biserică.

BISERICA SFÂNTUL NICOLAE

Hram: „Sfântul Nicolae Făcătorul de minuni”

Adresă: Strada Baba Vida nr. 11, pe faleza oraşului Vidin, districtul Vidin

Drum de acces: D1, apoi Ring Vidin, Strada Ştefan Karadzha, asfalt stare bună

GPS: 43.988133 / 43°59'17" N – 22.880875 / 22°52'51" E

Biserica face parte dintr-un complex eparhial, alături de Biserica Sf. Pantelimon, Catedrala din Vidin şi Mausoleul Exarhului Antim. Prima biserică a fost construită în anul 1799, pe ruinele vechii clopotniţe, fiind o anexă a bisericii Sf. Pantelimon. Noua biserică a fost construită în cadrul unui alt proiect, în 1926. Este o bazilică cu trei nave încrucişate, cu absidă şi pronaos, cu două galerii, la nord şi la sud, şi una spre vest. Din exterior, biserica este impresionantă, cu o cupolă mare, două turnuri situate simetric deasupra intrării centrale, precum şi faţade frumoase, cu ferestre rotunde şi boltite.

În interiorul bisericii găsim o podea din mozaic extrem de frumoasă şi un mozaic pe peretele sudic, reprezentându-l pe Sfântul Nicolae Făcătorul de Minuni, cel mai probabil lucrat la Berlin. Icoanele şi minunatele picturi murale sunt realizate de maeştrii Şcolii din Debar, Philip Filipov, Krastyu Yankov şi Jeliaskov. Biserica a fost renovată în anul 2009. Aici au loc slujbe regulate la care participă mitropolitul Vidinului.

Cetatea Baba Vida

GPS: 43.992622 / 43°59'33" N – 22.884983 / 22°53'6" E

Adresa: Strada Baba Vida, faleza Dunării, orașul Vidin, districtul Vidin

Primele date istorice arată faptul că pe această locație s-a aflat la început o fortificație romană cu numele de Bononia, ridicată cu scop de observare. Cetatea a fost lărgită apoi consolidată în perioada bizantină și în cea medievală, datorită poziției strategice care permitea controlarea traficului pe Dunăre, supravegherea drumurile comerciale, dar și asigurarea apărării militare a orașului. Cele mai vechi ziduri existente datează din secolul X, din perioada Țaratului Bulgar. Cetatea Baba Vida a fost reședința lui țarului Ivan Stratimir, fondatorul ultimei dinastii bulgare.

Castelul are două ziduri înconjurătoare, o curte interioară și două curți exterioare. Zidurile interioare au o înălțime de peste 2 metri, fiind sprijinite de 9 turnuri de apărare și observare, întreaga suprafață ocupată de cetate acoperind circa 9.500 metri pătrați. În timpul în care s-a aflat sub stăpânirea bulgară, cetatea a fost permanent extinsă și întărită, multe dintre construcțiile și fortificațiile de atunci păstrându-se intacte până astăzi. În 1689, sub stăpânirea turcilor, cetatea a fost modificată pentru utilizarea artileriei, fiind folosită de asemenea drept depozit de arme și materiale militare, dar și ca închisoare. După eliberarea Bulgariei în anul 1878, castelul a devenit sediul autorității militare, fiind deschis publicului abia în anul 1927, iar în anul 1964 a fost declarat monument istoric de importanță națională, intrând în circuitul obligatoriu al fiecărui turist. Cetatea este folosită uneori ca decor de filme, scenă de teatru, concerte sau diverse reprezentații artistice.

Muzeul de istorie Konak

GPS: 43.989145 / 43°59'21" N – 22.874987 / 22°52'30" E

Adresa: Strada Obstinska nr. 2, orașul Vidin, districtul Vidin

Construcția, care are un plan arhitectural remarcabil, datează de la mijlocul secolului al 17-lea. În perioada ocupației otomane, aici a fost reședința șefului militar al orașului, multe dintre elementele de arhitectură fiind de inspirație orientală. După eliberarea Bulgariei în anul 1878, clădirea a devenit sediul municipalității din Vidin. Imobilul are două etaje și a fost supus la numeroase reparații de-a lungul timpului, motiv pentru care s-au pierdut multe dintre elementele originale. În anul 1956, această clădire a fost transformată în muzeu, sub denumirea de Muzeul de Istorie din Vidin. În curtea din jurul clădirii gse află câteva vestigii arheologice din perioada romană, cea mai mare parte a lor găsite în urma săpăturilor de la Colonia Ulpia Ratsiaria, din cetatea Bononia și din castrul roman Martis.

În interiorul muzeului sunt expuse mai multe colecții de obiecte, grupate în perioade de timp. Găsim aici obiecte din epoca de fier și cea de bronz, cum ar fi obiecte din piatră și bronz, resturi de bijuterii și diverse unelte, dar și obiecte de cult. Muzeul adăpostește de asemenea, colecții din perioada romană, bizantină și medievală, obiecte din ceramică, metal și argint, obiecte casnice, dar și câteva documente. O altă parte a muzeului prezintă câteva repere din istoria mai recentă a orașului, respectiv luptele pentru eliberarea țării de sub stăpânirea otomană din 1878.

Muzeul etnografic - Cazarma în cruce

GPS: 43.990526 / 43°59'26" N – 22.881406 / 22°52'53" E

Adresa: Strada Knyaz Boris I nr. 26, orașul Vidin, districtul Vidin

Această clădire este un simbol al moștenirii istorice din orașul Vidin. A fost ridicată relativ recent, la începutul secolului XIX, între 25 mai 1800 și 14 mai 1801, din ordinul conducătorului de atunci al Vidinului, Pașa Osman Pazvantoglu. Scopul clădirii era acela de a fi sediul garnizoanei militare otomane. Clădirea este construită din piatră și cărămidă, având o formă unică de cruce, pentru a facilita apărarea în caz de atac. Zidurile sunt masive, cele exterioare au 100 cm grosime, iar cele interioare 70 cm.

Cetatea Kaleto Belogradchik

GPS: 43.623747 / 43°37'25" N – 22.676645 / 22°40'36" E

Adresa: Strada Colo Todorov, orașul Belogradchik, districtul Vidin

Fortăreața Kaleto din Belogradchik este una dintre cele mai spectaculoase atracții turistice din zonă. Suprafața totală pe care se întinde această fortificație este de peste 10.000 metri pătrați. Prima construcție militară de aici a aparținut romanilor, care în secolele I – III au folosit cetatea pentru a păzi drumurile strategice din zonă. Inginerii romani au folosit cu mare pricepere rocile din jur și configurația locului pentru a asigura apărarea întregii zone. Partea cea mai înaltă a fortăreței este cunoscută sub denumirea de Citadela, iar aici se găsesc urme ale unor ziduri de apărare și clădiri militare care datează atât din perioada Imperiului Roman, cât și din cea a Evului Mediu.

În perioada cuprinsă între anii 1805 -1837, fortăreața a fost extinsă și reconstruită de regimul otoman, cu ajutorul inginerilor francezi și italieni, pentru a permite folosirea armelor de foc. Fortăreața are două porți, denumite Vidin și Niș. Pe alocuri, zidurile au o grosime la bază de circa 2,5 metri și între 3 și 15 metri înălțime. De-a lungul zidurilor există peste 400 de deschideri prin care se putea trage cu

puștile sau cu artileria. În mod obișnuit garnizoana de aici număra circa 1.000 de soldați, dar pe timp de război numărul apărătorilor putea să ajungă la 3.000 de oameni. Fortăreața de la Belogradchik este una dintre cele mai bine păstrate cetăți, fiind declarată monument cultural de importanță națională în anul 1985.

Stâncile din Belogradchik

GPS: 43.623747 / 43°37'25" N – 22.676645 / 22°40'36" E

Adresa: Strada Colo Todorov, orașul Belogradchik, districtul Vidin

Formațiunile de stânci aflate în apropierea localității sunt considerate cele mai faimoase obiective turistice naturale din Bulgaria. Zona pe care sunt răspândite acestea este foarte mare, având circa 30 km lungime și între 3 și 5 km lățime. Totuși, cele mai mari și mai frumoase dintre aceste minunate creații ale naturii se află pe dealurile pe la marginea orașului Belogradchik. Studiile geologice au arătat că la sfârșitul Paleozoicului această regiune a fost invadată de mare, pe fundul căreia s-au depus nisip, pietriș și lut.

Ca rezultat al epocii glaciare, acest complex stâncos s-a ridicat deasupra apei, urmând apoi un proces natural de erodare care a condus la stâncile ciudate pe care le putem vedea astăzi, formate în decursul a milioane de ani. Prin acțiunea apelor și a vântului au luat naștere forme uimitoare, figuri de animale, siluete umane sau creaturi mitologice, iar fiecare stâncă are în spate o legendă care încearcă să îi explice forma și frumusețea.

Muzeul de istorie și etnografie din Belogradchik

GPS: 43.990526 / 43°59'26" N – 22.881406 / 22°52'53" E

Adresa: Strada Knyaz Boris I nr. 1, orașul Belogradchik, districtul Vidin

Muzeul de istorie din Belogradchik este situat în zona centrală a orașului, într-o clasă tradițională cu valoare istorică, denumită Casa Panov, care prezintă caracteristici ale arhitecturii din perioada renașterii bulgare. Clădirea a fost construită în anul 1810, iar din anul 1970 a fost transformată în muzeul actual, având în prezent peste 8.000 de obiecte în păstrare.

La parter se află o colecție de elemente etnografice și obiecte tradiționale casnice, care ilustrează viața cotidiană a locuitorilor din zonă. La etaj putem admira câteva expoziții de obiecte istorice, care acoperă toate epocile, și anume obiecte din perioada pre-istorică, perioada romană și epoca medievală. Un accent deosebit este pus pe evenimentele derulate cu ocazia războiului de

independență al Bulgariei din 1877-1878, în acest sens existând numeroase exponate și documente care ilustrează derularea evenimentelor militare din această zonă.

Peștera Măgura

GPS: 43.726918 / 43°43'37" N – 22.583816 / 22°35'1" E

Adresa: la marginea satului Rabisha, districtul Vidin

Peștera Măgura, situată în satul Rabisha, se numără printre cele 30 de peșteri ce se găsesc în regiune fiind totodată una dintre cele mai mari peșteri din Bulgaria. Întregul traseu din interior este amenajat foarte bine pentru vizitare, fiind electrificat. Galeria principală, cu orientarea sud-nord, are o lungime de 1.750 metri și împreună cu cele 3 ramificații principale ale sale, însumează peste 2.500 metri lungime. În interior pot fi văzute formațiuni carstice unicat, de o frumusețe rară, acoperite de o dantelărie delicată. Aici se găsește și cea mai mare stalagmită din Bulgaria, denumită Bradul căzut, cu o înălțime de 11 metri, având o circumferință la bază de 6 metri.

Cercetările arheologice au început în anul 1972 și au continuat până în anul 1996. În peșteră au fost descoperite rămășițe ale vieții preistorice, urme de așezări ce datează încă de acum 12.000 de ani, din Epoca de Bronz și din Epoca de Fier, precum și diverse unelte și obiecte de cult din piatră, ceramică sau os. Decoperirea cea mai importantă este cea a unei colecții de desene rupestre, unice pentru peșterile din Peninsula Balcanică, realizate pe bază de guano. Galeria care conține aceste picturi are o lungime de circa 300 de metri, fiind structurată în mai multe săli, pasaje și deschideri, în care oamenii primitivi care au locuit în această peșteră au realizat peste 700 de desene, reprezentând figuri umane diverse, în special de femei, animale, scene de vânătoare, ritualuri religioase sau scene de război.

Hotel-restaurant Bononia

Coordonate GPS: 43.985908 / 43°59'9" N – 22.878338 / 22°52'42" E

Adresă: Strada Bdin nr. 2, orașul Vidin, districtul Vidin

Hotel-restaurant Anna Kristina

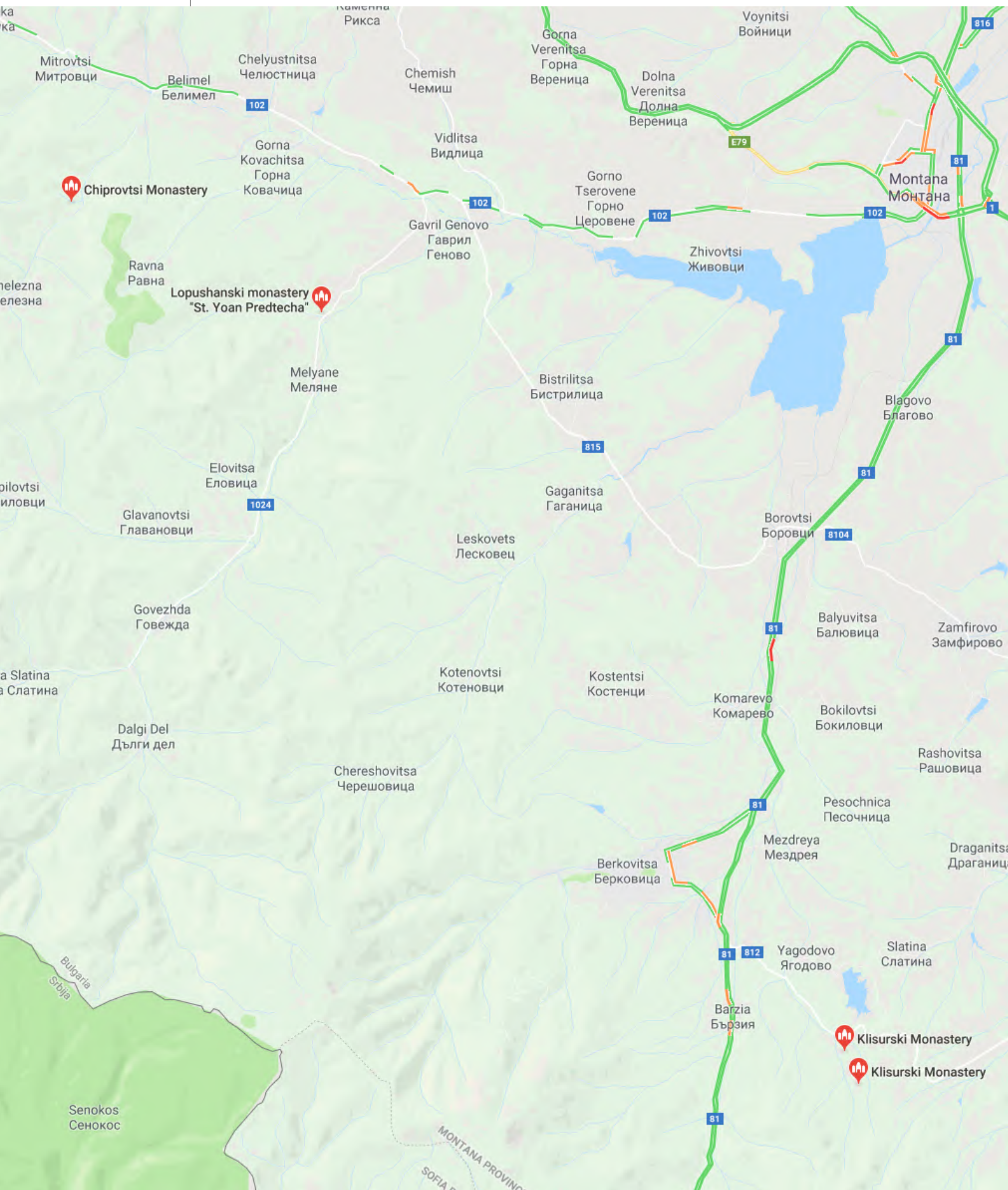
Coordonate GPS: 43.987128 / 43°59'13" N – 22.8800887 / 22°52'48" E

Adresă: Strada Baba Vida nr. 2, orașul Vidin, districtul Vidin

Complex cazare-restaurant Măgura

Coordonate GPS: 43.725067 / 43°43'30" N – 22.590214 / 22°35'24" E

Adresă: la ieșirea din satul Rabisha, districtul Vidin

DISTRICTUL MONTANA

Introducere

Districtul Montana este situat în nord-vestul Bulgariei și ocupă o suprafață de 3.635 km², ceea ce reprezintă 3,27% din suprafața întregii țări. Districtul se învecinează la nord cu România, granița fiind fluviul Dunărea, și la nord-vest cu Serbia. Conform Eurostat, în anul 2018, în districtul Montana era înregistrată o populație de 132.214 locuitori. La nivel național, districtul Montana este al treilea ca număr de locuitori (după Plevna și Vratsa) și suprafață. Centrul administrativ și de afaceri al districtului este orașul Montana. Pe teritoriul districtului sunt constituite 11 municipalități și 134 de localități.

Din punct de vedere al patrimoniului cultural, în districtul Montana sunt înregistrate 600 de monumente istorice de importanță națională și locală, majoritatea fiind situri arheologice (cu obiecte din preistorie, antichitate, Evul Mediu, precum și din perioada Renașterii), monumente artistice sau clădiri publice cu o deosebită arhitectură. Cele mai importante lăcașe de cult religios sunt Mănăstirea Klisura (a patra ca mărime din Bulgaria, construită în timpul celui de-al doilea imperiu bulgar – anul 1240; în incinta mănăstirii există un atelier de pictură de icoane unde se tehnici din vechea școală din Ohrid) și Biserica "Sf. Nicolae Chudotvorets" (din orașul Berkovitsa). Pe teritoriul districtului se regăsesc 138 de biserici și 4 mănăstiri, acestea fiind printre cele mai vechi din țară.

Patrimoniul cultural regăsit în districtul Montana este reprezentat prin două teatre, o bibliotecă regională și un muzeu regional, case-muzeu și un muzeu municipal. De asemenea în district funcționează 100 de centre culturale și numeroase galerii de artă. Cele mai cunoscute zone din punct de vedere al obiectivelor culturale regăsite pe teritoriul sau în proximitatea acestora sunt Chiprovtsi, Berkovitsa și Lom. În districtul Montana sunt organizate periodic și diverse festivaluri și târguri care contribuie la creșterea vizibilității sale turistice.

Relieful districtului este variat, cuprinzând câmpii și podisuri, dealuri, munți și văi. Cele mai importante obiective ale patrimoniului natural sunt: Peștera de marmură Berkovitsa, Cascadele Zanojene și Rayski kat și Masivul de roci „Kotlya”.

Orașul Vârșeț este cea mai populară destinație turistică din districtul Montana, acesta fiind destinația de vacanță a peste 55% din numărul total de turiști din district.

MĂNĂSTIREA SFÂNTUL IOAN RILSKI DIN CHIPROVTSI (CIPROVIȚI)

Hram: „Sfântul Ivan Rilski”

Adresă: la intrarea în satul Jelezna, lângă orașul Chiprovtsi, districtul Montana

Drum de acces: D 102, apoi D 1022, apoi deviație circa 1 km. asfalt stare foarte bună

GPS: 43.403680 / 43°24'13" N – 22.933457 / 22°56'0" E

Mănăstirea Ciprovți este una din cele mai vechi mănăstiri din Bulgaria, potrivit izvoarelor istorice, fiind numită Mănăstirea Jelezniț, datorită apropierii de localitatea cu același nume, de pe valea râului Ogosta. A fost înființată în secolul al X-lea și a jucat un rol important în mișcările revoluționare pentru eliberarea Bulgariei. De-a lungul secolelor, aici s-au format generații întregi de preoți, s-au scris și s-au copiat manuscrise și cărți religioase. Mănăstirea este legată de primele lupte împotriva turcilor asupritori, fiind loc de refugiu pentru toți țarii din al Al Doilea țarat Bulgar din secolul al XIV-lea. Aici au fost depuse moaștele Sfântului Ioan de Rila, atunci când au fost aduse din Ungaria. Existența mănăstirii este strâns legată și de istoria mai veche a regiunii, amintind de vremurile tracilor, romanilor și de epoca medievală. În secolele XVI-XVII, populația locală de ortodocși și catolici, grupată în jurul Mănăstirii Ciprovți, participă la luptele împotriva turcilor. Mănăstirea a fost martoră la șase răscoale împotriva turcilor, servind ca loc de refugiu pentru haiduci. Din această cauză a fost incendiată de șase ori, dar a fost refăcută de fiecare dată, rămânând unul din cele mai solide repere ale credinței ortodoxe în secolele trecute.

Mănăstirea are o bibliotecă foarte bogată cu cărți slavone și manuscrise, fiind căutată de specialiștii în domeniu. Situat la poalele Balcanilor, complexul mănăstirii a fost reconstruit ultima dată în 1876, având o formă rectangulară. Ultima rezidire a bisericii s-a făcut în 1829, din piatră, în formă de navă cu o absidă, stil împrumutat de la arhitectura gotică. Alături de poarta centrală a complexului sunt situate două clădiri de locuințe cu două etaje, spațiul egumenului, un turn cu osuar și capelă și clopotnița, unde sunt înhumate moaștele unor luptători pentru libertate din nord-vestul Bulgariei. Deasupra se află sanctuarul Sf. Ioan de Rila. În trecut, în complex au existat grajduri și depozite. Fațada exterioară a bisericii este acoperită cu imagini și inscripții sculptate în piatră. Iconostasul este splendid, realizat de un meșter necunoscut, iar icoanele sunt pictate de Hristo Enceev din Koprivștița. În aripa vestică a mănăstirii se afla capela Sf. Anastasie Cel Mare, realizată în anul 1880, cu picturi murale reprezentând sfinți locali. În fiecare an, la praznicul hramului (19 octombrie) se face o mare agapă în cinstea Sf. Ioan de Rila. Întreaga mănăstire este restaurată, cu încălzire centrală și spații sanitare. Este monument cultural de importanță națională, înscris

Muzeul de istorie din Chiprovtsi

Coordonate GPS: 43.383742 / 43°23'1" N – 22.879665 / 22°52'46" E

Adresa: Strada Vitosha nr. 2, orașul Chiprovtsi, districtul Montana

Istoria acestui mezeu a început în anul 1968, când au fost înființate primele două colecții, cea istorică și cea artistică, în cadrul Casei de Cultură "Probuda". La data de 20 mai 1986, cu ocazia celebrării celei de-a 300-a aniversări a revoltei din Chiprovtsi, a fost anunțată crearea Muzeului de Istorie Chiprovtsi, iar colecțiile deja existente au fost transferate în Muzeul de Istorie Orășenesc. În prezent expozițiile muzeului sunt prezentate pe secțiuni, aflate în diferite săli tematice: Extragerea metalelor , Școala de aur, Istoria secolul XVII, Sala covoarelor și Arta Renașterii. Aici există de asemenea și o expoziție etnografică, precum și singura colecție din Bulgaria cu plante din care se produce vopsea pentru lână și pentru covoare.

Hotel-restaurant Kiprovets

GPS: 43.383876 / 43°23'2" N – 22.880202 / 22°52'48" E

Adresa: Strada Ivan Stanislavov nr. 14, orașul Chiprovtsi

MĂNĂSTIREA LOUPSHANSKI

Hram: „Sfântul Apostol Ioan”

Localizare/adresă: la ieșirea din satul Georgy Damyanovo, districtul Montana

Drum de acces: D102, apoi D1024, asfalt stare foarte bună

GPS: 43.376843 / 43°22'36" N – 23.020922 / 23°1'15" E

Mănăstirea Loupshanski, cu hramul „Sf. Ioan Înainte-mergătorul”, este situată în partea de vest a munților Balcani, lângă râul Dalgopolska Ogosta. Clădirile actuale sunt ridicate peste o mănăstire mai veche din secolul al XIV-lea. Fiind deseori incendiată și devastată de turci, mănăstirea a fost mult timp nelocuită, de unde a căpătat și numele de Mănăstirea Pustie.

Biserica mănăstirii a devenit astfel practic o copie a celei din Rila, fiind a treia ca mărime din țară, cu trei nave, trei abside, pseudo-bazilică, cu două capele laterale și ornamente în relief de piatră înfățișând ostași, animale, păsări. Biserica, mare și impozantă, are în interior un iconostas, o realizare magnifică de artă sculptată a Școlii de la Samokov, precum și icoane splendide pictate de frații Stanislav și Nicola Dospevski, succesorii renumitului zugrav Zaharia Stoianov de la Samokov. Deosebit de impresionante sunt cele cu Iisus Hristos și Maica Domnului, făcute în 1863 de Stanislav Dospevski.

Mănăstirea este renumită pentru icoana Maicii Domnului Făcătoare de minuni, care a salvat și a vindecat mulți oameni, dar și pentru icoana cu armură a Maicii Domnului, găsită zidită într-un perete vechi. În curtea mănăstirii, în afară de minunata cișmea din 1856, ornamentată în relief, se află și biserica nouă, asemănătoare cu cea veche de origine romană din apropierea mănăstirii, precum și expoziția de icoane.

MĂNĂSTIREA KLISURSKI

Hram: „Sfinții Kiril și Metodiul”

Adresă: bifurcație la D 812, între localitățile Spancevtzi și Iagodovo

Drum de acces: D81, apoi D812, apoi deviație circa 2 km, asfalt stare bună

GPS: 43.183361 / 43°11'0" N – 23.205413 / 23°12'19" E

Sfântul lăcaș, situat pe dealul din centru complexului, are forma unei biserici cu trei nave, turlă cruciată, cu trei abside, o cupolă cu un tambur de opt ziduri în mijloc, pronaos exterior și două clopotnițe la nord și la sud. Iconostasul splendid este opera meșterului Stoiceo Fandakov din Samocov. Din secolul al X-lea până astăzi, mănăstirea a avut rolul unui adevărat centru spiritual în regiune.

În mod repetat, aceasta a fost incendiată, jefuită, distrusă și din nou reconstruită de localnici. În epoca modernă, abia în 1867, Ilia Stoyanov din satul Draganița, în urma unei viziuni cu Sf. Nicolae, începe restaurarea sfântului lăcaș, reușind să implice și populația locală în această muncă.

Succesorul acestuia, Alexandar Damianov din Bercovița, devenit mai târziu egumenul Antim, fiind fiul unui om avut, își dedică viața și averea personală pentru dezvoltarea mănăstirii, astfel încât din 1887 și până în 1890, se realizează construcția bisericii. Sprijinit de populația ortodoxă din împrejurimi, reușește să cumpere un număr mare de terenuri pentru mănăstire. Egumenul Antim moare la vârsta de 95 de ani, după ce a petrecut 55 de ani în această mănăstire. În 1891, talentatul pictor Nikola Obrazopisov (1828-1925), cunosător al tradițiilor din Muntele Athos, este chemat să zugrăvească noile icoane donate de ctitori.

Între 1936-1937, urmașul pictorului rus Repin, Gospodin Jeliazkov, fiica sa Olga și ginerele lui, prof. Gherghi Bogdanov, zugrăvesc din nou lăcașul. Ulterior, arhimandritul Antep, protosinghelul actual al Mitropoliei din Vidin, începe ample lucrări la infrastructura complexului mănăstiresc. Vizitatorii pot afla istoria mănăstirii vizitând muzeul bisericii, care conține exponate valoroase, fotografii, documente, vase bisericești, cărți de slujit și icoane.

Aici se pot vedea, de asemenea, odăjdiiile și obiectele primului exarh bulgar și mitropolit al Vidinului, Antim, precum și cele ale mitropolitului Vidinului, Dometian.

Restaurant Pri Stalin

Coordonate GPS: 43.195515 / 43°11'44" N – 23.197184 / 23°11'50" E

Adresă: bifurcație la D812, între localitățile Spancevtzi și Iagodovo, districtul Montana

BISERICA SFÂNTUL GHEORGHE CEL BIRUITOR DIN VARSHETS

Hram: „Sfântul Gheorghe”

Adresă: Strada Republicii nr. 31, în centrul oraşului Vrashets

Drum de acces: D81, apoi D812, asfalt stare bună

GPS: 43.198565 / 43°11'55" N – 23.290062 / 23°17'24" E

Biserica Sf. Gheorghe Cel Biruitor este situată pe strada principală, aproape de centrul staţiunii. A fost construită în anul 1902, fiind o bazilică încrucişată, cu trei cupole, cu pronaos deschis şi zidărie din cărămidă pe faţadă. A fost sfinţită în anul 1906. Iconostasul este opera unui meşter local necunoscut, iar în interior se păstrează încă icoane vechi din secolele al XVII-lea şi al XVIII-ea. Cele mai noi sunt realizate de academicianul Ivan Stefanov. Interesante sunt cele patru capele şi două sfeşnice, aduse din Ierusalim şi Constantinopol. În 1992, biserica a fost pictată, iar în 2018, a fost complet renovată. În prezent, biserica este condusă de doctorul teolog Petko Baldzhiev. Aşezământul este vizitat de mulţi credincioşi, datorită faptului că oraşul Vrashets este o staţiune de munte foarte căutată de turişti.

Hotel-restaurant ATA SPA

Coordonate GPS: 43.186530 / 43°11'11" N – 23.281487 / 23°16'53" E

Adresă: Strada Dr. Constantin Penev nr. 10, oraşul Vrashets, districtul Montana

BISERICA SFINȚII KIRIL ȘI METODIU DIN MONTANA

Hram: „Sfinții Kiril și Metodiu”

Adresă: Strada Kiril și Metodiu intersecția cu strada Cherkovna, orașul Montana

Drum de acces: D1, D102, apoi strada Kiril și Metodiu, asfalt stare bună

GPS: 43.404474 / 43°24'16" N – 23.221313 / 23°13'16" E

Biserica se află în partea veche a orașului, la poalele cetății Montanezium, într-un complex urban care cuprinde o necropolă romană, o biserică ortodoxă și o sinagogă evreiască, câteva geamii, școală, băi romane și turcești. După retragerea Administrației temporare rusești din Bulgaria din anul 1879, administrația locală a adoptat propunerea ca în locul unei geamii să fie ridicată o biserică ortodoxă. Așa că într-o noapte, locuitorii bulgari au doborât minaretul și l-au transformat în biserică ortodoxă. Vechea biserică din paiantă, cu plafonul plat și jos, nu mai corespundea nevoilor orașului, astfel încât edificiul a fost reconstruit din zid, cu două turle, cu spații largi, spațioase, fiind sfințit în 1898. În anii următori a fost ridicată clopnița cu patru clopote, clădirea administrativă și grădina mănăstirească cu plante exotice. Ulterior, aceasta a fost restaurată de câteva ori pentru a ajunge în final la forma actuală. Iconostasul datează din 1879 și a fost făcut de meșteri din Școala de la Samokov. Biserica deține câteva icoane din 1879, pictate de renumitul meșter Hristo Enceev, care a studiat la Florența, fiind născut în localitatea Koprivstiya. Toată biserica este pictată de prof. Ilia Pefev și de Apostol Apostlov, artiști formați la Școala de la Debar.

Cetatea Castra ad Montanesium

GPS: 43.402111 / 43°24'7" N – 23.217449 / 23°13'2" E

Adresa: Strada Izvora nr. 91, orașul Montana, districtul Montana

Cetatea Castra ad Montanesium este situată în zona de nord-vest a orașului, pe dealul Kaleto. În zonă s-au descoperit numeroase dovezi arheologice preistorice despre primii locuitori din epoca de piatră și epoca de cupru. Mai târziu, triburile tracice vechi au locuit pe deal până în secolul I î.Hr. Din construcțiile realizate de aceștia au rămas urme din zidurile de piatră, care îi protejau împotriva atacatorilor, având o grosime de mai mult de un metru lățime. Atrăși de bogatele zăcămintele de diverse minereuri din zonă, inclusiv de aur, situate de-a lungul râului Ogosta, la sfârșitul secolului I î.Hr., locul a fost cucerit de romani. Aceștia au dat numele orașului, care provine din cuvântul latin Mons, adică munte.

Montana a devenit orașul-centru al provinciei Mizia de Jos, unde au existat permanent trupe militare. Orașul era legat de drumuri comerciale cu restul Imperiului. Exploatarea minereurilor și a aurului, agricultura și meșteșugurile se dezvoltă rapid sub stăpânirea romană. Cetatea Castra ad Montanesium, care includea cazărmi, biserică și ziduri groase de apărare, a fost construită împotriva raidurilor triburilor gotice din secolul III d.Hr. La poalele dealului este un sanctuar vechi din piatră dedicat zeităților Diana și Apollo. La sfârșitul sec. VI, odată cu invazia avarilor și slavilor, cetatea a fost distrusă. Slavii au construit o așezare numită Kutlovitsa, iar una dintre clădirile cazărnilor este transformată într-un sanctuar păgân, păstrat până în ziua de azi, dedicat zeului Perun sau Dazhdbog, zeul fertilității.

Muzeul regional de istorie din Montana

GPS: 43.406171 / 43°24'22" N – 23.226815 / 23°13'36" E

Adresa: Strada Graf Ignatiev nr. 3, orașul Montana, districtul Montana

Inițial acest muzeu a fost creat ca muzeu al Revoluției din Septembrie 1951, dar cu tot accentul comunist de la început, muzeul are o colecție formată din diverse exponate valoroase, reprezentând istoria bogată a întregii regiuni. Din anu 1991, instituția a fost transformată într-un adevărat muzeu istoric. În interior muzeul are în alcătuire următoarele secțiuni: arheologie, etnografie, istoria Bulgariei sec. XIV-XIX, istoria modernă, istoria actuală și monumente culturale de patrimoniu.

Muzeul prezintă turiștilor descoperiri valoroase din epoca neolitică, din vremea tracilor, din epoca romană, Evul mediu și perioada Renașterii Bulgariei. O valoare deosebită este reprezentată de comoara de argint Yakimov, a cărei copie este expusă

aici. Exponatele muzeului sunt expuse în diverse locații din orașul Montana, cum ar fi Sala de Expoziții, Casa Mihailov, Expoziția Arheologică Lapidarium și Cetatea Antică.

Expoziția în aer liber Lapidarium

GPS: 43.403955 / 43°24'14" N – 23.221906 / 23°13'19" E

Adresa: Strada D. Talev, în parcul de lângă Biserica Kiril și Metodiu, orașul Montana

Lapidariumul este o expoziție arheologică în aer liber a monumentelor epigrafice din epoca romană. Un număr de 56 de monumente descoperite în vechea așezare romană Montanesium (actualul oraș Montana) sunt așezate în mijlocul parcului din Grădina Popska. Inscripțiile în marmură reprezintă mărturii extrem de valoroase pentru cultura și istoria acestei regiuni din secolele II-III d.Hr. Ele sunt singurele surse scrise pentru acest oraș roman provincial și oferă informații despre cultul antic pentru zeița Diana, care era zeița protectoare a Montanei, zeul Apollo, Esculap, Hygiea, Latona, Silvan și alte zeități, dar și date istorice importante despre vizitatorii ajunși aici, precum și despre unitățile militare staționate în această garnizoană.

Inscripțiile săpate în piatră și în marmură vorbesc de asemenea, despre gloria împăraților romani, a conducătorilor și guvernatorilor provinciei Mizia de Jos, precum și despre faptele de luptă ale unor militari și civili.

Hotel-restaurant Jithomir

GPS: 43.408911 / 43°24'32" N – 23.223893 / 23°13'26" E

Adresă: Strada Jeravitsa nr. 1, orașul Montana, districtul Montana

Hotel-restaurant Vesta

Coordonate GPS: 43.408684 / 43°24'31" N – 23.219929 / 23°13'11" E

Adresă: Strada Tsar Samuil nr. 10, orașul Montana, districtul Montana

Hotel-restaurant Ring

Coordonate GPS: 43.389178 / 43°23'21" N – 23.216836 / 23°13'0" E

Adresă: pe malul lacului Ogosta, orașul Montana, districtul Montana

DISTRICTUL VRATSA

Introducere

Districtul Vratsa este localizat în nord-vestul Bulgariei, între fluviul Dunărea (la nord) și munții Stara Planina (la sud). Suprafața sa este de 3.619 km², reprezentând 3,26% din totalul teritoriului țării. În anul 2018, conform Eurostat, populația raportată la nivelul districtului era de 165.645 locuitori. Din punct de vedere teritorial, districtul este divizat în 11 municipalități, principalul centru urban și administrativ fiind orașul Vratsa, localizat la 116 km de capitala Sofia. Pe teritoriul districtului, în partea de nord, funcționează Centrala Nucleară de la Kozlodui, aceasta fiind principalul furnizor de electricitate de la nivel național.

Numeroase edificii ale patrimoniului cultural și istoric se regăsesc în districtul Vratsa. Unele dintre cele mai cunoscute edificii culturale sunt Muzeul Național Nava „Radetski” (singurul muzeu plutitor din Bulgaria), complexul arheologic Kaleto (are o istorie de peste 70 de secole; la nivelul sitului au fost descoperite ruinele a două așezări fortificate de la sfârșitul epocii de piatră-cupru și eneolite datate între sfârșitul mileniului V și prima jumătate a mileniului IV î.Hr.), Casa-muzeu Ivan Zambin (cu exponate ce prezintă meșteșugurile artistice și meseriile tradiționale din zona Vratsa). Cele mai importante descoperiri arheologice realizate în districtul Vratsa provin din perioada tracilor.

În ceea ce privește edificiile religioase de pe teritoriul districtului Vratsa, cel mai mare și mai impresionant este Mănăstirea Cherepish care se află în pitorescul defileu al râului Iskar – mănăstirea este încadrată ca obiectiv al patrimoniului cultural de importanță națională și este datată în sec. XVII. Alte mănăstiri din districtul Vratsa care pot fi integrate într-un circuit turistic sunt Mănăstirea Strupetski „Sf. Ilie” și Mănăstirea Gradeshnitsa. În orașul Vratsa este localizat sediul Mitropoliei Vratsa, precum și Catedrala „Sf. Apostoli” (construită în anul 1898).

Districtul dispune de un bogat patrimoniu natural, printre cele mai cunoscute obiective amintind Parcul Natural Vrachanski, rezervația Vrachanski Karst, peștera Ledenika de importanță internațională (care adăpostește 53 de specii de animale și în interiorul căreia s-au format casacade), Cheile Vratsei în apropierea orașului Vratsa, Cascada Skaklya (cu o înălțime de 141 m), formațiunile de roci Ritlite (în apropierea Mănăstirii Cherepish).

Din perspectiva dezvoltării turismului, districtul Vratsa poate acomoda diferite tipuri precum turism speologic, de aventură, rural, cultural sau religios.

MĂNĂSTIREA IVAN PUSTI

Hram: „Sfântul Ivan Pusti”

Localizare/adresă: deviație din D1 la câțiva km. de intrarea în orașul Vratsa

Drum de acces: DN1, apoi drum nemarcat, urcare pantă accentuată

GPS: 43.243510 / 43°14'36" N – 23.463407 / 23°27'48" E

Situată nu departe de drumul ce leagă Vratsa de Montana, mănăstirea face parte din centrele spirituale situate pe muntele Vico, la poalele munților Balkan. Construită în jurul unui sanctuar antic al tracilor, ridicat cu câteva milenii înainte de Hristos, mănăstirea a fost centrul spiritual al cetății medievale Kasina. A fost distrusă de mai multe ori de turci, fiind refăcută în forma de astăzi între anii 1894-1928. Aici a existat o școală pentru a educa copiii săraci din zonă.

În jurul mănăstirii există peșteri în care au trăit călugări monahi. Într-una dintre ele a locuit Sfântul Ioan de Rila, protectorul-ceresc al Bulgariei și Europei, iar pe pereții acestei peșteri se păstrează încă fresce. Icoanele și iconostasul au fost realizate de Todor Manyov, de la Școala din Treyava. În pictura murală sunt trei straturi distincte: din secolul al XI-lea, din secolul al XVI-lea și din secolul al XIX-lea.

În secolul al XVII-lea au venit aici să muncească meșterii Nikola, Pala și Kostadin de la Chiprovtsi, reprezentanți ai celebrei Școli de meșteri aurari la Chiprovtsi. Acest atelier de aurărit are o contribuție importantă la dezvoltarea meșteșugurilor în ultimii 200 de ani. În perioada Renașterii, mănăstirea nu a fost doar un centru de meșteșuguri, ci și un mare centru literar și spiritual.

BISERICA SOFRONII VRACHANSKI DIN VRATSA

Hram: „Înălțarea la Cer”

Localizare/adresă: Strada General Leonov nr. 3, în centrul orașului Vratsa

Drum de acces: D15, apoi D 1002, asfalt stare foarte bună

GPS: 43.202564 / 43°12'9" N – 23.550727 / 23°33'2" E

Biserica este parte a unui complex muzeal, împreună cu Muzeul etnografic și cu Muzeul de trăsuri și case tradiționale din Epoca Renașterii. Datează din anul 1848, fiind construită peste o biserică mai veche și este cel mai vechi monument religios din localitate. Prin întreaga sa existență a fost un centru de mare importanță al vieții spirituale și politice din județul Vratsa, de numele său legându-se remarcabile personalități bulgare: Vasil Levski, Sofronii Vrachanski, Paisii Hilendarski. Cladirea are forma unei bazilici cu trei nave, în partea de vest aflându-se clopotnița. Iconostasul și porțile regale reprezintă o excepțională opera de artă aparținând vestitei Școală de la Debar. Icoanele sunt pictate de Anton Stanishev și de marele maestru din Samokov, Dimitrii Zograf.

În anul 1989, cu ocazia împlinirii a 250 de ani de la nașterea educatorului renașcentist, episcopul Sofronie Vrachanski de la Vratsa, printr-o decizie a Consiliului eparhial al Episcopiei de Vidin, biserica a fost declarată „Monument memorial episcopul Sofronie de la Vratsa (Vrachanski)”. Sofronie Vrachanski este protectorul spiritual al orașului Vratsa. După restaurarea majoră din anul 2002, în fiecare an la data de 2 iunie, are loc o slujbă de pomenire a lui Hristo Botev și a eroilor căzuți pentru libertatea Bulgariei. În biserică este amenajată o expoziție având ca temă arta străveche bulgară din regiunea Vratsa, formată din icoane, obiecte bisericești și sculpturi în lemn. Complexul este administrat de Muzeul de Istorie Regională Vratsa.

BISERICA SFÂNTUL NICOLAE DIN VRATSA

Hram: „Sfintul Nicolae”

Localizare/adresă: Bulevardul Hristo Botev nr. 1, orașul Vratsa, districtul Vratsa

Drum de acces: D15, apoi D 1002, apoi Bulevardul 2 Iunie. asfalt stare foarte bună

GPS: 43.200297 / 43°12'1" N – 23.549865 / 23°32'59" E

Situată în centrul orașului, această biserică a fost construită între anii 1865-1867. Este numită mitropolitană pentru că în ea este îngropat unul din mitropoliții de Vratsa. În interior are fresce frumoase și icoane minunate pictate de Stanislav Dospevski de la Școala de la Samokov și de Zhelyazkovi Kashev. Iconostasul este opera unui maestru al Școlii de la Debar, Anton Stanishev. Are forma unei basilici mari, cu o clopotniță cu trei etaje, pe cupolă fiind pictat Iisus Hristos Pantocratorul, iar pe pandantive – cei patru evangeliști.

BISERICA SFINȚII CONSTANTIN ȘI ELENA DIN VRATSA

Hram: „Sfinții Împărați Constantin și Elena”

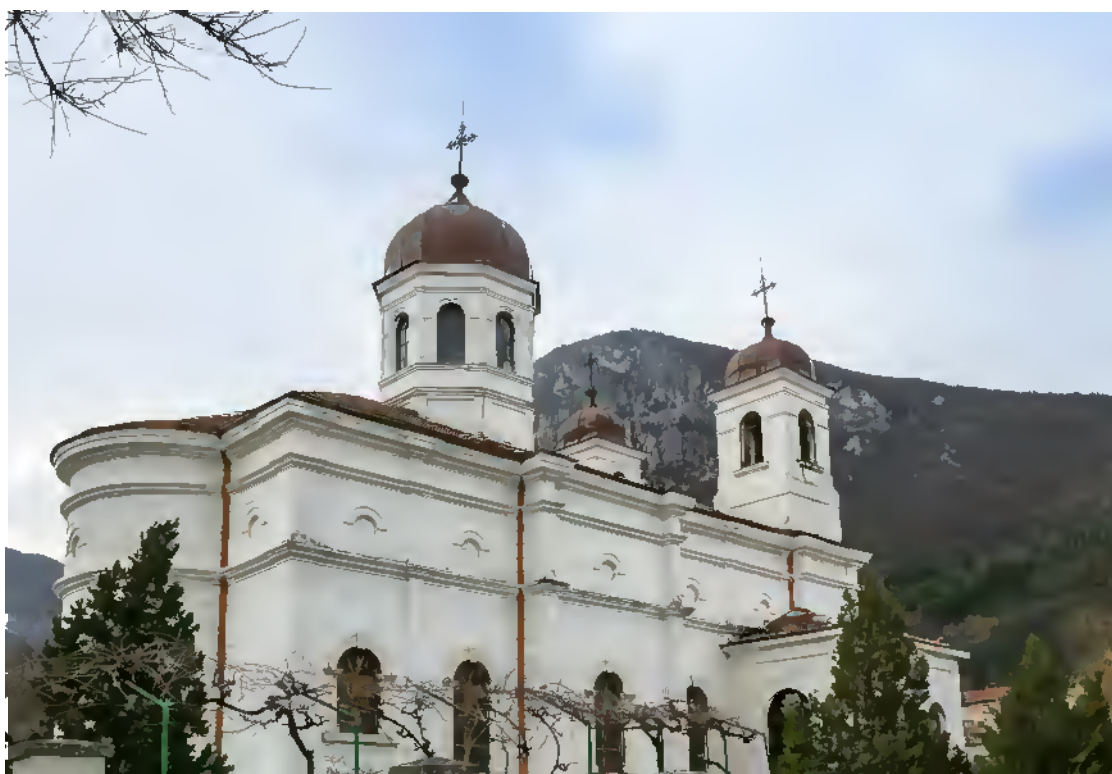
Localizare/adresă: Strada Petropavlovka nr. 84, orașul Vratsa,

Drum de acces: D15, apoi D 1002, apoi strada Grancharska, asfalt stare bună

GPS: 43.201252 / 43°12'4" N – 23.546703 / 23°32'48" E

Localnicii numesc acest așezământ „Sf. Țarevi”, fiind închinat Sfinților Împărați Constantin și mamei sale Elena. Actuala biserică a fost construită pe locul uneia mai veche, din secolul al XVI-lea, care era săpată în pământ. Noua biserică s-a construit în perioada 1910-1915, pe baza unui proiect al arhitectului Pencho Koichev,

renumit în epocă, tot el proiectând mausoleul din Pleven, tribunale, stații de cale ferată și multe alte edificii. Clădirea este o bazilică triplu pavată, cu o axă transversală, cu două clopotnițe deasupra pronaosului, cu o cupolă în corpul central și absidă. Fațada este construită în stil neoclasic. Iconostasul este din zid, iar sculptura în lemn este făcută la Vidin. Icoanele sunt realizate în stil bizantin ortodox, cu influență occidentală. Este o biserică urbană tipică, cu o curte spațioasă și multă liniște. Biserica este situată în centrul orașului, aproape de Biblioteca regională „Hristo Botev”.

CATEDRALA SFINȚII APOSTOLI DIN VRATSA

Hram: „Sfinții Apostoli Petru și Pavel”

Localizare/adresă: Bulevardul Hristo Botev nr. 45, în centrul orașului Vratsa

Drum de acces: D15, apoi D 1002, apoi strada Ivan Vazov, asfalt stare bună

GPS: 43.205744 / 43°12'10" N – 23.547790 / 23°32'57" E

Biserica este situată chiar în centrul orașului Vratsa. Construită pe locul unei biserici mai vechi din secolul al XVII-lea, este cea mai mare și cea mai impunătoare biserică din oraș. Are forma unei bazilici mari cu trei nave, cu trei abside și cu o cupolă cu opt pereți. Cele trei altare din interior sunt închinat lui Paisie Hilendarski de la Hilandar și Sfântului Sofronie de la Vratsa (Vrachanski). Pictura este în frescă, iar iconostasul și scaunul episcopal sunt împodobite cu ornamente florale și motive decorative cu animale. Un frumos crucifix sculptat în lemn se găsește pe amvon. Este desemnată catedrală pentru mitropolitul de Vratsa, aici oficiindu-se liturghii solemne.

Complexul Etnografic Sofronii Vrachanski

GPS: 43.202564 / 43°12'9" N – 23.550727 / 23°33'2" E

Adresa: Strada Dimitraki Hadjitoshev nr. 12, orașul Vratsa

Complexul etnografic este parte a Muzeului Regional de Istorie din Vratsa și cuprinde o expoziție arhitecturală și etnografică creată între anii 1972 și 1987. Este situat în centrul orașului Vratsa, fiind curpins în trei case tradiționale din perioada Renașterii Bulgare.

Aceste clădiri sunt declarate monumente arhitecturale, istorice și culturale. La intrarea în complex, vizitatorii descoperă statuia impresionantă lui Sofroniy Vrachanski, realizată de sculptorul Krum Damyanov. În interiorul muzeului există câteva colecții de mare valoare din punct de vedere al tradițiilor populare, cum ar fi unelte ale țăranilor, obiecte casnice și de ceramică, costume populare, covoare și alte țesuturi.

Meșteșugurile vechi caracteristice acestei regiuni, cum ar fi aurăria, viticultura, vinificația, argintăritul și creșterea viermilor de mătase sunt prezentate în casa lui Ivan Zambin. De asemenea, există o expoziție dedicată fondatorului fanfarei din nord-vestul Bulgariei, Diko Iliev, precum și o colecție de trăsuri. În casa Dimitraki Hadjitoshev s-a realizat o restaurare a interiorului unei case de la mijlocul secolului al XIX-lea. Expoziția "Lumea Copilului" de la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea este găzduită în casa lui Grigoriya Naydenov.

Muzeul regional de istorie Vratsa

GPS: 43.200981 / 43°12'3" N – 23.547608 / 23°32'51" E

Adresa: Bulevardul Hristo Botev nr. 2, orașul Vratsa, districtul Vratsa

Muzeul a fost fondat în anul 1953 și face parte din cele 100 obiective turistice naționale ale Bulgariei. Expozițiile sunt prezentate pe secțiuni în săli separate, care urmăresc diferite etape ale dezvoltării regiunii. În sala Preistorie sunt expuse obiecte de ceramică, obiecte casnice, unelte de muncă și arme, din cele mai vechi timpuri ale antichității până la epoca romană.

Sala Antichității prezintă artefacte din epoca romană și bizantină timpurie (sec. I-VI). În sala Evul Mediu sunt expuse bijuterii bulgare vechi caracteristice pentru Evul Mediu bulgar (secolele VII-XIV), icoane pictate, amulete, racle de argint pentru moaște sfinte, obiecte de uz casnic și unelte tradiționale. În sala Comori tracice se pot admira bijuterii de aur și argint, obiecte de podobi valoroase găsite în regiunea Vratsa, cum ar fi comoara de la Rogozen, mozaicul din satul Galatin etc. Exemplare valoroase ale Școlii de Literatură, Iconografie și școala de aurari sunt prezentate în sala

Istoria Bulgariei din sec. XV-XIX. Expoziția dedicată legendarei trupe militare a poetului-revoluționar Hristo Botev (1848-1876) este organizată în Sala lui Botev.

Sala Curcubeu de piatră conține mostre de minerale, pietre prețioase și semi-prețioase, fosile de floră și faună. Dezvoltarea economică, politică și culturală a regiunii Vratsa până în anul 1918 este prezentată în Sala de Istoria Nouă.

Hotel-restaurant Hemus

Coordonate GPS: 43.20200 / 43°12'7" N – 23.548685 / 23°32'55" E

Adresă: Bulevardul Hristo Botev nr. 1, orașul Vratsa, districtul Vratsa

Hotel-restaurant Chayka

Coordonate GPS: 43.191503 / 43°11'29" N – 23.537166 / 23°32'14" E

Adresă: la ieșirea din oraș pe D 1002, orașul Vratsa, districtul Vratsa

Vârful Okolchitsa

GPS: 43.154236 / 43°9'15" N – 23.584046 / 23°35'2" E

Adresa: la ieșirea din orașul Vratsa, direcția sat Pavolce, deviație D1004

Muntele Okolchitsa este probabil cel mai prețuit loc istoric al Bulgariei. Este locul unde ceata de revoluționari condusă de Hristo Botev a luptat eroic cu armata otomană și nu departe de acest loc, a murit în luptă chiar Hristo Botev.

Vârful are o înălțime de 1048 de metri, iar aici se află construit un monumant comemorativ, marcat printr-o cruce enormă, ridicată în anul 1926, cu o înălțime de peste 25 de metri. La baza crucii există un paraclis cu hramul Sfântul Gheorghe. An de an, la data de 2 iunie, aici are loc un impresionant pelerinaj la care participă mii de oameni care doresc să cinstească memoria marelui revoluționar bulgar și lupta acestuia pentru independență.

Complexul arheologic Citadela Mezdra

GPS: 43.139870 / 43°8'23" N – 23.704888 / 23°42'17" E

Adresa: la ieșirea din orașul Mezdra, deviație din D1, orașul Mezdra

Complexul fortificat denumit Citadela este situat pe un deal protejat natural, situat acolo unde se intersectează principalele drumuri comerciale, folosite încă de acum multă vreme. Zona râului Iskar este locuită încă de la sfârșitul epocii de piatră și începutul epocii cuprului, respectiv a doua jumătate a secolului al V-lea î.Hr. După aceste populații preistorice, care au trăit în prima perioadă istorică cunoscută a zonei, aici s-au stabilit tracii antici. În sec. I locul a fost cucerit de Imperiul Roman, iar în sec. VII, odată cu marea migrație a popoarelor din Asia, aici au venit slavii, iar mai târziu bulgarii lui Asparuh.

În secolul al XI-lea, împăratul bizantin Vasile cel Mare a cucerit ținuturile bulgare de nord-vest. Zona a fost apoi inclusă în Imperiul Otoman timp de mai multe secole. În anul 2013, întregul complex este restaurat și se construiesc trasee turistice. Se pot vedea rămășițele așezărilor fortificate de diferite timpuri, "Sanctuarul turului", un centru de cult păgân din secolul III. Într-o sală de expoziție permanentă sunt expuse obiecte și descoperiri arheologice din cele 5 perioade istorice și o machetă a cetății romane "Kaletu", datând din sec. II-V. Într-o clădire separată se află atelierele de artizanat, centrul de informare și magazinul de suveniruri.

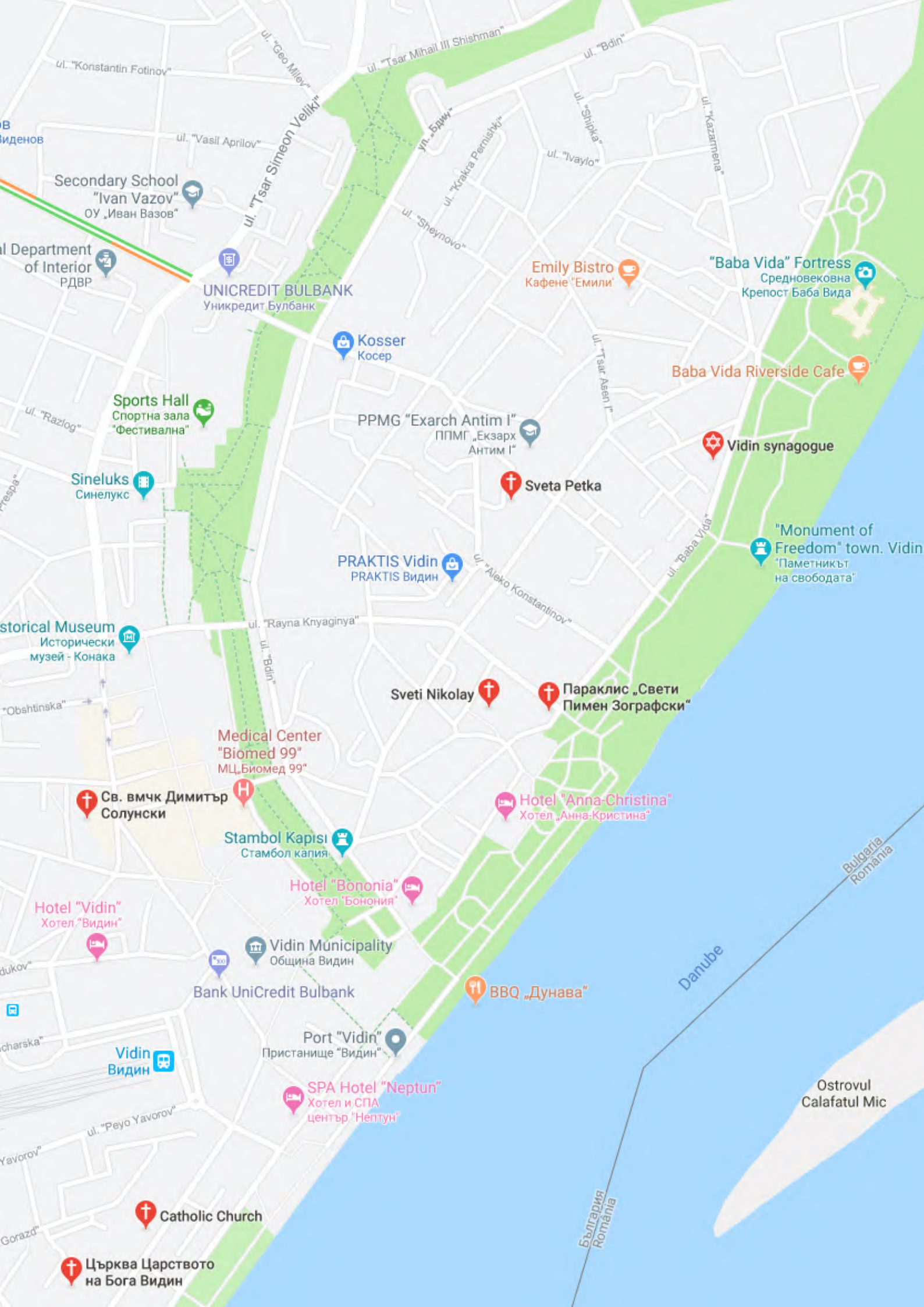
Stâncile Ritlite

GPS: 43.107229 / 43°6'26" N – 23.624721 / 23°37'29" E

Adresa: pe malul râului Iskar, în satul Liutibrod pe DN 16, satul Liutibrod

Ritlite este o atracție naturală, parte a teritoriului Parcului Natural "Vrachanski Balkan", aflată pe versantul stâncos de deasupra satului Lyutibrod, pe malul stâng al râului Iskar. Această minunată operă a naturii este formată din patru pereți verticali aproape paraleli, cu o lungime cuprinsă între 200 și 500 metri și o grosime cuprinsă între 3-7 metri. Stânca este formată acum 120 de milioane de ani din calcar durabil, din depunerile de pe fundul mării care acoperea aceste zone și s-a format prin plierea lanțului muntos Alpi-Himalaya. Formațiuni similare există și pe malul opus al râului, dar sunt de dimensiuni mai mici.

Legenda spune că demult, aici ar fi existat o ușă masivă de fier care a închis calea către vechea cetate bulgară Serdika. Obiectivul își trage numele din asemănarea dispunerii rocilor cu pereții laterali ai unui car tras de boi ritli. Din anul 1938 aceste formațiuni stâncoase sunt incluse în Registrul teritoriilor protejate și al zonelor protejate din Bulgaria.

Secondary School
"Ivan Vazov"
ОУ „Иван Вазов“

Department of Interior
РДВР

UNICREDIT BULBANK
Уникредит Булбанк

Kosser
Косер

Emily Bistro
Кафене "Емили"

"Baba Vida" Fortress
Средновековна
Крепост Баба Вида

Baba Vida Riverside Cafe

Vidin synagogue

Sports Hall
Спортна зала
"Фестивална"

PPMG "Exarch Antim I"
ППМГ „Екзарх
Антим I“

Sveta Petka

Sineluks
Синелукс

PRAKTIS Vidin
PRAKTIS Видин

"Monument of
Freedom" town. Vidin
"Паметникът
на свободата"

Historical Museum
Исторически
музей - Конака

Sveti Nikolay

Параклис „Свети
Пимен Зографски“

Medical Center
"Biomed 99"
МЦ „Биомед 99“

Св. вмчк Димитър
Солунски

Sambol Kapisi
Стамбол капия

Hotel "Anna-Christina"
Хотел „Анна-Кристина“

Hotel "Vidin"
Хотел „Видин“

Hotel "Bononia"
Хотел „Бонония“

Vidin Municipality
Община Видин

Bank UniCredit Bulbank

BBQ „Дунава“

Vidin
Видин

Port "Vidin"
Пристанище "Видин"

SPA Hotel "Neptun"
Хотел и СПА
център "Нептун"

Catholic Church

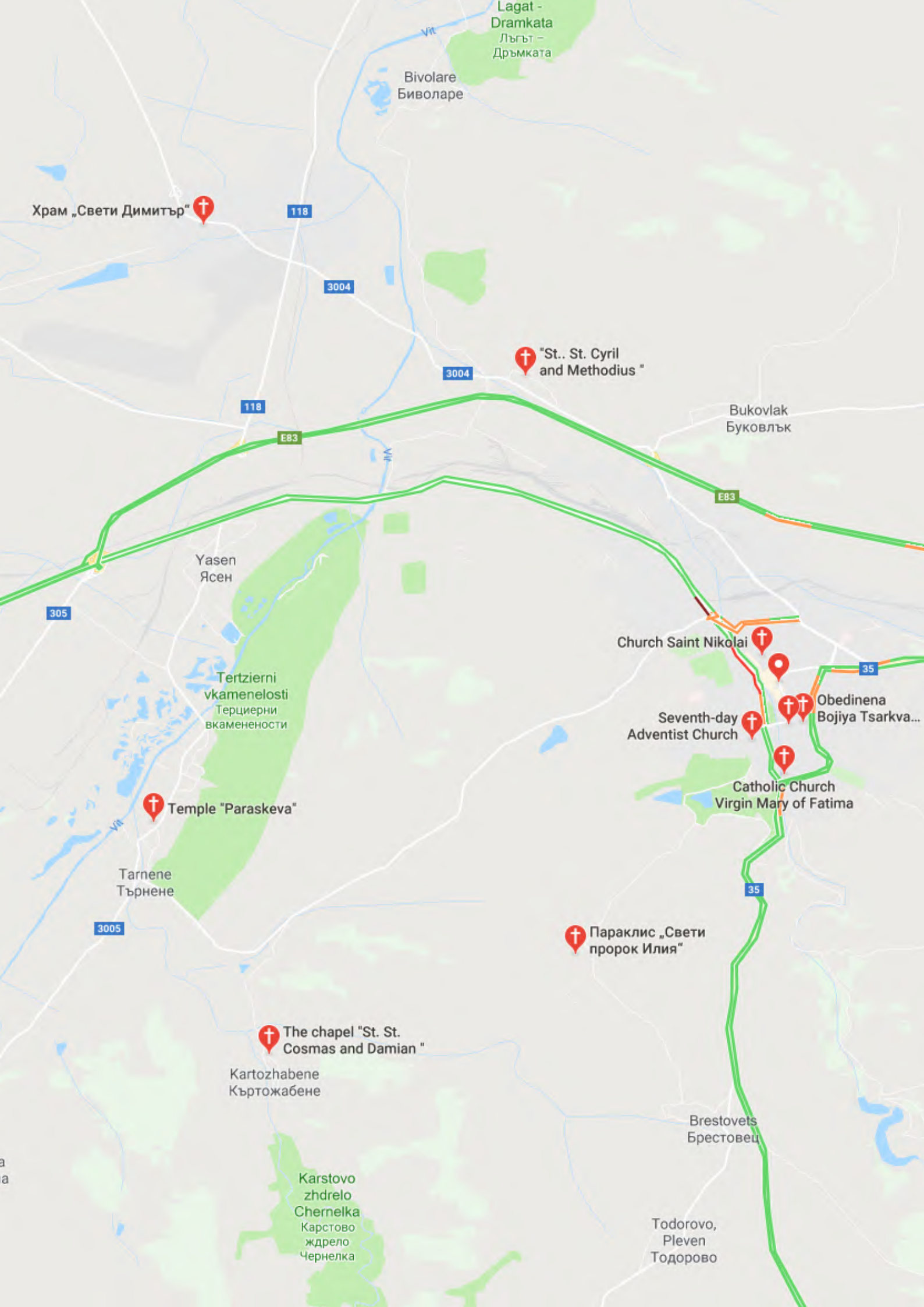
Църква Царството
на Бога Видин

Bulgaria
Romania

Danube

Ostrovul
Calafatul Mic

България
Romania

Храм „Свети Димитър“

Bivolare
Биволаре

Lagat -
Dramkata
Лъгът -
Дръмката

“St.. St. Cyril
and Methodius ”

Bukovlak
Буковлък

Yasen
Ясен

Tertzierni
vkamenelosti
Терциерни
вкамeнeности

Temple “Paraskeva”

Tarnene
Търнене

Church Saint Nikolai

Seventh-day
Adventist Church

Catholic Church
Virgin Mary of Fatima

Obedinena
Bojiya Tsarkva...

Параклис „Свети
пророк Илия“

The chapel “St. St.
Cosmas and Damian ”

Kartozhabene
Къртожабене

Karstovo
zhdrelo
Chernelka
Карстово
ждрело
Чернелка

Brestovets
Брестовец

Todorovo,
Pleven
Тодорово

DISTRICTUL PLEVEN

Introducere

Districtul Pleven este localizat în partea centrală de nord a Bulgariei, în zona geografică Mizia, la mijlocul distanței dintre fluviul Dunărea și Munții Stara Planina. Districtul ocupă o suprafață de 4.653 km², reprezentând 4,19% din suprafața întregii țări. Conform Eurostat, în anul 2018, în districtul Pleven era înregistrată o populație de 244.209 locuitori. Districtul este compus din 11 municipalități. Principalul centru administrativ al zonei este orașul Pleven (al șaptelea ca mărime la nivel național, situat la aproximativ 100 km de capitala Sofia).

Din punct de vedere al patrimoniului cultural, în districtul Pleven sunt înregistrate 400 de monumente istorice și culturale de importanță locală și națională. Printre cele mai cunoscute obiective de patrimoniu cultural se numără: Clădirea Panorama „Plevenska epopeya 1877-1878” (construită în anul 1977 cu ocazia aniversării a 100 de ani de la eliberarea orașului Pleven de la dominația otomană),

Cetatea „Storgoziya” (unde au fost descoperite ruinele unei biserici creștine din secolul al IV-lea), ruinele orașului roman Ulpiya Eskus (situat pe ruta unui circuit turistic cu biciclete), Cetatea de la Nikopol (cea mai importantă cetate fortificată din perioada celui de-al doilea imperiu bulgar). Descoperirile arheologice din districtul Pleven datează din perioadele preistorice, tracice, antichitate, Evul Mediu. Din punct de vedere al lăcașelor de cult religios, pe teritoriul districtului există numeroase biserici și mănăstiri, cel mai cunoscut obiectiv fiind Skalna tsarkva „Sf. Stefan” (fost complex de mănăstiri din secolul X-XI, în prezent mai existând doar o biserică sculptată în stâncă; pe pereții stâncilor pot fi admirate fresce creștine datând din secolele III-IV).

Patrimoniul natural din districtul Pleven cuprind numeroase obiective care pot fi vizitate, cele mai cunoscute fiind: Parcul „Kaylaka” (cu o suprafață de 10 ha, localizat în apropierea orașului Pleven), Parcul Natural Persina (singurul parc natural din Bulgaria plasat de-a lungul fluviului Dunărea), Canionul râului Chernelka (în cadrul căruia a fost amenajat un traseu turistic ecologic de vizitare), Formațiunile de roci „Kupenite” (în apropierea cărora poate fi vizitată și cascada Skoka și parcul forestier Kaletu).

Districtul Pleven dispune de numeroase obiective turistice culturale și naturale pentru practicarea turismului cultural, religios, balnear, sportiv, etc.

BISERICA SFINȚII PETRU ȘI PAVEL DIN NIKOPOL

Hram: „Sfinții Petru și Pavel”

Localizare/adresă: stradă paralelă cu strada Vasil Levski, orașului Nikopol

Drum de acces: D34, apoi strada locală paralelă cu D52, asfalt stare relativ bună

GPS: 43.704653 / 43°42'16" N – 24.896127 / 24°53'46" E

Biserica cu hramul Sfinții Apostoli Petru și Pavel din Nicopol este cunoscută de către localnici și drept "mănăstirea cea mică". Situată la baza fortificației orașului, biserica este o construcție medievală, ridicată probabil undeva între secolele XIII – XIV, existând cu siguranță în timpul celui de-al Doilea Țarat Bulgar.

Apare prima dată în referințele istorice în anul 1871, într-o consemnare a lui Felix Kanitz, care face noteează faptul că aceasta a fost folosită la un moment dat ca și catedrală a catolicilor din localitate. Într-o altă scriere istorică a lui George Bals în anul 1914, biserica apare ca fiind deja în ruină. Abia în 1927 aceasta este declarată monument istoric. Este o clădire mică, de circa 10 x 7 metri, cu intrarea pe partea de sud a naosului. Nava de interior a bisericii este cruciformă. Exteriorul este realizat cu arcade de cărămidă false, de culoare roșie și piatră albă. Din păcate, starea construcției nu este una foarte bună, partea de vest fiind aproape complet ruinată.

Hotel-restaurant Gold

Coordonate GPS: 43.701660 / 43°42'6" N – 24.895055 / 24°53'42" E

Adresă: deviație din strada Vasil Levski, orașul Nikopol, districtul Pleven

BISERICA-MAUSOLEU SFÂNTUL GHEORGHE CEL BIRUITOR DIN PLEVEN

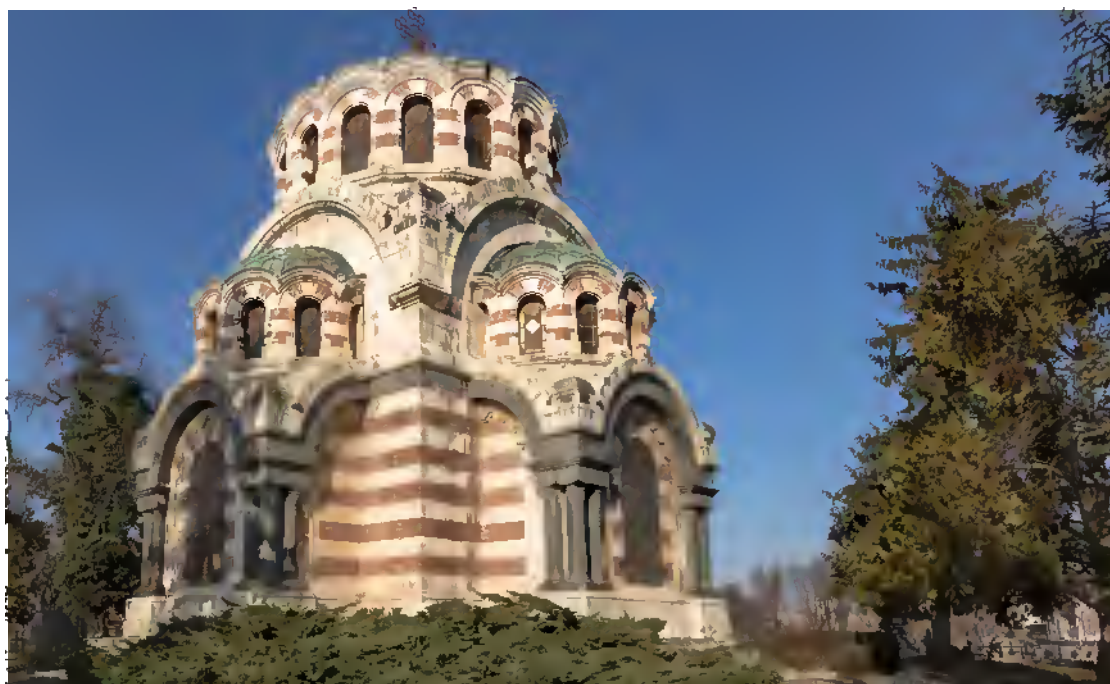
Hram: „Sfântul Gheorghe”

Localizare/adresă: Piața Renașterii, în centrul orașului Pleven, districtul Pleven

Drum de acces: E83, apoi D35, apoi strada Kiril și Metodiu, spre centrul orașului Pleven, districtul Pleven, asfalt stare foarte bună

Coordonate GPS: 43.407924 / 43°24'28" N – 24.619368 / 24°37'9" E

Construită în amintirea Războiului de eliberare ruso-turc din anii 1877-1878, Capela-Mausoleu Sf Gheorghe de rit ortodox, cinstește memoria ostașilor căzuți în asediul Plevnei din 1878. Rămășițele pământești ale celor 31.000 de ruși și 7.500 de români sunt înhumate în cripta mausoleului. Mausoleul a fost construit în 1903-1907, cu ocazia sărbătoririi a 30 de ani de la eliberarea Bulgariei. Proiectul este elaborat de arhitectul Penceo Koicev, iar iconostasul este opera pictorilor Ivan Markvichka și Anton Mitov. Capela are un stil bulgaro-bizantin, cu cupolele încrucișate. Are o cupolă centrală de 24 m înălțime și încă patru cupole laterale. Fațada este zidită cu brâuri orizontale de cărămidă și piatră pe o suprafață de 452 de metri pătrați. Capela face parte din cele 100 de monumente naționale ale Bulgariei.

BISERICA SFÂNTUL NICOLAE DIN PLEVEN

Hram: „Sfântul Nicolae”

Localizare/adresă: Piața Stambolov, în centrul orașului Pleven, districtul Pleven

Drum de acces: E83, apoi D35, apoi Bulevardul Ruse, apoi strada Dimitar Konstantinov, orașul Pleven, districtul Pleven, asfalt stare foarte bună

GPS: 43.412827 / 43°24'46" N – 24.616626 / 24°36'60" E

Este situată în centrul orașului, lângă Piața Teatrului și în apropierea Muzeului Casa Tsar Osvoboditel. Este un monument valoros de arhitectură creștină, fiind construită pe locul unei capele din secolul al XIII-lea, ridicată de negustori din Dubrovnik. În 1834 a fost construit un nou lăcaș de cult, având forma unei bazilici cu trei nave. De numele său se leagă momente importante din lupta pentru independența bisericească și națională. Se păstrează iconostasul și tronul arhieresc, dar și icoane ale pictorului Dimitrie Zograf. Deține cea mai mare colecție de icoane, în număr de 68, aparținând Școlii de pictură Samokov.

BISERICA SFÂNTA TREIME DIN PLEVEN

Hram: „Sfânta Treime”

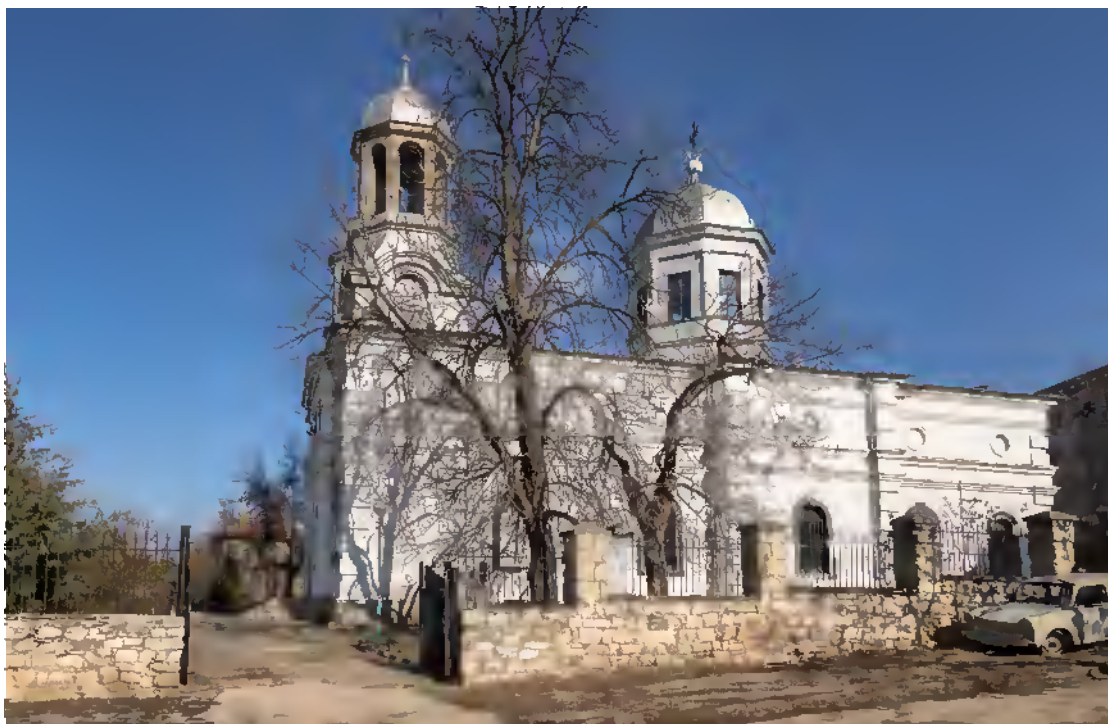
Localizare/adresă: Strada San Stefano, nr. 7. în centrul orașului Pleven

Drum de acces: : E83, apoi D35, apoi Bulevardul Hristo Botev, apoi strada Shipka, orașul Pleven, districtul Pleven, asfalt stare foarte bună

GPS: 43.404925 / 43°24'17" N – 24.620909 / 24°37'15" E

Până în 1870, în locul bisericii Sf. Treime exista o mica biserică veche și o școală. Dorința întregii societăți din oraș era să aibă un nou lăcaș de cult, astfel că între 1893-1898, arhitectul Vyachelslav

Gavarda a realizat un nou proiect, iar construcția a fost realizată de antreprenorul Ivan Okoliyski din Tryavna, sub patronajul primăriei orașului. Construcția s-a terminat în 1912, fiind realizată o biserică înaltă, masivă, din piatră și cărămidă, având forma unei basilici maiestuoase cu trei nave, o absidă și pronaos, și trei cupole. Coloanele din naos sunt de origine romană. Iconostasul este înalt, iar icoanele proven de la maeștrii școlii din Galicnik (Macedonia) Danail Nestorov, vărul său Oventiy Isachev, Aleks Vassilev și Adolf Sedov. Interiorul a fost pictat de prof. Iliya Pefev, de asemenea descendent al maeștrilor Școlii Debar, între anii 1940-1946.

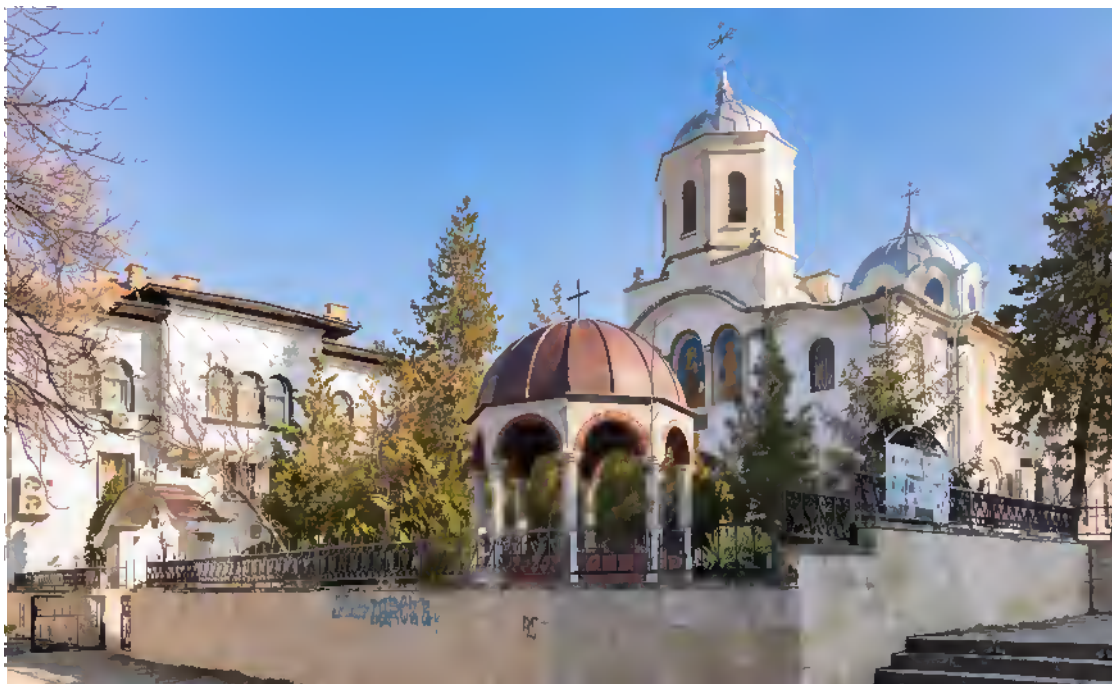
BISERICA SFÂNTA PARASCHEVA DIN PLEVEN

Hram: „Sfânta Parascheva”

Localizare/adresă: Strada Sfânta Parascheva nr. 1, în centrul orașului Plevna

Drum de acces: : E83, apoi D35, apoi Bulevardul Georgi Kochev, apoi strada Grenaderska, apoi strada Petko R. Slaveykov, orașul Plevna
GPS: 43.415828 / 43°24'57" N – 24.617164 / 24°37'1" E

Prima biserică cu hramul Sf Parascheva a fost ridicată încă din anul 1523, fiind o construcție din lemn, alături de o școală mănăstirească atestată în 1857. Lăcașul a fost reconstruit între anii 1870-1879 și transformat într-o bazilică cu trei nave, naos susținut de trei coloane vechi și două cupole, cu pronaos și două spații laterale, execuția fiind încredințată unor meșteri aparținând Școlii de la Triavna. Biserica a fost sfințită de primul exarh bulgar, Antim I. Iconele au fost donate de artizanii din regiune, iar icoanele murale au fost zugrăvite de pictorul Serbezov. Lângă biserică funcționează o școală de duminică pentru copii și un centru pentru activități

Muzeul Panorama Epică 1877

GPS: 43.398876 / 43°23'56" N – 24.607181 / 24°3'25" E

Adresa: Parcul Skobelev, orașul Plevna, districtul Plevna

Acest muzeu unicat în Bulgaria a fost ridicat în cinstea eliberării Bulgariei de sub dominația otomană. Construcția a început la data de 19 ianuarie 1977, iar deschiderea oficială s-a făcut la 10 decembrie 1977, la exact 100 de ani de la data eliberării orașului Plevna. Autorii designului arhitectural sunt arhitecta Plamena Taceva și colegul său Ivo Petrov.

Muzeul este construit chiar pe locul câmpului de luptă, în Parcul-muzeu Skobelev. Muzeul Panorama face parte din monumentele construite în memoria rușilor, românilor și bulgarilor care au murit în războiul de eliberare ruso-turc și este inclus în cele 100 de obiective turistice naționale. Clădirea are o formă de trunchi de con, încadrat de patru baionete stilizate. Un inel cu baionetă simbolizează blocada orașului, iar cele trei inele orizontale reprezintă cele trei atacuri asupra orașului Plevna. Muzeul este organizat în patru săli:

- Sala introductivă - include picturi de 4x3,60 metri, reflectând perioada de asuprire otomană, Răscoala din aprilie, Manifestul de la Sankt Petersburg în sprijinul poporului bulgar, Armata Rusă traversând fluviul Dunărea, Protecția steagului din Samara, Bătălia de la Shipka.
- Sala panoramică - pe o pânză panoramică țesută de in, cu o suprafață totală de 2.375 mp a fost recreată cea mai sângeroasă bătălie de la Plevna, al treilea asalt asupra redutei din data de 11-12 septembrie 1877.

- Sala proiecție dioramă - pe o pânză cu dimensiunile de 17 x 5 metri a fost prezentată ultima bătălie pentru Plevna, dusă noaptea pe valea râului Vit, la data de 10 decembrie 1877.
- Sala finală – în două picturi cu dimensiunile de 4 X 3.60 metri, se prezintă capitularea lui Osman Pașa și trecerea Munților Balcani de către armata rusă în plină iarnă.

De asemenea, în muzeu se pot vedea foarte multe exponate legate de acest moment istoric, arme, uniforme, obiecte personale ale ofițerilor și soldaților, documente cu valoare de unicat.

Parcul Skobelev

GPS: 43.398876 / 43°23'56" N – 24.607181 / 24°3'25" E

Adresa: Parcul Skobelev, orașul Plevna, districtul Plevna

Acest parcul amenajat ca un muzeu în aer liber este dedicat generalului rus Skobelev, fiind deschis oficial la 3 septembrie 1907, în prezența regelui bulgar Ferdinand I, precum și a numeroși invitați de rang înalt din Rusia, miniștri, deputați, cetățeni și oaspeți ai orașului Plevna. Acest parc a fost declarat monument cultural de importanță națională. A fost creat la inițiativa Comitetului "Țarul Alexandru al II-lea", avându-l președinte pe Stoyan Zaimov.

Acesta este situat pe locul unde trupele conduse de generalul M. D. Skobelev au dus cele mai grele lupte în timpul celui de-al treilea asalt asupra orașului Plevna din data 11-12 decembrie 1877. Intrarea principală reprezintă un tun stilizat. În centrul parcului a fost construit un mausoleu cu rol de osuar, denumit Mădăla Frăției, deasupra căreia sunt tunuri din războiul ruso-turc, iar în vârf este amplasată crucea Sf. Gheorghe pentru vitejie. Numele soldaților din regimentele diviziei conduse de generalul Skobelev sunt înscrise în medalioane eliptice, iar oasele lor sunt depozitate într-un sarcofag de granit negru lustruit.

Parcul natural Kaylaka

GPS: 43.391960 / 43°23'31" N – 24.622266 / 24°37'20" E

Adresa: intrarea prin capătul străzii San Stefano, la marginea orașului Plevna, districtul Plevna

Scurtă prezentare: Parcul Kaylaka este o zonă verde protejată cu o suprafață totală de circa 10 km. pătrați, aflată la marginea orașului Plevna. Canionul râului Tuchenitsa este căminul potrivit pentru floră și faună bogate și diverse, fiind un loc unde se găsesc numeroase specii de animale și plante protejate, toate incluse în Cartea Roșie. În stâncile de calcar există fosile ale organismelor acvatice vechi. În prima sa parte, cea aflată imediat la ieșirea din

oraș, parcul este amenajat pentru agrement, fiind un loc potrivit pentru plimbări, recreere și divertisment. În parc există lacuri și baraje artificiale, bărci și hidro biciclete, piscine, hoteluri, baruri, cafenele, restaurante, discoteci, terenuri de joacă, terenuri de tenis, o grădină zoologică și un teatru de vară.

Amenajarea acestei zone naturale într-un parc a început în anul 1946, la inițiativa generalului Ivan Vinarov și sub conducerea comitetului de construcție Kaylaka. Primul designer al parcului a fost arhitectul Tiholov. Procesul de urbanizare și sistematizare a durat circa douăzeci și cinci de ani, iar acum acest parc oferă o combinație unică de posibilități de recreere și divertisment, chiar și pentru cei care preferă sporturile extreme, deoarece stâncile înalte de peste 200 de metri sunt potrivite pentru practicarea alpinismului recreativ.

Muzeul Vinului

GPS: 43.357101 / 43°21'25" N – 24.635630 / 24°38'19" E

Adresa: în interiorul Parcului natural Kaylaka, la marginea orașului Pleven, districtul Pleven

Muzeul Vinului, aflat în Parkul Kaylaka, este un proiect unic în Bulgaria, fiind amenajat în interiorul unei peșteri cu formă de cruce. A fost înființat în anul 2008 și este opera unei colaborări între arhitecți bulgari și francezi, experți în vin din Pleven și Muzeul de Istorie din Pleven. Orașul Pleven a fost ales pentru implementarea acestui proiect deoarece este considerat ca fiind primul centru al industriei vinicole din Bulgaria.

Prima școală profesională de viticultură și enologie din Pleven este inițiată în 1890, iar în 1902 este creat Institutul Național al Vinului din Bulgaria. Colecția din interiorul muzeului este amenajată în cinci galerii caverne, cu o suprafață totală de peste 650 metri pătrați și cuprinde mai mult de 7.000 de sticle, dintre toate sortimentele cunoscute din Bulgaria, unele vinuri având vârste cuprinse între 90 și 40 de ani. Vizitatorii au astfel ocazia să deguste și să afle informații despre istoria vinului și despre diferite soiuri de vin.

Hotel-restaurant Grivița

GPS: 43.413718 / 43°24'49" N – 24.691277 / 24°41'28" E

Adresă: la intrarea în satul Grivița, lângă orașul Pleven, districtul Pleven

Hotel-restaurant Rostov

GPS: 43.410761 / 43°24'38" N – 24.617896 / 24°37'4" E

Adresă: Strada Tsar Boris III nr. 2, în centrul orașului Pleven

Restaurant Top Table

GPS: 43.410624 / 43°24'38" N – 24.618064 / 24°37'5" E

Adresă: : Strada Tsar Boris III nr. 2, în centrul orașului Pleven

Hotel-restaurant Parc Kailaka

GPS: 43.376943 / 43°22'37" N – 24.621946 / 24°37'19" E

Adresă: în interiorul Parcului natural Kailaka, la marginea orașului Pleven

Hotel-restaurant Vila Kailaka

GPS: 43.357886 / 43°21'28" N – 24.635253 / 24°38'7" E

Adresă: în interiorul Parcului natural Kailaka, la marginea orașului Pleven

DISTRICTUL VELIKO TÂRNOVO

Introducere

Districtul Veliko Târnovo este situat în regiunea centrală nordică a Bulgariei, teritoriul său fiind traversat la nord de fluviul Dunărea și în partea de sud de Munții Stara Planina. Suprafața districtului este de 4.661 km² ceea ce reprezintă 4,19% din suprafața Bulgariei. În anul 2018 populația înregistrată era de 239.132 locuitori, conform datelor furnizate de Eurostat. Din punct de vedere administrativ, districtul este divizat în 10 municipalități. Principalul centru urban este orașul Veliko Târnovo, acesta fiind un nod important de transport feroviar și aerian. Orașul are o deosebită importanță istorică, fiind capitala țării în timpul celui de-al doilea Imperiu Bulgar (1185-1396).

În districtul Veliko Târnovo sunt identificate numeroase edificii care aparțin patrimoniului cultural și istoric, din care 140 de obiecte de patrimoniu de importanță națională. Cele mai multe dintre acestea se încadrează în categoria lăcașelor de cult religios (biserici, mănăstiri) și siturilor arheologice. Printre cele mai importante obiective culturale se regăsesc: fortăreața romană Nicopolis ad Istrum (orașul a fost înființat în perioada 101-106 de către împăratul Traian), Samovodska charshya (centru de meșteșuguri tradiționale), Muzeul Etnografic Etar în aer liber (primul de acest fel din Bulgaria; prezintă exponate arhitecturale locale precum și tradiții și meșteșuguri specifice zonei), rezervația arhitecturală și istorică Bozhentzi, fortăreața Trapezitsa.

Districtul Veliko Tarnovo este unul dintre cele trei centre istorice ale creștinismului în Bulgaria. În perioada celui de-al doilea Imperiu Bulgar au fost construite numeroase biserici și mănăstiri în această regiune, turiștii având posibilitatea de a vizita în prezent mai mult de 15 dintre acestea, aflate încă în funcțiune. Printre cele mai impresionante lăcașe de cult se numără: Mănăstirea din Dryanovo "Sf. Arhanghelul Mihail", Mănăstirea din Kilifarevo "Nașterea Maicii Domnului", Mănăstirea din Plakovo "Sf. Ilie", cele două mănăstiri din Arbanassi precum și Biserica "Sf. 40 de Mucenini".

Districtul ocupă o poziție geografică importantă și foarte favorabilă având un peisaj variat format din câmpii, dealuri, fluviul Dunărea și munții Stara Planina. Pe teritoriul districtului există și numeroase izvoare termale. Printre cele mai cunoscute obiective naturale se numără Peștera Devetashka (structurată pe 2 galerii și traversată de 14 izvoare), Canionul Emen și Cascada Momin Skok – traseul ecologic Negovan, Stâncă Zandana.

BISERICA SFÂNTA TREIME DIN SVISHTOV

Hram: „Sfânta Treime”

Adresă: Piața Svoboda, în centrul orașului Svishtov

Drum de acces: D52, apoi strada Hr. Pavlovich, asfalt stare foarte bună

GPS: 43.616101 / 43°36'57" N – 25.350880 / 25°21'3" E

Biserica ortodoxă „Sf. Treime”, situată pe cel mai înalt loc al orașului Șviștov a fost construită în anul 1867. Aceasta este una din ultimele opere ale meșterului Kolio Ficeto din Tryavna. Lăcașul are trei nave, o cupolă centrală și alte trei laterale, cu decorațiuni specifice pe fațada exterioară, cu arcuri false și cornișe de piatră. Clopotnița a fost construită de meșterul Genceo Novakov, în 1886. Biserica surprinde prin construcția sa unică, cu două coloane la poartă care sunt centrate pe lângă propria axă. Iconostasul este realizat de meșterul Anton Stanișev, de la Școala de la Debar. Mai multe icoane, respective 79, sunt pictate de Nikolai Pavlovici din Șviștov. Alte 120 de icoane sunt opera lui Danail Nestorov, urmașul unor meșteri din Debar. Cele șase clopote cu chipul unor sfinți creștini sunt donate de țarul rus Alexandru al II-lea.

MĂNĂSTIREA SCHIMBAREA LA FAȚĂ DIN SAMOVODENE

Hram: „Schimbarea la Față”

Adresă: între localitatea Samovodene și orașul Veliko Târnovo

Drum de acces: E85/D5, apoi deviație circa 3 km., asfalt stare foarte bună

GPS: 43.116802 / 43°7'0" N – 25.607288 / 25°36'26" E

Mănăstirea este situată la 7 km de Veliko Târnovo, pe malul stâng al râului Iantra, aproape de localitatea Samovodene, fiind la început

un metoc al mănăstirii Vatodedia din Sveta Gora. Aceasta este cea mai mare mănăstire din regiune, fiind înființată de țarul Ivan Șişman și mama acestuia, Teodora-Sara, în secolul al XIV-lea. În izvoarele istorice se poate întâlni și ca mănăstirea lui Șişman sau a lui Sara. Este a patra ca mărime din țară. După căderea orașului Târnovo sub dominație otomană, în anul 1393, mănăstirea a fost imediat incendiată.

A fost reconstruită de monahul Zotih în 1825, sub o formă rectangulară. Biserica mănăstirii a fost construită de Dimitar Sofianliata în 1834, iar după moartea acestuia lucrările au fost reluate de Kolio Ficeto și Ivan Barnata, în anul 1837. Are trei abside, formă de cruce și o cupolă. Kolio Ficeto ridică clopotnița cu ceas, iar mai târziu, în 1863, este construită biserica mică peste vechea capelă. Pictura interioară și exterioară a fost realizată de un alt mare meșter, Zaharii Zograf din Școala de la Samokov, în 1851. Extrem de interesant și valoros este calendarul zugrăvit cu Roata vieții. În mănăstire este amenajată o expoziție cu manuscrise și cărți extrem de valoroase.

Nicopolis ad Istrum

GPS: 43.220131 / 43°13'12" N – 25.612251 / 25°36'44" E

Adresa: acces din E85/D5, apoi deviație circa 3 km., între satul Kutina și satul Polikraishte, districtul Veliko Târnovo

Orașul antic roman Nicopolis ad Istrum a fost fondat de împăratul roman Marcus Ulpius Traianus, în onoarea victoriei armatelor sale asupra dacilor în secolul al II-lea. Numele înseamnă Orașul Victoriei de lângă Dunăre. Orașul a fost construit în clasicul sistem urban

roman de tip ortogonal. În ruinele din jurul pieței centrale, denumită Agora, se pot vedea încă urmele unei bazilici, un mic teatru, o baie publică, alte clădiri publice și magazine. În oraș existau conducte de apă, iar în unele clădiri exista încălzire centrală prin pardoseală.

De asemenea, orașul a emis și monedă proprie. Populația avea o compoziție etnică diversă. Împotriva atacurilor barbare de la sfârșitul secolului al II-lea au fost construite ziduri de apărare. În urma invaziei hunilor lui Atila din secolul V, precum și cea a avarilor de la începutul secolului al VI-lea, orașul a fost distrus, fiind relativ abandonat. A existat totuși aici o așezare bulgară de între secolele X-XIV de mică importanță.

Cascada Kaya Bunar

GPS: 43.146373 / 43°8'47" N – 25.515248 / 25°30'55" E

Adresa: acces din E85/D5, apoi în localitatea Samovodene pe D504, apoi D3031 spre satul Hotnița și apoi drum local circa 5 km., districtul Veliko Târnovo

Cascada Kaya Bunar se află într-o zonă naturală cu o frumusețe aparte, la sfârșitul Defileului râului Bohot, care trece prin înălțimile Târnovo. Căderea de apă este spectaculoasă, având o înălțime de aproximativ 30 de metri. Această atracție naturală este declarată zonă protejată. În zonă este amenajată o potecă ecologică, cu multe poduri și scări, care permite turiștilor să exploreze cu ușurință frumoasa priveliște pe care o au în fața ochilor.

CATEDRALA SFÂNTA NAȘTERE A MAICII DOMNULUI DIN VELIKO TÂRNOVO

Hram: „Nașterea Maicii Domnului”

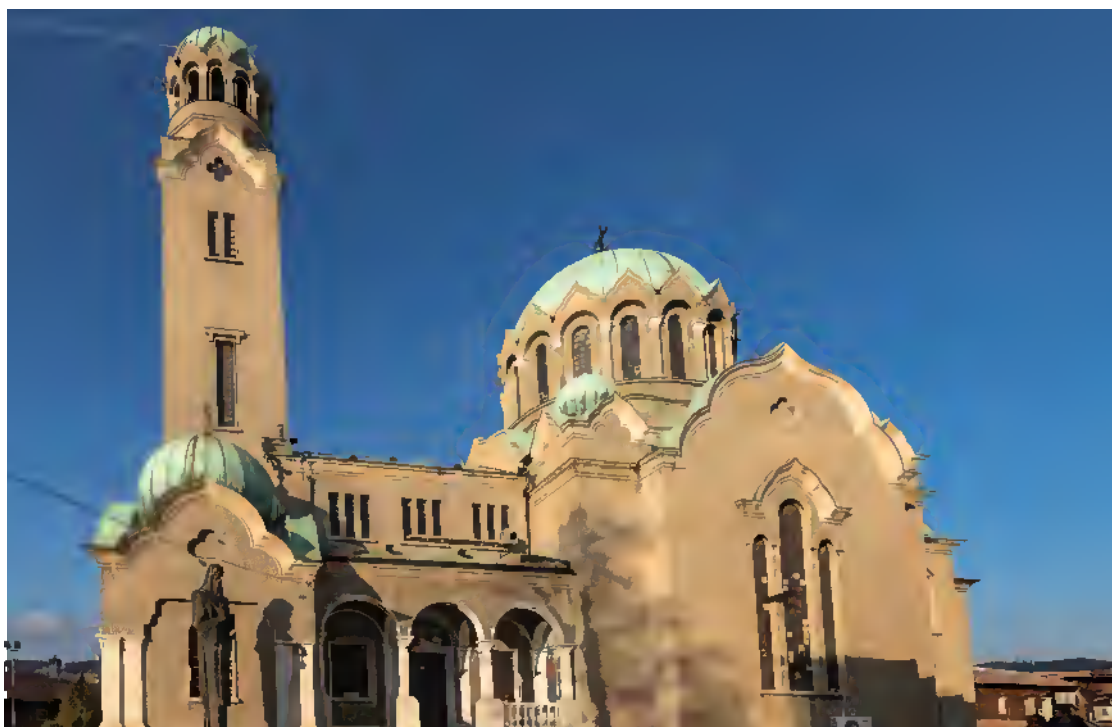
Adresă: Strada Sveti Kliment Ohridski, zona pietonală din centrul orașului Veliko Târnovo, districtul Veliko Târnovo

Drum de acces: E85/D5, apoi D514, spre centrul orașului Veliko Târnovo

GPS: 43.081225 / 43°4'52" N – 25.643379 / 25°38'36" E

Biserica este situată în centrul vechi al orașului Veliko Târnovo, la poalele cetății Tarevet, în cartierul Boierilor, lângă clădirea Mitropoliei de Veliko Târnovo. Pe temeliiile unei biserici mai vechi, meșterul Kolio Ficeto construiește biserica actuală, între anii 1842-1848, din gresie nisipoasă cioplită și din cărămidă roșie, cu cornișe și arcade duble. Este unică prin cele patru coloane, geamurile elipsoidale, și cele trei nave și două rânduri de capitele din interior. Clopotnița pe zidul vestic este construită tot de Kolio Ficeto. Biserica a fost distrusă la cutremurul din 1913, fiind reconstruită în 1934, după planurile meșterului Grozo. Sculpturile în lemn sunt ale lui Peter

Kuşlev, de la Școala de la Debar, iar portalul regal cioplit în stejar este elaborat de prof. Travnički. Zugrăveala este realizată de prof. Kojuharov, Peter Seferov, Atanas Veleb și D. Ghidjenov.

BISERICA ADORMIREA MAICII DOMNULUI DIN VELIKO TÂRNOVO

Hram: „Adormirea Maicii Domnului”

Adresă: Strada Sveti Kliment Ohridski, pe malul râului Yantra, orașul Veliko Târnovo

Drum de acces: E85/D5, apoi D514, apoi strada Sveti Kliment Ohridski

GPS: 43.085770 / 43°5'8" N – 25.649974 / 25°38'60" E

Biserica este situată în cartierul Asăneștilor, vis-a-vis de biserica „Sf. 40 de mucenici”, pe malul stâng al râului Iantra. Aceasta este construită peste o biserică veche medievală, în care țarul Asan Kaloian primea moaștele Sf. Filofteia de la Târnovo, o sfântă vindecătoare. Astăzi moaștele ei sunt păstrate în România, la Curtea de Argeș. În secolul al XIV-lea, aici au fost încoronate cele două soții ale lui Ivan Alexandar, Teodora a Valahiei, fiica voievodului Basarab I, și Sara, cu origini evreiești.

În anul 1843, biserica a fost renovată și pictată, dar la sfârșitul secolului al XIX-lea picturile deja au dispărut. În 1923, biserica a fost restaurată. Are o cupolă și o singură absidă, centurată de ziduri de cărămidă. Icoanele vechi reprezintă partea cea mai valoroasă a acestei biserici. Icoana Sf. Petka Făcătoarea de miracole, cu inscripții în limba greacă, datează din 1854 și a fost donată de un turc, pentru faptul că icoana i-a vindecat copii bolnavi. Majoritatea iconelor din biserică sunt datate în perioada secolelor XVI-XIX, iar icoanele Maica Domnului și Iisus Hristos Mântuitorul datează din

secolul al XVI-lea. S-a constatat că o parte din icoane au fost aduse din bisericile medievale în vecinătate. A existat un iconostas vechi, acum dispărut, iar cel de astăzi are 4 metri înălțime și a fost făcut de Ilia Kosev. În anul 2005, biserica a fost din nou pictată.

BISERICA 40 DE MUCENICI DIN VELIKO TÂRNOVO

Hram: „Cei 40 de Mucenici”

Localizare/adresă: Strada Sveti Kliment Ohridski, pe malul râului Yantra, orașul Veliko Târnovo

Drum de acces: E85/D5, apoi D514, asfalt stare foarte bună

GPS: 43.085072 / 43°5'6" N – 25.649659 / 25°38'58" E

Construită în secolul al XIII-lea, în cinstea victoriei țarului Ioan Asan, la data de 9 mai 1230, asupra domnitorului din Epir Teodor Komnin, această biserică reprezintă cel mai important monument medieval din Veliko Târnovo. Până atunci, în acest loc existase o necropolă din secolul al XI-lea și, probabil, mai târziu a fost ridicată biserica „Maica Domnului”. Actuala biserică are trei abside, șase coloane în interior, mausoleu osuar și două galerii. În biserică este păstrată o pictură murală din secolul al XIII-lea. În secolul al XVIII-lea turci transformă biserica în moschee, distrugând picturile și icoanele. În Biserica „Sf. 40 de mucenici” sunt înmormântați țarul Kaloian (mort în 1207), țărițele Ana Maria, Irina și Sf. Sava din Serbia. În biserică a fost găsit și inelul și sigiliul țarului.

De-a lungul secolelor, biserica a fost de multe ori reconstruită. În acest loc s-au desfășurat numeroase evenimente de importanță națională, cel mai însemnat fiind proclamarea independenței Bulgariei de către țarul Ferdinand, în anul 1908. Biserica a fost

declarată monument de arhitectură de importanță națională, fiind în administrarea Muzeului regional de istorie din Veliko Târnovo.

BISERICA SFÂNTUL DIMITRIE DIN SALONIC DIN VELIKO TÂRNOVO

Hram: „Sfântul Dimitrie”

Localizare/adresă: Strada Tsar Ivan Shishman, intersecția cu strada Patriarh Evtimiy, pe malul râului Yantra, orașul Veliko Târnovo, districtul Veliko Târnovo

Drum de acces: E85/D5, apoi D514, asfalt stare foarte bună

GPS: 43.087699 / 43°5'15" N – 25.648121 / 25°38'53" E

Este cea mai veche biserică din oraș, ridicată în anul 1185 și are legătură cu un important eveniment istoric, și anume răscoala lui Petru și Asan împotriva domniei bizantine. Aici au fost îngropați țarii din familia lui Asenevci, Assan - tatăl și Kaloian. În secolele XVII-XVIII, a existat o necropolă și o mănăstire. Biserica este îngustă, cu galerii din nord și sud, cu o formă de cruce, și turnuri în cruce. Este construită cu trăsăturile tipice ale Evului Mediu, cu plăci ceramice inserate și rozete. din piatră și cărămidă. Biserica în sine are un aer aparte, „edeival”, fiind deosebit de pitorească ca arhitectură. Este declarată monument de valoare națională, fiind administrată de Muzeul Regional de Istorie din Veliko Târnovo.

Cetatea Tsarevets

GPS: 43.081664 / 43°4'54" N – 25.646132 / 25°38'46" E

Adresa: Piața Țarul Asen, în centrul orașului Veliko Târnovo, districtul Veliko Târnovo

Complexul arhitectonic și muzeal denumit Tsarevets este situat pe dealul cu același nume din vechiul centru al localității Veliko

Târnovo. Zona a fost locuită încă din anul III î.Hr., iar în sec. V-VII d. Hr. aici se găsea marele oraș bizantin Zikideva. În secolul al IX-lea în acest loc a fost ridicată o așezare decătre bulgarii vechi, protejată de zidurile cetății. Localitatea Târnovo a fost proclamată drept capitală a celui de-al doilea Regat Bulgar în anul 1185, iar cetatea a devenit extrem de importantă ca centru administrativ, militar, cultural, religios și comercial. Pe dealul Tsarevets erau situate clădirile importante pentru administrația țării, complexul palatului regal, locuințele pentru aristocrație, mănăstiri, iar chiar în vârf Biserica Patriarhală. Cetatea are trei intrări, respectiv intrarea principală, poarta mică (Asen) și poarta Frenkhisarska, care era păzită de turnuri. Cel mai renumit este Turnul Baldwin, unde a fost închis prizonier împăratul latin Baldwin de Flandra în anul 1205. Regii care au condus cel de-al doilea Regat Bulgar din cetatea Tsarevets sunt Asen I, Petru IV, Kaloyan, Ivan Asan II, Ivan Alexander, Ivan Shishman. O atracție turistică de mare efect este spectacolul audiovizual de sunet și lumină, format din sute de lumini colorate, muzică, și lasere proiectate pe zidurile cetății și care prezintă momente din istoria Bulgariei.

Monumentul Asenevtsi

GPS: 43.082050 / 43°4'55" N – 25.637887 / 25°38'16" E

Adresa: Sveta Gora, strada Alexander Stamboliyski, în centrul orașului Veliko Târnovo, districtul Veliko Târnovo

Monumentul Asenevtsi a fost construit în anul 1985 în orașul Veliko Târnovo, cu prilejul omagierii a 800 de ani de la revolta fraților Asen și Petru, din familia Asenevtsi. Era vorba de 2 dintre cei 3 frați din această familie, care au condus Bulgaria după eliberarea ei de sub Imperiul Bizantin. Primii doi, respectiv Asen și Petru, au ridicat la luptă populația bulgară din regiunea Târnovo, iar fratele lor, Kaloyan, a reușit să facă din Bulgaria una dintre cele mai importante forțe din Europa de Est, fiind și primul și singurul conducător bulgar care a învins o armată cruciată. Sabia îndreptată în sus simbolizează puterea medievală a Bulgariei. Monumentul de proporții impresionante este situat pe un loc pitoresc, lângă Podul Stambolov la poalele Muntelui Athos, pe malul râului Yantra.

Hotel-restaurant Panorama

GPS: 43.084682 / 43°5'5" N – 25.636306 / 25°38'11" E

Adresă: Strada Stefan Stambolov nr. 63, în centrul orașului Veliko Târnovo

Restaurant EGO 2 Pizza & Grill

GPS: 43.084634 / 43°5'4" N – 25.635782 / 25°38'9" E

Adresă: Strada Stefan Stambolov nr. 79, în centrul orașului Veliko Târnovo

BISERICA SFÂNTUL NICOLAE FĂCĂTORUL DE MINUNI DIN ARBANASI

Hram: „Sfântul Nicolae”

Localizare/adresă: Strada Sfântul Nicolae nr. 11, satul Arbanasi

Drum de acces: E85/D5, apoi D514, direcția Arbanasi, apoi la intrarea în localitate deviație spre strada Sfântul Nicolae, asfalt stare foarte bună

GPS: 43.095971 / 43°5'45" N – 25.664160 / 25°39'51" E

Se află la 5 km de Veliko Târnovo, pe drumul spre Gorna Oryahovitsa, la intrarea din partea de sud-vest a satului Arbanasi. Mănăstirea a fost distrusă de turci și restaurată în 1680. Biserica și capela, care are hramul „Sfântul Ilie”, prezintă fresce bine conservate, având fiecare câte o boltă unilaterală semi-cilindrică și naos. Iconostasul este din secolul al XVII-lea, cu sculpturi policromatice, iar icoanele din capelă sunt realizate de un reprezentant al școlii de pictură de la Tryavna. Deosebit de valoroasă este și cea de-a doua capelă, realizată în 1746, unde se remarcă crucea de lemn încrustată cu pietre și smalt.

BISERICA ADORMIREA MAICII DOMNULUI DIN ARBANASI

Hram: „Adormirea Maicii Domnului”

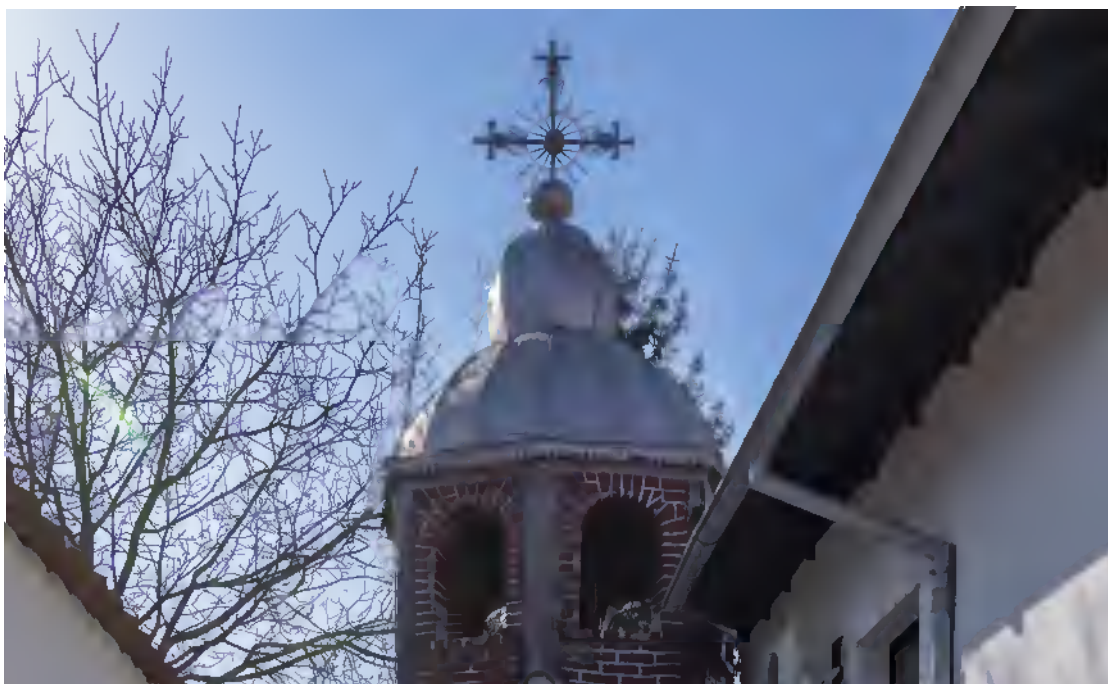
Localizare/adresă: Strada Sfântul Nicolae, deviație strada paralelă, satul Arbanasi, districtul Veliko Târnovo

Drum de acces: E85/D5, apoi D514, direcția Arbanasi, apoi la intrarea în localitate deviație spre strada Sfântul Nicolae, asfalt stare foarte bună

GPS: 43.097903 / 43°5'52" N – 25.659941 / 25°39'35" E

Mănăstirea este situată pe drumul dintre Veliko Târnovo și Gorna Oryahovitsa, la intrarea în satul Arbanasi. Mănăstirea a fost construită în timpul celui de-al doilea Țarat bulgar, dinastia

Shishman. După căderea cetății Târnovo sub dominație turcească, mănăstirea a supraviețuit cu greu, dar a fost abandonată ulterior din cauza distrugerilor repetate. În secolele XVII-XVIII, localnicii o reconstruiesc. După anul 1716, au fost construite numeroase clădiri rezidențiale și nu numai, care au modelat complexul mănăstirii actuale. Intrarea se face prin partea de nord. Capela bisericii are arhitectura tipică a bisericilor din Arbanasi. Turnul clopotniță a fost construit în 1836. Biserica este în întregime pictată mural, cu două straturi de pictură. Există fresce frumoase din anii 1600-1603 și din 1704. În biserică sunt păstrate moaștele Sf. Modest și ale Sf. Ecaterina. În muzeul mănăstirii se păstrează mai multe obiecte de patrimoniu și sfinte relicve din argint și aur.

BISERICA SFÂNTUL DIMITRIE DIN ARBANASI

Hram: „Sfântul Dimitrie”

Localizare/adresă: Strada Sveti Dimitar, intersecția cu strada Kapitan Pavel Gramadov, satul Arbanasi, districtul Veliko Târnovo

Drum de acces: E85/D5, apoi D514, direcția Arbanasi, apoi strada Georgi Anagnosta, apoi strada Sveti Dimitar, asfalt stare foarte bună

GPS: 43.098341 / 43°5'54" N – 25.667766 / 25°40'4" E

Este cel mai vechi monument de cult din Arbanasi. Biserica actuală are o formă masivă, foarte lungă, cu un acoperiș dublu, lipit de mortar și santrachi din lemn, cu deschideri mici la ferestre și cu nișe laterale. Este construită din cărămidă și piatră și are o arhitectură complexă tipică pentru bisericile din localitate. Este situată în centrul localității, într-o curte mare, terenul fiind donat de Georgi și Fragula. Pictura este reprezentativă pentru perioada medievală bulgară. Iconostasul datează din 1794, fiind lucrat de

meșterii Dimu și Lada. În prezent se lucrează la restaurarea picturii murale, biserica fiind închisă pentru vizite.

Hotel-mehana Izvor

GPS: 43.097887 / 43°5'52" N – 25.666021 / 25°39'57" E

Adresă: Strada Opalchenska nr. 3, sat Arbanasi, districtul Veliko Târnovo

Hotel-mehana Arbansi Han

GPS: 43.099743 / 43°5'59" N – 25.665750 / 25°39'56" E

Adresă: Strada George Kandilarov nr. 3, sat Arbanasi, districtul Veliko Târnovo

Mehana La Fântână

GPS: 43.097691 / 43°5'51" N – 25.668556 / 25°40'6" E

Adresă: Strada Spiro Konstantinov nr. 7, sat Arbanasi, districtul Veliko Târnovo

BISERICA SFÂNTUL ARHANGHEL MIHAIL DIN KILIFAREVO

Hram: „Sfântul Arhanghel Mihail”

Localizare/adresă: în centrul orașului Kilifarevo, districtul Veliko Târnovo

Drum de acces: E85/D5, apoi D55, direcția Kilifarevo, asfalt stare foarte bună

GPS: 42.994791 / 42°59'41" N – 25.617568 / 25°37'3" E

Complexul mănăstiresc se află pe drumul spre Pasul Hainboaz, la 14 km de Veliko Târnovo și la 5 km de Kilifarevo, pe malul râului Belitsa. A fost înființată între 1348-1350, de către Teodosie Turnovski, un proeminent reprezentant al școlii literare din Târnava, ajutat de

țarul Ivan Alexander (1331-1371). Mănăstirea a fost transformată într-un centru literar, în care se găseau circa 460 de clerici, printre aceștia numărându-se Patriarhul Eftimie al Târnovei, Romul Vidinski și alții. După căderea cetății Târnovo în anul 1393, a fost coomplet distrusă de turci. A fost refăcută în 1718, și distrusă din nou între 1793-1798. A fost reconstruită în 1842, de Kolyu Ficheto, care construiește noua biserică cu hramul Sf. Dimitrie și clădirile rezidențiale. Biserica veche cu hramul „Nașterea Maicii Domnului” a devenit capelă. Există vechi fresce interesante, iar icoanele sunt realizate de maeștri din școala de pictură din Tryavna. Merită văzut și admirat iconostasul Sfântului Ioan de Rila. Astăzi mănăstirea este de maici.

MĂNĂSTIREA KAPINOVO DIN VELCEVO

Hram: „Sfântul Nicolae Făcătorul de Minuni”

Localizare/adresă: pe malul râului Veselina, la marginea satului Velcevo

Drum de acces: E85/D5, apoi D55, direcția Kilifarevo, apoi D551 direcția Plakovo – Velcevo, asfalt stare bună

GPS: 42.978761 / 42°58'43" N – 25.746427 / 25°44'47" E

Este una dintre cele mai frumoase mănăstiri din Bulgaria, fiind situată într-o zonă cu un peisaj natural minunat, la o distanță de 14 km de Veliko Târnovo și la 5 km de satul Velcevo. Biserica mănăstirii, cu hramul Sf. Treime, a fost construită în anul 1272, de țarul Constantin Asan-Tih (1257-1277) sau de țarul Ivan Asan al II-lea (1214-241). După căderea orașului Târnovo sub dominație turcească în anul 1393, mănăstirea a fost distrusă de turci și restaurată de populația locală în secolul al XVII-lea. Părăsită în 1835, a fost restaurată de meșteri din orașul Dryanovo. Biserica de astăzi este fără turn, cu o

absidă, un naos, o curte în aer liber, având în constructive coloane din lemn și o balustradă. Iconostasul și icoanele sunt realizate de reprezentanți ai Școlii din Tryavna. Complexul este format din două capele și câteva clădiri rezidențiale, construite și grupate în formă de arc, înconjurate de un zid mare.

Cascada Kapinovski

GPS: 42.976649 / 42°58'36" N – 25.747901 / 25°44'52" E

Adresa: între satele Velcevo și Kapinovo, districtul Veliko Târnovo

Cascada Kapinovski este o cascadă mică pe râul Veselina, având o cădere de apă de numai 6-7 metri. În lacul de sub cascadă adâncimea apei este de aproximativ 5-6 metri. Se găsește la capătul canionului de lângă Vârful Elena.

DISTRICTUL RUSE

Introducere

Districtul Ruse este situat în regiunea centrală nordică a Bulgariei, fiind delimitat în partea de nord de fluviul Dunărea, în partea de graniță cu România. Suprafața sa este de 2.803 km², reprezentând 2,52% din teritoriul național, iar populația înregistrată în anul 2018 conform statisticilor Eurostat era de 221.336 locuitori. Din punct de vedere administrativ, districtul este divizat în 8 municipalități. Principalul centru urban este orașul Ruse, al cincilea ca mărime la nivel național, acesta având o importanță strategică din perspectiva rutelor de transport și tranzit (este un nod de transport rutier, feroviar și fluvial).

Pe teritoriul districtului se regăsesc numeroase obiective de patrimoniu cultural, inclusiv un obiectiv incluse în lista Patrimoniului universal UNESCO. Cele mai cunoscute obiective culturale sunt: Monumentul Libertății (în piața centrală a orașului Ruse), Muzeul de Istorie Regională, Casa Kaliopa, Casa-Muzeu Zahari Stoyanov, Muzeul Național de Transport, Panteonul Renașterii, vestigiile arheologice ale fortificației Sexaginta Prista (unde se organizează și degustări de vin) și orașul medieval Cherven (construită pe locul unei cetăți bizantine, cetatea a fost unul din cele mai importante puncte comerciale și militare în sec XI).

În ceea ce privește obiectele de patrimoniu încadrate în categoria lăcașelor de cult religios, cea mai cunoscută destinație din districtul Ruse este Mănăstirea rupestră Dimitar Basabovski, dar de o mare importanță religioasă este și Mănăstirea Sfânta Treime din Ruse.

Din perspectiva resurselor naturale de care beneficiază districtul Ruse, cele mai cunoscute obiective sunt Parcul forestier Lipnic, Parcul Prista și Parcul Natural Rusenski Lom (unde poate fi vizitat canionul râului Rusenski Lom, Peșterile din satul Tabachka și Pestera Orlova Chuka din satul Pepelina).

În districtul Ruse se organizează de asemenea numeroase manifestații culturale și folclorice. Patrimoniu material și imaterial întâlnit în Ruse confirmă potențialul de dezvoltare a tuturor tipurilor de turism la nivelul acestui district.

MĂNĂSTIREA SFÂNTUL DUMITRU BASARBOV

Hram: „Sfântul Dimitrie Basarabov”

Localizare/adresă: la ieșirea din satul Basarbov, districtul Ruse

Drum de acces: E85/D5, apoi D501, asfalt stare bună

GPS: 43.767026 / 43°46'1" N – 24.964069 / 25°57'50" E

Această mănăstire se află aproape de orașul Ruse, în stâncile pitorești din jurul râului Rusenski Lom și este singura mănăstire rupestră în funcțiune. Este un monument al arhitecturii, culturii și pelerinajului din secolul al XIII-lea. Mănăstirea face parte din lanțul de mănăstiri rupestre aflate de-a lungul râului Rusenski Lom. În timpul celui de-al Doilea Țarat Bulgar, o mulțime de călugări, inspirați de credința în Dumnezeu și de dorința de a duce o viață cinstită și modestă, se refugiază și viețuiesc în mai multe mănăstiri rupestre.

În secolul al XIV-lea, mănăstirea se află sub autoritatea voievodului Basarab I al Țării Românești, înrudit cu dinastia bulgară prin fiica sa Teodora, prima soție a țarului Ivan Asan (1331-1371). Potrivit legendelor, Basarab I a înființat această mănăstire, făcându-i numeroase danii. Mănăstirea poartă numele lui Dimitrie Basarabov, numit și Sf. Dimitrie cel Nou. Acesta a fost o personalitate istorică care s-a născut și a trăit în satul Basarabovo. În apropierea satului a descoperit această mănăstire rupestră, unde a dus o viață de sihastu. Când și-a simțit sfârșitul aproape, s-a așezat pe malul râului Lom între două lespezi, creându-și propriul sicriu. Când l-au scos din ape, trupul lui era neatins și a fost înmormântat în biserica din sat, ridicată în locul casei natale, iar mai târziu rămășițele sale au fost mutate în această mănăstire.

MĂNĂSTIREA SFÂNTA TREIME DIN RUSE

Hram: „Sfânta Treime”

Localizare/adresă: Piața Sfânta Treime nr. 5, oraș Ruse, district Ruse

Drum de acces: E70/D2, apoi strada Shipka, strada Tsar Osvoboditel, strada General Parensov, asfalt stare bună

GPS: 43.847706 / 43°50'51" N – 25.956218 / 25°57'22" E

Biserica este cea mai veche clădire din oraș, construită pe ruinele unei biserici din secolul al V-lea. Este o construcție solidă, o bazilică cu trei nave separate de șapte coloane, adânc îngropate în pământ. Un cub mare în stil rusesc a fost construit în spatele intrării, iar clopotele bisericii sunt în număr de cinci. Există două capele, prima purtând hramul Sf. Alexander Nevsky, construită în anul 1884 și unde este amenajată o expoziție muzeală, și cea de-a doua, cu hramul Sf. Kiril și Metodiu, construită în 1886. Iconostasul bisericii și icoanele sunt realizate de un maestru necunoscut. Între anii 1989-2000, aici s-au efectuat ample lucrări de restaurare. Biserica este declarată monument de culturală de importanță națională.

BISERICA SFÂNTUL GHEORGHE DIN RUSE

Hram: „Sfântul Mare Mucenic Gheorghe”

Localizare/adresă: Strada 6 Septembrie nr. 61, orașul Ruse, districtul Ruse

Drum de acces: asfalt stare bună

GPS: 43.836873 / 43°50'12" N – 25.956582 / 25°57'23" E

A fost construită pe ruinele vechii biserici de lemn, arsă în timpul războiului ruso-turc din 1806-1812. După obținerea permisiunii

de la conducătorii otomani, maiorul Peno Nikeoglu din Tryavna o reconstruiește abia în 1843. Este o bazilică mare, adânc săpată în pământ, cu trei altare: cel din centru este închinat Sf. Gheorghe; cel din nord – Sf. Dimitrie Basarbov, iar cel din sud – Sf. Nicolae. Naosul este separat de restul bisericii prin 6 coloane din lemn.

Este zugrăvită de Apostol Hristov, ucenic al Școlii din Debar, iar mai târziu pictura este refăcută de Nikola Kozhuharov și Tcanko Gheorghiev. Iconostasul este opera școlii de sculptură de la Tryavna, fiind executat de Dontcho Todorov și Bozhko Stoynov. Icoanele sunt, de asemenea, realizare a Școlii Tryavna, fiind executate de Zachary Tsanyuv și Yoanikiy Papa Vitanov, în anul 1842. În complexul din jurul bisericii a fost ridicată clopotnița, în 1909, iar în 1939 a fost construit și un paraclis închinat Sf. Ioan de Rila. Este construită și o mare casă bisericească, aici fiind adăpostite biblioteca și sălile de conferință. În biserică se păstrează o parte din moaștele Sfântului Gheorghe, ales în 2002, protector al orașului Ruse.

Peștera Orlova Chuka

GPS: 43.593430 / 43°35'36" N – 25.959808 / 25°57'35" E

Adresa: acces din E85/D5, apoi D5001, apoi D501 și deviație circa 5 km., lângă satul Dve Moghili și satul Pepelina, districtul Ruse

Peștera Orlova Chuka este situată în versantul drept al văii râului Cherni Lom. Este o formațiune geologică apărută cel mai probabil la sfârșitul Pliocenului și începutul Cuaternarului, pe albia unui râu

subteran, care a săpat un sistem complex de tuneluri, treceri și deschideri. Peștera are o lungime totală de aproape 13,5 km, fiind astfel a doua ca amărime din Bulgaria, după peștera Duhlata. A fost descoperită în anul 1941 de un cioban din zonă, și a fost deschisă publicului începând cu anul 1957. Peștera este împărțită în mai multe săli: Sala de Concerte, Marea Galerie, Marile Grohotișuri, Micile Grohotișuri, Sala spațială și Odihna. Peștera oferă vizitatorilor posibilitatea de a admira o mare varietate de formațiuni de stânci. La cercetarea ei de către specialiști, aici au fost găsite rămășițe de urși și artefacte din viața oamenilor de peșteră. Totodată, peștera găzduiește 14 specii de lilieci, dintre care trei sunt incluse în Cartea Roșie.

Cetatea medievală Cerven

GPS: 43.622440 / 43°37'20" N – 26.025070 / 26°1'30" E

Adresa: acces din E85/D5, apoi D501 și deviație circa 5 km., lângă satul Cerven, pe valea râului Cerni Lom, districtul Ruse

În perioada sec. XII-XIV, orașul medieval bulgar Cherven a fost unul dintre cele mai importante centre militare, culturale și bisericești ale celui de-al doilea Țarat Bulgar. A fost construit pe locul unei fortărețe bizantine din secolul VI, dar există dovezi arheologice despre faptul că locul era populat încă mai devreme de triburi tracice. După anul 1253 a căpătat o mare importanță datorită stabilirii aici a sediului Arhiepiscopiei Ortodoxe a Bulgariei. Cetatea a suferit mari distrugeri în timpul invaziei mongole a Hoardei de Aur și a fost cucerită de bizantini între anii 1278-1280. Infrastructura descoperită reprezintă un oraș fortificat, situat pe o creastă mare de piatră de-a lungul râului Cherni Lom. Orașul era un centru comercial și meșteșugăresc dezvoltat, situate la răscrucea unor drumuri comerciale din zonă. Când a fost cucerit de otomani în anul 1388, orașul a fost în mare parte devastat. Săpăturile arheologice au dezvăluit rămășițele unui mare palat feudal, ziduri ale cetății, două tuneluri subterane, urmele a 18 biserici clădiri ale administrației publice, clădiri rezidențiale, ateliere de lucru, străzi. Se poate admira un turn al cetății păstrat în întregime din secolul XIV. Cetatea Cherven este declarată rezervație arheologică de importanță națională.

Muzeul regional de istorie din Ruse

GPS: 43.844479 / 43°50'40" N – 25.947612 / 25°56'51" E

Adresa: Piața Kneaz Alexander Batenberg nr. 3, orașul Ruse, districtul Ruse

Muzeul regional de istorie din Ruse a fost înființat în anul 1904, prin colecția Muzeului Școlii din oraș. Clădirea actuală, cunoscută sub numele de Palatul Battenberg, este una cu o semnificație

istorică aparte, fiind construită ca reședință a prințului Alexandru I Battenberg. Muzeul Regional de Istorie din Ruse include expozițiile Muzeului de Istorie, Panteonul Renașterii, Casa Muzeu Gradski bit de Ruse (cunoscut sub numele de Casa Kaliopa), Casa Muzeu Zahariy Stoyanov, Casa Muzeu Toma Kardzhiev și trei expoziții în aer liber: Bisericile de stâncă Ivanovski, orașul medieval Cherven și cetatea romană Sexaginta Prista. Printre exponatele cele mai interesante sunt: colecția de ceramică preistorică, o colecție de oase de mamifere preistorice, comoara Borovo din secolul IV î. en, artefacte din vechiul castel dunărean Iatrus și Sexaginta Prista, obiecte din orașul bulgar medieval Cherven, fresce medievale, colecții etnografice, bunuri personale ale revoluționarilor bulgari, colecție de numismatică.

Eco-muzeul cu acvariu din Ruse

GPS: 43.844479 / 43°50'40" N – 25.947612 / 25°56'51" E

Adresa: Strada Alexandrovska nr. 3, orașul Ruse, districtul Ruse

"Ecomuseum-ul cu acvariu" este situat într-o clădire construită de patrimoniu la începutul secolului al XX-lea. Muzeul de Istorie Naturală din Ruse a fost inaugurat la 28 septembrie 2014. Este unic în Bulgaria datorită acvariului cu pește dunărean din podea. Există și o machetă cu dimensiunea de 15 metri a peșterii Orlova Chuka și mănăstirea de stanca Ivanovski. Există o colecție bogată de oase de mamifere preistorice, inclusiv maxilarul inferior al lui Mamutus Romanos, maxilarul unui urs de peșteră și altele, fosilele de diferite moluște, diorame realiste. La ultimul etaj este prezentat un model al primei linii de cale ferată din Bulgaria, ruta Ruse-Varna, prima hartă a Bulgariei și multe altele.

Fortăreața romană Sexaginta Prista din Ruse

GPS: 43.847016 / 43°50'49" N – 25.945471 / 25°56'43" E

Adresa: Strada Tsar Kaloyan nr. 2A, orașul Ruse, districtul Ruse

Fortăreața romană Sexaginta Prista poartă acest nume, care înseamnă "Portul celor șaizeci de nave", datorită victoriilor asupra dacilor din timpul războaielor purtate de împăratul roman Domițian (anii 85-89). Atunci, la gurile fluviului Rusenski Lom a fost transferată o legiune romană, adică 6.000 de soldați, pentru care era nevoie de exact 60 de corăbii de tip pristis. Cetatea ridicată de romani apare pe ruinele unei vechi așezări tracice, unde s-au găsit multe artefacte. Așezarea a dovedit o activitate comercială intensă în timpul împăratului Vespasian (anii 69-79). Pe teritoriul cetății se găsesc rămășițe ale unui sediu militar roman, folosit din prima treime a secolului al IV-lea până în prima decadă a secolului

al V-lea, monede și ceramică, un tunel construit din piatră, folosit în perioada otomană, la care se ajunge cu ajutorul a 30 de trepte. Cetatea a fost distrusă în timpul atacurilor avarilor și slavilor, la sfârșitul secolului al VI-lea și începutul secolului al VII-lea. În perioada sec. IX - X pe ruinele acestei fortificații a fost fondată așezarea medievală Ruse, care a jucat un important rol administrativ și militar în Evul Mediu. Descoperirile moderne au început cu prilejul lucrărilor de excavare ale Clubului Militar, însă cercetările arheologice sistematice au avut loc în perioada 1976-1978 și 2005-2006. Ca rezultat, au fost descoperiți aproximativ 50 metri de zid din peretele de nord-vest al cetății și turnul, șase clădiri, templul lui Apolo și clădirea Principia, adică sediul central al unității militare din Sexaginta Prista. S-a trecut la conservarea structurilor descoperite în anii 1976-1978, iar în 2002 a fost deschisă expoziția arheologică „Sexaginta Prista”.

Hotel-restaurant Riga

GPS: 43.853023 / 43°51'10" N – 25.951217 / 25°57'4" E

Adresă: Strada Pridunavski nr. 22, orașul Ruse

Hotel-restaurant Dunav Plaza

GPS: 43.849378 / 43°50'57" N – 25.954089 / 25°57'14" E

Adresă: Piața Svoboda, în centrul orașului Ruse

Restaurant La Ponton

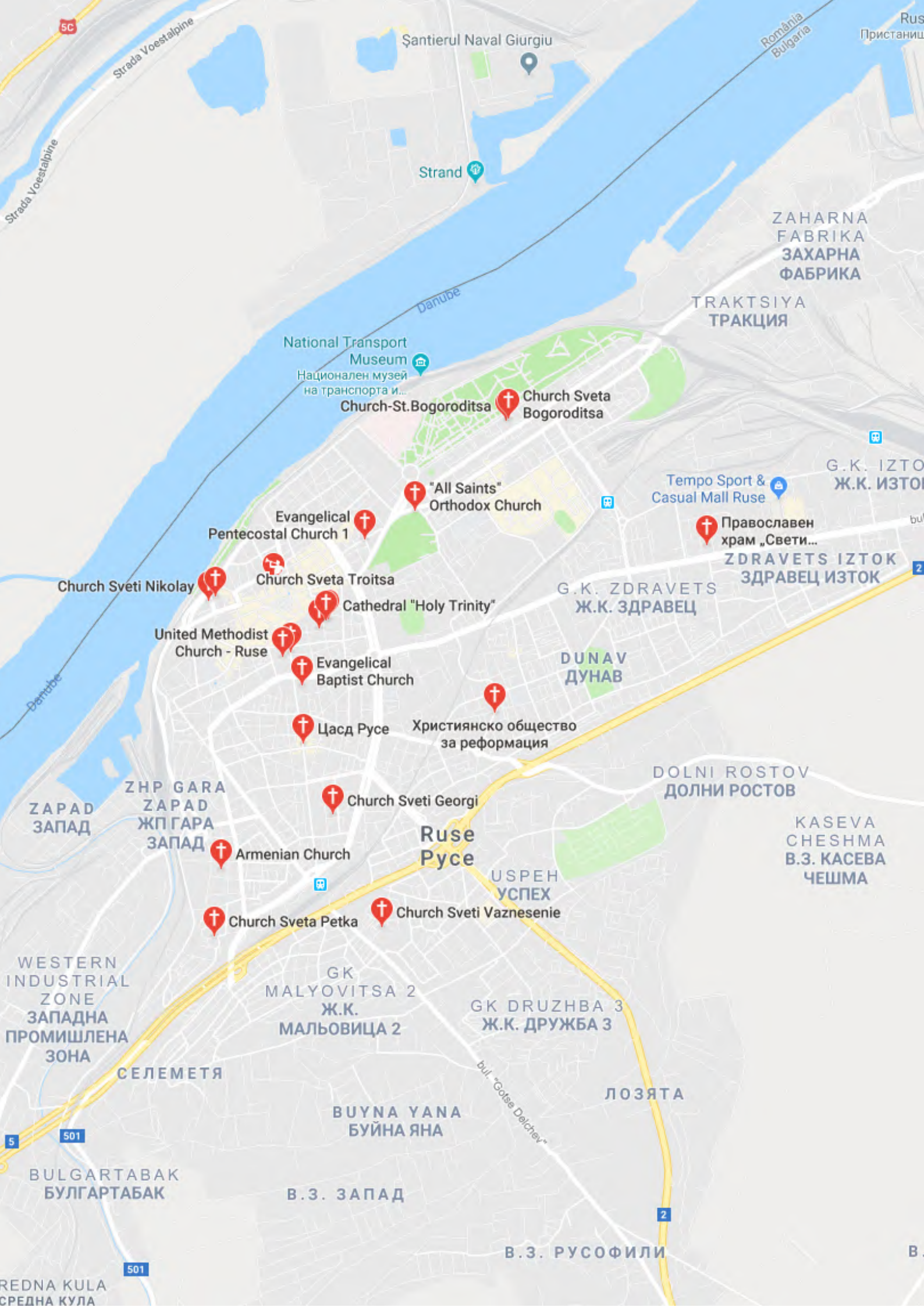
GPS: 43.854841 / 43°5'17" N – 25.952941 / 25°57'10" E

Adresă: : Strada Pristanishtana 2, faleza Dunării din orașul Ruse

Restaurant La Strada

GPS: 43.850958 / 43°51'3" N – 25.955588 / 25°57'20" E

Adresă: Strada Alexandrovska nr. 77, zona pietonală în centrul orașului Ruse

Şantierul Naval Giurgiu

Strand

Danube

National Transport
Museum
Национален музей
на транспорта и...

Church-St.Bogoroditsa

Church Sveta
Bogoroditsa

"All Saints"
Orthodox Church

Evangelical
Pentecostal Church 1

Church Sveti Nikolay

Church Sveta Troitsa

Cathedral "Holy Trinity"

United Methodist
Church - Ruse

Evangelical
Baptist Church

Цасд Русе

Християнско общество
за реформация

Church Sveti Georgi

Armenian Church

Church Sveta Petka

Church Sveti Vaznesenie

Ruse
Русе

USPEH
УСПЕХ

GK
MALYOVITSA 2
Ж.К.
МАЛЬОВИЦА 2

GK DRUZHBA 3
Ж.К. ДРУЖБА 3

BUYNA YANA
БУЙНА ЯНА

В.З. ЗАПАД

В.З. РУСОФИЛИ

ZAHARNA
FABRIKA
ЗАХАРНА
ФАБРИКА

TRAKTSIYA
ТРАКЦИЯ

G.K. IZTO
Ж.К. ИЗТОК

Православен
храм „Свети...

ZDRAVETS IZTOK
ЗДРАВЕЦ ИЗТОК

G.K. ZDRAVETS
Ж.К. ЗДРАВЕЦ

DUNAV
ДУНАВ

DOLNI ROSTOV
ДОЛНИ РОСТОВ

KASEVA
CHESHMA
В.З. КАСЕВА
ЧЕШМА

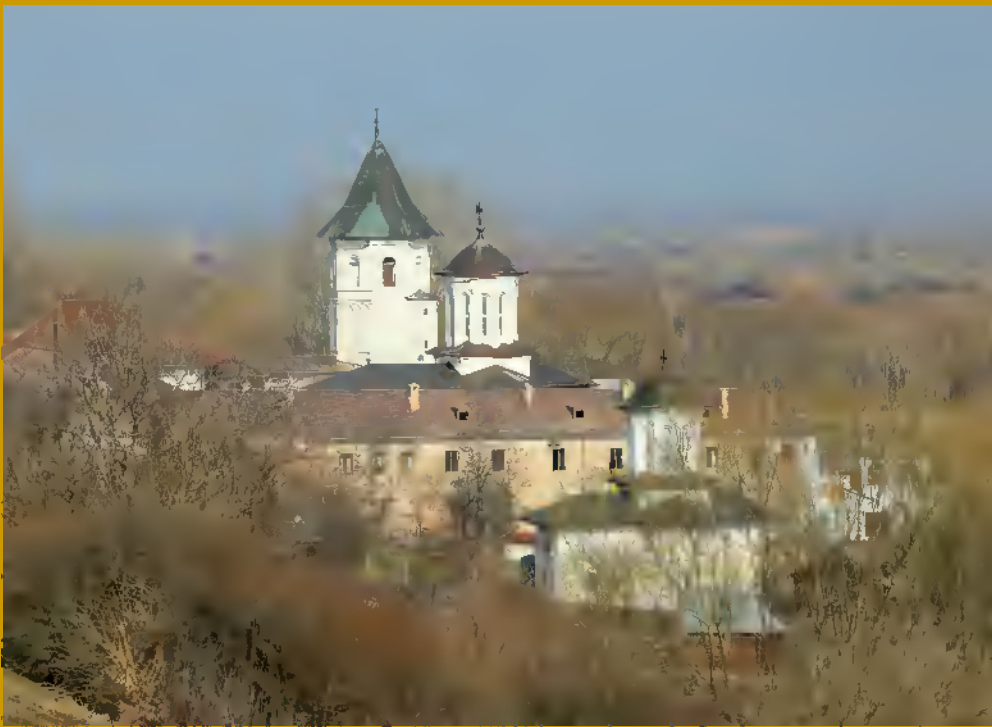
ZHP GARA
ЗАПАД
ЖП ГАРА
ЗАПАД

WESTERN
INDUSTRIAL
ZONE
ЗАПАДНА
ПРОМИШЛЕНА
ЗОНА

СЕЛЕМЕТА

BULGARTABAK
БУЛГАРТАБАК

REDNA KULA
СРЕДНА КУЛА

ROMÂNIA

MEHEDINȚI

Județul Mehedinți este localizat în partea de sud-vest a României, în regiunea de dezvoltare Sud-Vest Oltenia, pe malul stâng al Dunării, la ieșirea acesteia din defileu. Se învecinează la sud-est cu județul Dolj, la vest cu județul Caraș-Severin, la nord cu județul Gorj, iar la sud cu două dintre statele Peninsulei Balcanice, respectiv Serbia și Bulgaria, fluviul Dunărea formând cu acestea graniță naturală pe o lungime de 195 kilometri. Județul Mehedinți se întinde pe o suprafață de 4.933 km², ocupând 2,1% din teritoriul țării, cu o populație de 245.120 de locuitori în anul 2018, conform Eurostat.

Județul Mehedinți cuprinde, din punct de vedere administrativ, 5 orașe din care 2 municipii, 61 comune și 344 sate. Reședința județului este municipiul Drobeta-Turnu Severin. Celelalte orașe și municipii sunt: Strehaia, Orșova, Baia de Aramă și Vânu Mare.

În județul Mehedinți sunt înregistrate 700 de monumente istorice ca parte a patrimoniului cultural material. Dintre acestea, 23 edificii aparțin lăcașelor de cult religios de importanță națională. Localitățile pe teritoriul cărora sunt regăsite aceste lăcașe sunt municipiul Drobeta-Turnu Severin, orașul Baia de Aramă, orașul Strehaia, comuna Ilovăț, comuna Șimian, comuna Butoiești și comuna Izvoru Bârzii. Cele mai cunoscute lăcașe de cult localizate pe teritoriul județului Mehedinți sunt: ruinele Bisericii Medievale de la Drobeta-Turnu Severin, ruinele Mănăstirii Vodița, Mănăstirea Strehaia, Biserica "Sfânta Treime", Biserica "Tăierea Capului Sfântului Ioan Botezătorul". O importanță deosebită în raport cu turismul religios practicat la nivel local o pot avea și: Biserica din lemn Sf. Apostoli Petru și Pavel din Brebina (1757), Biserica de lemn Sf. Voievozi din Godeanu (1783), Biserica de lemn Sf. Voievozi din Isverna (1783), Biserica Domnească Sf. Treime din Cerneți (1663), Biserica fostei mănăstiri Sf. Voievozi din Baia de Aramă (1699), Biserica Grecescu din Drobeta-Turnu Severin (1803), Mănăstirea Gura Motrului (1512), Schitul Topolnița Sf. Cruce (1646), Mănăstirea Mraconia (1453).

Patrimoniul antropic este completat de monumentele istorice, vestigiile arheologice, casele memoriale de pe tot cuprinsul județului. Cele mai cunoscute edificii ale patrimoniului cultural localizate pe teritoriul județului Mehedinți sunt: Muzeul Regiunii Porțile de Fier, Muzeul de Artă din municipiul Drobeta-Turnu Severin, Conacul Bibescu de la Corcova, Palatul Cultural Theodor Costescu, Complexul arhitectonic Ada-Kaleh, Podul lui Traian, Castrul Drobeta, situl arheologic Ostrovul Mare. Un monument cu o importanță aparte din punct de vedere turistic este statuia Chipul lui Decebal, aceasta fiind cea mai înaltă statuie sculptată în piatră din Europa.

Pe teritoriul județului Mehedinți se organizează anual numeroase sărbători și festivaluri, atât la nivelul orașelor cât și în diverse comune (de exemplu Sărbătoarea Liliacului în comuna Ponoarele, Festivalul Viei și Vinului în comuna Vânu Mare, Festivalul de cântece și dansuri tradiționale "Otto Alscher" în orașul Orșova, etc).

Județul Mehedinți se remarcă de asemenea printr-un variat patrimoniu natural. Teritoriul județului este subscris în mare parte formei de relief Podișul Mehedinți, acesta fiind alcătuit din șisturi cristaline și calcare, cu altitudini cuprinse între 400 și 600m. Prezența calcarelor a favorizat apariția fenomenelor carstice de suprafață și de adâncime: chei, peșteri, văi, poduri naturale, cursuri subterane, sohodoluri, văi seci, doline, de o mare frumusețe și admirate de toți cei care le vizitează. Printre cele mai cunoscute formațiuni naturale din Podișul Mehedinți se numără: Complexul carstic Topolnița (cuprins într-o rezervație de 50 hectare; cea mai importante formațiuni sunt Peștera Topolnița și cheile Topolniței), fenomenele carstice de la Isverna (cuprind Peștera Isverna, care adăpostește o bogată faună cavernicolă și izbulcul Isverna sub Dealul Cornetu), peștera Gura Ponicevei. Alte obiective naturale cu o importanță deosebită din punct de vedere al potențialului de valorificare turistică sunt Parcul Natural Porțile de Fier, Geoparcul Platoul Mehedinți (în perimetrul căruia se regăsesc majoritatea ariilor naturale de la nivel județean) și Parcul național Domogled-Valea Cernei.

Un interes aparte pentru turism prezintă zona Clisurii Dunării, în zona Cazanelor, care și-a primit numele de la succesiunile de lărgiri și îngustări (clisuri) determinate de alternanța rocilor. Cel mai spectaculos peisaj natural de pe întreg cursul Dunării este cel al Cazanelor Mari și Cazanelor Mici.

Prin patrimoniul natural și cel etno-cultural pe care îl deține, spațiul mehedințean oferă posibilitatea dezvoltării tuturor formelor principale de turism: științific, cultural, religios, de odihnă și recreere, rural, ecoturism, birdwatching, silvoturismul, speoturismul, cicloturismul, mountaine-bike, nautic, de croazieră, balnear.

MĂNĂSTIREA SAU MRACONIA (DENUMIRE VECHE MRĂCUNEA)

Hram: „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil” și „Sfânta Treime”

Localizare/adresă: la ieșirea din Golful Mraconia, județul Mehedinți

Drum de acces: DN 57, asfalt stare bună

GPS: 44.637316 / 44°38'14" N – 22.293386 / 22°17'16" E

Situată în apropierea orașului Orșova, mănăstirea Mraconia își are, după unele păreri, începuturile în secolul al XI-lea, în timpul voievozilor Glad și Ohtum. Apare menționată în izvoarele istorice înainte de sfârșitul veacului al XIV-lea. În 1453, din pricina incursiunilor turcești, călugării au fost nevoiți să părăsească așezământul. Între 1521-1523, banul Severinului, Nicola Gârlișteanu, soția sa, Anca, și fiica lor, Irina, soția banului Ubul și fata acestora, Nasta, au re-ctitorit mănăstirea. Chiar și așa, s-a ruinat repede din cauza numeroaselor incursiuni turco-tătare. Între 1658-1665, a fost din nou reparată de călugări, sprijiniți de localnici.

În timpul războaielor dintre turci și austrieci, purtate între 1670-1682, a suferit numeroase pagube (în 1682 a fost incendiată de martaloți). În anul 1690, sunt consemnate primele încercări de „convertire” la catolicism a călugărilor de la Mrăcunea. În 1715, o ceată de turci a ucis aproape toți călugării (scapă doar unul singur). În 1738, a fost arsă de trupele austriece, iar în 1788, a fost pustiită de turci. În 1934, prin strădaniile episcopului Caransebeșului, Vasile Lazarescu și ale protopopului Iosif Câmpianu din Orșova, s-a ridicat o nouă biserică din cărămidă arsă, în formă de cruce și acoperită cu tablă, dar rămasă multă vreme neterminată. În primele două decenii ale regimului comunist a funcționat ca biserică de mir. În 1968, ca urmare a lucrărilor efectuate la hidrocentrala Porțile de Fier I, vechea biserică a fost acoperită de apele Dunării. Actualul așezământ a fost zidit după 1989, pe un nou amplasament, redevenind așezământ monahal în 2007.

Golful Mraconia - statuia regelui dac Decebal

GPS: 44.640879 / 44°38'27" N – 22.293924 / 22°17'38" E

Adresă: Golful Mraconia

Această impresionantă statuie a fost săpată direct în stânca muntelui de către o echipă de 12 alpiniști, coordonată de sculptorul Florin Cotarcea. Creația artistică reprezintă chipul regelui dac Decebal și este cea mai mare sculptură realizată în natură din Europa, având o înălțime de 55 de metri și o lățime de 25 de metri. La această impresionantă operă s-a lucrat timp de 10 ani, între 1994 și 2004, fiind susținută financiar de omul de afaceri român Iosif Constantin Drăgan, care și-a putut vedea opera împlinită cu 4 ani înainte de a deceda, în anul 2008.

Hotel-restaurant Steaua Dunării

Coordonate GPS: 44.674828 / 44°40'29" N – 22.321010 / 22°19'16" E

Adresă: Strada Dunării, comuna Eșelnița, județul Mehedinți

MĂNĂSTIREA „SFÂNTA ANA”

Hram: „Sfânta Ana”

Localizare/adresă: la ieșirea din localitatea Orșova, str. Pamfil Șeicaru

Drum de acces: DN6/E70, apoi Bulevardul 1 Decembrie 1918 și strada Pamfil Șeicaru, urcuș sus pe deal până la capăt

Asfalt, stare foarte bună

Coordonate GPS: 44.4711857 / 44°42'43" N – 22.396947 / 22°23'49" E

A fost ctitorită de ziaristul Pamfil Șeicaru (1894-1980), între anii 1936-1939, pe baza unui proiect al arhitectului bucureștean Ștefan Peterneli. Din cauza unor neînțelegeri ivite între ctitor și episcopul Vasile Lazarescu (viitorul mitropolit al Banatului), sfințirea viitoarei mănăstiri de maici cu hramul „Sfânta Ana” (după numele mamei ctitorului) a fost amânată. Izbucnirea celui de-al Doilea Război Mondial și apoi instaurarea regimului comunist au făcut ca mănăstirea să rămână nesfințită până la 2 decembrie 1990. Între 1993-1997, mănăstirea a fost supusă unor lucrări de restaurare.

Arhitectura mănăstirii se înscrie în maniera vechilor noastre biserici de lemn, cu inerentele modernizări aduse stilului rustic tradițional românesc. Așezământul are forma literei „U”, în centru aflându-se biserica, în plan trilobat și turlă centrală; pe cele două laturi se găsesc chiliile care, împreună cu biserica, închid o curte interioară. În anii '70 ai secolului al XX-lea, pictura a fost acoperită cu un strat de var, azi păstrându-se în forma originală doar în turn.

Catapeteasma, sculptată în lemn de tei (strămutată în anul 1947, la mănăstirea Timișeni comuna Șag, jud. Timiș), ca și celelalte sculpturi în lemn (inclusiv troițele distruse de comuniști în anii 1960-1965) au fost executate de frații Popa din București.

Muzeul Regiunii Porților de Fier, secția din Orșova

GPS: 44.722649 / 44°43'21" N – 22.394430 / 22°23'39" E

Adresă: Strada Porțile de Fier nr. 32, oraș Orșova, județul Mehedinți

Începând cu luna decembrie 2018, în localitatea Orșova a fost deschis o nouă secție a Muzeului Regiunii Porților de Fier. Sunt expuse colecții de arme de diverse tipuri, precum și obiecte casnice sau cu semnificație culturală și religioasă. Vizitatorii pot admira amenajat un spațiu cu obiecte și interiorul unei case tradiționale otomane. O altă expoziție este dedicată speciilor de plante, animale și pești care trăiesc în această regiune cu specificul de climat mediteraneean. Inedită ca modalitate de expunere este un prezentator de tip hologramă, care apare sub forma unui bătrân turc, iar povestea spusă de acesta poartă imaginația turiștilor într-o incursiune despre istoria plină de farmec a acestor locuri.

Hotel-restaurant Meridian

GPS: 44.725141 / 44°43'30" N – 22.394466 / 22°23'40" E

Adresă: Strada Eroilor nr. 12, Orșova

Pensiunea Oliver

GPS: 44.725399 / 44°43'31" N – 22.399117 / 22°23'56" E

Adresă: Bulevardul 1 Decembrie 1918 nr. 16A, Orșova

MĂNĂSTIREA VODIȚA

Hram: „Sfântul Antonie cel Mare” și „Nașterea Maicii Domnului”

Localizare/adresă: pe defileul Dunării, între Porțile de Fier și Orșova

Drum de acces: DN 6/ E60 asfalt stare foarte bună, apoi deviere circa 2 km, asfalt stare relativ bună

GPS: 44.724274 / 44°43'27" N – 22.488537 / 22°29'20" E

A fost una dintre primele așezăminte monahale cu viață de obște ridicate pe meleaguri românești, fiind prima ctitorie a Sfântului Nicodim din țara noastră. A fost ridicată pe ruinele unui așezământ mai vechi, probabil din vremea lui Litovoi (mort în 1273). Actul de fundație al mănăstirii datează din 1374; se presupune însă că era gata de târnosire în preajma anului 1369. După alte păreri, zidirea a început în primăvara sau vara anului 1370, zugrăvirea făcându-se în 1371 ori în 1372. La zidirea ei au contribuit atât domnitorul Țării Românești, Vlaicu Vodă (1364-1377), cât și cneazul Lazăr al sârbilor (1371-1389). Aici a trăit un timp Sfântul Nicodim.

Vodița a avut o existență zbuciumată din cauza condițiilor politice; situat în apropierea regatului maghiar catolic, Banatul Severinului a fost cucerit, în mai multe rânduri, de unguri. Ultima dată a fost amintită în hrisovul lui Radu cel Frumos, din 10 iulie 1464. Pe la începutul secolului al XVI-lea, Vodița a fost jefuită, arsă și dărâmată de turci. Între 1662-1667, câțiva monahi de la Vodița merg după ajutoare în Rusia. La începutul secolului al XVIII-lea, călugării Tismaniei au încercat să rezidească sfântul locaș. S-a ruinat definitiv din pricina frecventelor războaie dintre austrieci și turci. După 1990, prin strădaniile starețului Nicodim Nicolăescu, actualul episcop al Severinului și Strehaiei, mănăstirea a fost reînființată, primind hramul Sfântul Antonie cel Mare, pe care l-a avut, se pare, încă din timpul Sfântului Nicodim. Biserica este construită din lemn, în stil maramureșean și a fost târnosită în anul 2001.

MĂNĂSTIREA CERNEȚI

Hram: „Sfânta Treime” și „Sfânta Mare Muceniță Anastasia Romana”

Localizare/adresă: în comuna Șimina, sat Cerneti, județul Mehedinți

Drum de acces: : DN 6/ E60 (centura Drobeta Turnu Severin) asfalt stare foarte bună, apoi DJ 607A asfalt stare relativ bună și apoi drum local 23

Coordonate GPS: 44.634249 / 44°38'3" N – 22.707635 / 22°42'27" E

Multă vreme de-a lungul istoriei, satul Cerneți a fost un motiv de neînțelegeri; boierii Buzești (și nu numai), mănăstirile Govora și Tismana și, mai târziu, Cozia au reclamat dreptul lor asupra satului. În vreme ce egumenii și boierii își căutau dreptatea la banul Craiovei, domnitorul Mihnea Vodă (1658-1659) a început la Cerneți ctitorirea unei mănăstiri. Lucrarea a fost continuată pe cheltuiala lui Grigore Ghica (1660-1664), fiind terminată înainte de 9 noiembrie 1662.

La 18 aprilie 1716, episcopul Damaschin al Râmnicului cerea mănăstirii Cerneți să-și plătească dărilor, preoții fiind amenințați cu caterisirea. Împotrivirea a continuat tot secolul al XVIII-lea. Cu acest prilej, la 13 iunie 1752, marele ban Barbu Văcărescu, făcea o cercetare amănunțită asupra moșiilor Balta Verde și Batoți ale mănăstirii Cerneți. Este ultima dată când se mai face referire la așezământul monahal de la Cerneți, după această dată se va vorbi doar despre biserica de la Cerneți. Cauza principală a desființării așezământului monahal a fost lipsa unei averi sigure care să-i permită supraviețuirea. Biserica a fost refăcută în perioada 1784-1794. În 2005 așezământul a fost reînființat ca mănăstire de călugărițe. În 2007 au început lucrările de construcție a dependințelor.

Palatul Cultural Theodor Costescu

GPS: 44.624034 / 44°37'26" N – 22.654256 / 22°39'15" E

Adresă: Bulevardul Carol I, nr. 4, Drobeta Turnu Severin

Un edificiu reprezentativ aflat chiar în centrul orașului Drobeta Turnu Severin este Palatul Cultural Theodor Costescu, care poartă numele fondatorului său, profesorul Theodor Costescu. Acest remarcabil om de cultură a fost la început director al liceului din localitate, apoi a fost ales președinte al Societății de Teatru, dedicându-și întreaga energie și muncă pentru realizarea acestei minunate construcții, destinată să fie primul teatru public din oraș. Proiectul a fost întocmit de arhitectul Grigore Cerkez, iar piatra de temelie a fost pusă în anul 1912, teatrul fiind finalizat în anul 1924. Imediat după inaugurare a reușit să ofere spectatorilor o viață artistică nouă și bogată.

Anii și-au spus cuvântul asupra clădirii, dar începând cu toamna anului 2010, Palatul Cultural Theodor Costescu a intrat într-un proiect de reabilitare totală, care s-a finalizat în anul 2015, astfel încât în prezent acest simbol de cultură și artă oferă acum o imagine cu adevărat demnă de trecutul său plin de glorie.

Cetatea medievală a Severinului

GPS: 44.622047 / 44°37'19" N – 22.657042 / 22°39'25" E

Adresă: Strada Portului nr. 5, Drobeta Turnu Severin

Cetatea medievală a Severinului a fost construită în secolul al XIII-lea la inițiativa Regatului Maghiar, care a ridicat această fortăreață în scop de apărare la granița de sud a Banatului de Severin. Prima garnizoană a cetății a fost formată din cavalerii Sfântului Ioan. Cetatea avea o poziție strategică, fiind situată pe malul Dunării și în imediata apropiere a vechiului castru roman Drobeta. Construcția a fost realizată de-a lungul secolelor XIII - XV, timp în care cetatea a fost permanent fortificată, lărgită și întărită. Construcția era apărată de un șanț adânc cu apă, ale cărui urme se pot vedea și astăzi, fiind înconjurată de două rânduri de ziduri de piatră, sprijinite de 6 turnuri de apărare.

Invaziile otomane au supus cetatea unui lung șir de asedii de-a lungul secolelor. Cel mai devastator atac a fost cel din timpul lui Soliman Magnificul, în anul 1524, atunci când zidurile au fost complet distruse, practic din fortificații rămânând întreg doar un singur turn, denumit Turnul lui Sever, ceea ce a dus la stabilirea numelui localității de astăzi, Drobeta Turnu Severin. În urma unui amplu proiect privind reabilitarea, cetatea poate fi admirată astăzi în toată măreția ei.

Hotel-restaurant Continental

GPS: 44.623829 / 44°37'26" N – 22.652511 / 22°39'9" E

Adresă: Bulevardul Carol I, nr. 2, Drobeta Turnu Severin

MĂNĂSTIREA GODEANU

Hram: „Sfântul Ioan Evanghelistul”

Localizare/adresă: comuna Godeanu, județul Mehedinți

Drum de acces: DJ 670, asfalt stare bună, apoi drum local comuna Godeanu

GPS: 44.799638 / 44°47'59" N – 22.603854 / 22°36'14" E

Este una dintre cele mai noi așezăminte monahale din țara noastră, fiind înființată în septembrie 2008. La data de 8 mai anul 2009 a fost pusă piatra de temelie a bisericii. În anul 2015 în curtea mănăstirii a fost ridicat și un paraclis.

MĂNĂSTIREA COȘUȘTEA-CRIVELNIC

Hram: „Cuviosul Pahomie cel Mare”

Localizare/adresă: la ieșirea din satul Firizu, comuna Ilovăț

Drum de acces: DN67 între localitățile Gârdoia și Corcova, asfalt stare foarte bună, apoi DJ 671A comuna Sisești, asfalt stare bună, apoi DJ 671E comuna Ilovăț, asfalt stare bună, apoi sat Dâlbocița, sat Firizu, asfalt stare proastă, la ieșirea din Firizu drum neasfaltat, stare foarte proastă

GPS: 44.859188 / 44°51'33" N – 22.71424 / 22°42'51" E

A fost zidită, potrivit unei vechi tradiții, de Sfântul Nicodim de la Tismana. Cu ocazia săpăturilor arheologice făcute aici în anul

1936, profesorul Al. Bărcăcilă, directorul Liceului „Traian” din Turnu-Severin, a scos la iveală ruinele a două biserici: una veche, mai mare, și alta mai nouă, cu ziduri mai subțiri. Despre prima biserică se crede că a fost ctitorită chiar de Sfântul Nicodim. Despre cea de-a doua biserică se crede că a fost ctitorită de un boier pe nume Hamza. Într-un hrisov din 10 aprilie 1493, adresat starețului mănăstirii Tismana, domnitorul Vlad Călugărul amintește de mănăstirea Coșuște și de egumenul ei. În 1719, printre mănăstirile din Oltenia figura, în rândul „capelelor”, și mănăstirea Crivelnicul. În prima jumătate a sec. al XVIII-lea, un căpitan austriac, Friedrich Schwartz, menționa în hărțile sale și o mănăstire situată pe malul stâng al râului Coșuștea, între apele Sinteasca și Lăpușnic, între satele Dâlbocița și Racovița. În secolele al XIV-lea și al XV-lea, pe raza actualei comune Ilovăț exista un așezământ monahal, care s-a ruinat în secolul al XVIII-lea. Așezământul a fost reînființat ca mănăstire de călugări în mai 2005.

MĂNĂSTIREA BAI DE ARAMĂ

Hram: „Sfinții Voievozi Mihail și Gavril” și „Sfânta Mare Muceniță Marina”

Localizare/adresă: în lateral de strada Milco Băieșu, lângă piața din centrul localității Baia de Aramă, județul Mehedinți

Drum de acces: DJ 670 asfalt stare bună

GPS: 44.999806 / 44°59'59" N – 22.804740 / 22°48'17" E

A fost zidită, potrivit tradiției, la îndemnul și cu ajutorului domnitorului Constantin Brâncoveanu, de Milco Băieșul, vătaful minerilor din localitate, sprijinit de Cornea Brăiloiu, marele ban al Olteniei. Zidirea bisericii a început la 22 mai 1699, fiind ridicată într-un singur an (1700). Totuși, din cauza întârzierii zugrăvelii și a lipsei banilor, biserica a fost sfințită abia la 7 mai 1703. Se presupune

că aici a existat o mănăstire mai veche, fiind deci vorba de o rezidire. Schitul Baia de Aramă (uneori apare în documente ca mănăstire) a fost închinat, înainte de 1718, mănăstirii Hilandar de la Muntele Athos (probabil chiar de Milco Băiașul, sârb de neam). Așezământ de călugări, Baia de Aramă rămâne în istorie și prin implicarea în Revoluția de la 1848, egumenul Gherasim, stareț al mănăstirii încă din 1832, fiind un fervent susținător al mișcării pașoptiste.

În urma secularizării din 1863 ctitoria lui Milco Băiașul a devenit biserică de mir. A fost reînființată în 2008, ca așezământ de maici. Pictura executată de zugravii Neagoe și Partenie (ultimul fiind ieromonah la Tismana), ne înfățișează și azi chipurile ctitorilor: Milco Băiașul, Mara, soția sa, cei patru fii ai lor (Milco, Gheorghe, Nicolcea și Semen) și familia marelui ban Cornea Brăiloiu: soția Stanca și cei doi fii ai lor, Barbu și Constantin. Toți aceștia sunt zugrăviți pe pereții bisericii din Baia de Aramă alături de domnitorul Constantin Brâncoveanu.

Podul lui Dumnezeu, peștera Ponoare, câmpurile de lapiezuri

GPS: 44.975072 / 44°58'30" N – 22.761444 / 22°45'41" E

Adresă: comuna Ponoare, județul Mehedinți

Podul lui Dumnezeu este un fenomen natural de origine carstică, format prin prăbușirea tavanului unei peșteri. Este cel mai mare pod natural al țării și al doilea ca mărime din Europa, având 30 metri lungime, 13 metri lățime, 22 metri înălțime și 9 metri grosime, fiind și singurul pod de acest pe care se poate circula. În spatele podului, la baza unei coline, se găsește peștera Ponoarele, o altă

atracție naturală reprezentativă pentru relieful carstic din această zonă. Intrarea în peșteră are forma unui arc de cerc, cu o lățime de 15 metri și înălțime de peste 3 metri, astfel încât accesul în peșteră se face ușor. Galerile au o lungime totală de 734 metri, prezentând spații largi, cu bogate formațiuni de stalagmite și stalactite.

În platoul din spatele peșterii se poate admira o altă componentă a complexul carstic situat în această zonă, respectiv câmpurile de lapiezuri, care sunt de fapt formațiuni geologice calcaroase ca niște încrețituri. Lapiezurile au forme alungite și brăzdate, pe care apa le-a format în rocile de calcar. Aceste șanțuri depășesc uneori 4-5 metri lungime și au o adâncime de până la 30 cm, fiind uneori acoperite cu vegetație. Câmpurile de lapiezuri de la Ponoare se remarcă prin varietate și extindere, fiind cunoscute mai multe grupări de lapiezuri, cum ar fi cele din Dealul Peșterii, care formează două câmpuri distincte, Câmpul Cleopatrei și Câmpul Afroditei. Toate aceste formațiuni calcaroase constituie atracții natural unicate la nivel european.

Hotel-restaurant Conacul Boierului, localitatea Ponoare

Coordonate GPS: 44.974079 / 44°58'26" N – 22.763106 / 22°45'47" E

Adresă: comuna Ponoare, județul Mehedinți

Pensiune-restaurant Casa Albă, localitatea Baia de Aramă

GPS: 44.999520 / 44°59'58" N – 22.809396 / 22°48'33" E

Adresă: Strada Victoriei nr. 44, oraș Baia de Aramă, județul Mehedinți

Hostel-restaurant Izvorul Rece, localitatea Baia de Aramă

Coordonate GPS: 45.010756 / 45°0'38" N – 22.816303 / 22°48'58" E

Adresă: DN 67D, strada Brebina nr. 47, oraș Baia de Aramă, județul Mehedinți

MĂNĂSTIREA JIANA

Hram: „Sfântul Mucenic Iuliu Veteranul”

Localizare/adresă: la ieșirea din coumna Jiana, județul Mehedinți

Drum de acces: DJ 562A, DJ 606 asfalt stare foarte bună

GPS: 44.413978 / 44°24'50" N – 22.739448 / 22°44'22" E

A fost înființată ca mănăstire de călugări în 2008. Ridicarea bisericii a început în anul 2012, iar lucrările de construcție au durat 9 luni de zile. Mănăstirea este ridicată pe un teren de 5 hectare, donat de moștenitorii unei vechi familii de boieri care aveau multe proprietăți în zonă.

MĂNĂSTIREA GURA MOTRULUI

Hram: „Sfânta Cuvioasă Parascheva”

Localizare/adresă: la ieșirea din satul Gura Motrului, comuna Butoiești

Drum de acces: DN 6/ E70/E79 asfalt stare foarte bună, apoi DC 115 asfalt stare relativ bună, ultimii 500 metri fără asfalt

Coordonate GPS: 44.551769 / 44°33'6" N – 23.444092 / 23°26'39" E

Tradiția îi atribuie Sfântului Nicodim de la Tismana și întemeierea acestei mănăstiri, cunoscută azi sub numele de Gura Motrului. După secularizarea averilor mănăstirești (1863), mănăstirea Gura Motrului a devenit simplă enorie a parohiei Gura Motrului. După mai multe reparații, în 1943, mănăstirea se redeschide, devenind așezământ pentru călugărițe. În 1960, ca urmare a aplicării Decretului nr. 410/1958, au fost date afară din obștea monahală aproape toate maicile. Chiar și așa, în perioada 1981-1989, Mitropolia Olteniei a executat o serie de lucrări de restaurare. În 1990, sfântul locaș se redeschide ca așezământ pentru călugări.

MĂNĂSTIREA STREHAIA

Hram: „Sfânta Treime”

Localizare/adresă: în centrul oraşului Strehaia, judeţul Mehedinţi

Drum de acces: DN6/E70, asfalt stare foarte bună

GPS: 44.621424 / 44°37'17" N – 23.192537 / 23°11'33" E

Biserica mănăstirii Strehaia, contrar regulii generale care cere ca bisericile să fie îndreptate cu altarul spre est, este orientată cu 42 de grade spre sud. Acest fapt se pare că se datorează fie unei erori de proiectare, fie a fost în mod intenţionat construită așa. În urma lucrărilor de restaurare executate în 1963, s-a ajuns la constatarea că locuinţa feudală şi biserica aparţin unor etape de construcţie deosebite, casa fiind datată în prima jumătate a secolului al XVI-lea, în epoca de glorie a boierilor Craioveşti, iar biserica împreună cu zidul de incintă puternic întărit, cu chiliile şi celelalte clădiri mănăstireşti, din vremea domniei lui Matei Basarab, mai precis în jurul anului 1645. S-a mai stabilit, de asemenea, că nici casa, nici biserica şi nici celelalte clădiri nu au fost precedate de vreo altă fază de construcţie.

Un moment important în trecutul mănăstirii Strehaia s-a petrecut în a doua jumătate a secolului al XVII-lea, atunci când domnitorul Grigore Ghica (februarie 1672 – noiembrie 1673) a înfiinţat cea de-a treia episcopie a Țării Româneşti, este drept cu o existenţă scurtă, de circa şase ani (1673-1679). A avut în fruntea sa un singur episcop, Daniil. Toţi egumenii şi călugării de la mănăstirea Strehaia nu au avut parte de-a lungul timpului de vremuri prea liniştite. Turcii, austriecii şi apoi iarăşi turcii au stricat de nenumărate ori liniştea aşezământului monahal. În anul 1821, în drumul său spre Bucureşti, Tudor Vladimirescu a întărit mănăstirea Strehaia, așa cum făcuse şi la Tismana şi Gura Motrului, dându-i rolul unei cetăţi de apărare. Implicarea lăcaşului monahal în Revoluţia de la 1821, pare să fi avut urmări nefaste pentru monahii de aici, care, de teama represaliilor, probabil, au părăsit mănăstirea.

Aşezământul este supus unor reparaţii capitale, fiind zugrăvit din nou, după 118 ani, atât în exterior cât şi în interior. Sunt refăcute toate chiliile, casele, fântâna, grajdurile şi acoperişul. În 1846, imobilele acestui lăcaş, biserica şi anexele se aflau într-o stare deplorabilă. Viaţa monahală a încetat în anul 1864, după legea secularizării averilor mănăstireşti, când vechea mănăstire de la Strehaia devine biserică de mir. În 1925, lăcaşul a căzut pradă hoţilor care au furat aproape tot. Şi după instaurarea regimului comunist, mănăstirea a avut de suferit, în anul 1957, slujbele fiind interzise. Au fost totuşi iniţiate lucrări de renovare (începând cu 1957).

Până în 1990, mănăstirea a fost organizată ca muzeu. Abia după înlăturarea regimului comunist, străvechea ctitorie a boierilor

Craiovești redevine așezământ monahal. Mănăstirea Strehăia face parte din categoria mănăstirilor fortificate, fiind prevăzută cu ziduri puternice de apărare. Incinta este formată din patru laturi, având formă de dreptunghi, spre mijloc găsim biserica. Întrarea în incinta mănăstirii se face pe sub un turn ce pare că veghează încă la liniștea strehăienilor. În partea dreaptă se găsesc chiliile iar în stânga foișorul ce a servit cândva ca punct de observație. Biserica poate fi considerată una din ultimile creații artistice originale ale școlii muntenesti din secolul al XVII-lea, având trei părți: altar, naos și pronaos la care se adaugă pridvorul, o creație ulterioară, din timpul lui Constantin Brâncoveanu (1693).

În ce privește pictura, se disting două straturi diferite. Primul, poate cel original, este foarte îngrijit, iar cel de-al doilea pare a imita vechea iconografie cu diferențe de dimensiuni și nuanțe. Acesta datează probabil din anul 1826. În partea stângă a naosului se găsesc portretele lui Matei Basarab și al doamnei Elena iar în dreptul ușii sunt pictați ctitorii Barbu Craiovescu și „Jupan Pârvu biv Vel Vornic”. Figuri ale unor binefăcători ai sfântului lăcaș sunt pictate și în pronaos.

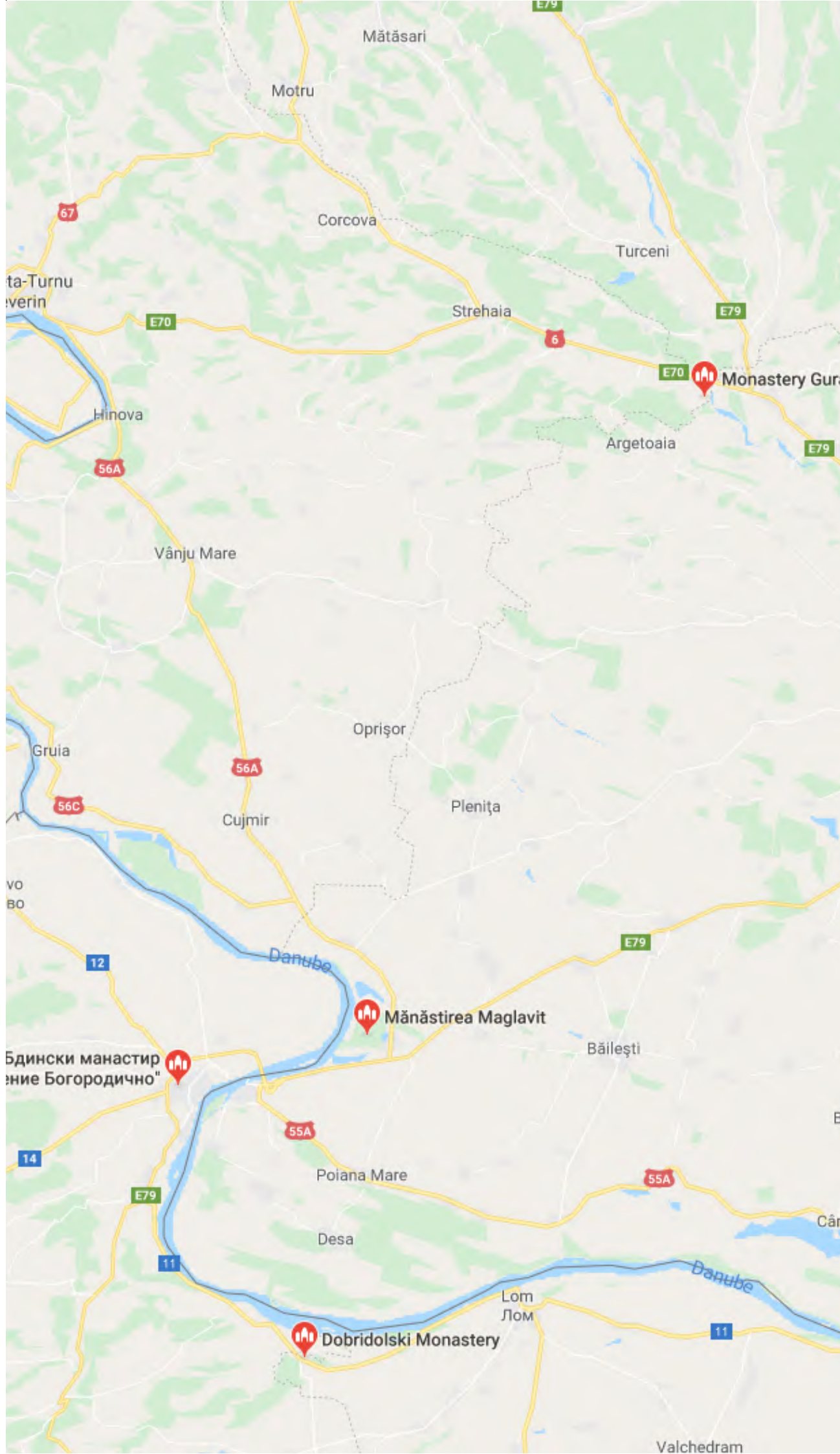
În județul Dolj sunt înregistrate 700 de monumente istorice ca parte a patrimoniului cultural material. Dintre acestea, 15 edificii aparțin lăcașelor de cult religios de importanță națională. Localitățile pe teritoriul cărora sunt regăsite aceste lăcașe sunt municipiul Craiova, comuna Podari, comuna Coțofenii din Față, comuna Melinești și comuna Malu Mare. Cele mai cunoscute lăcașe de cult localizate pe teritoriul județului Dolj sunt: Ansamblul Arhiepiscopiei Craiovei și Mitropoliei Olteniei, Biserica de lemn "Toți Sfinții", Biserica "Adormirea Maicii Domnului", Mănăstirea Jitianu. O importanță deosebită în raport cu turismul religios practicat la nivel local o pot avea și mănăstirile Cârcea, Maglavit, Popânzălești, Coșuna. Toate aceste edificii au potențialul de a fi cuprinse în trasee religioase de mare atractivitate, care să includă și mănăstirile din județele învecinate din Oltenia (Mehedinți, Gorj, Vâlcea, Olt).

În ceea ce privește patrimoniul construit cu potențial turistic de la nivelul județului Dolj, acesta cuprinde și:

- cele 9 muzee din Craiova și Calafat – recent consolidate și reabilitate, acestea funcționează în clădiri-monument istoric și dispun de un patrimoniu însemnat de exponate unice din domeniul artelor plastice, istoriei și arheologiei și etnografiei, putând fi incluse în circuite turistice integrate, de la nivel regional, național și chiar internațional. La acestea, se pot adăuga casele memoriale din județ, cu precădere cea a actorului Amza Pellea din Băilești, sau Muzeul Asociației Culturale Castravița din Desa;
- palatele și clădirile medievale: Vorvoreanu și Justiției, Casa Băniei, Glogoveanu și Vălimărescu din Craiova, împreună cu centrul istoric al orașului, recent reabilitat, culele din Almăj, Cernătești și Brabova;
- situri arheologice: Castrul Răcari, Desa, cetățile dacice Pelendava și Izvor, siturile arheologice de la Bâzdana, Cârcea, Cioroiu Nou și Coțofenii din Dos.

Patrimoniul cultural imaterial unic al județului Dolj este considerat, conform strategiei de dezvoltare a județului, un element de individualizare a ofertei sale pentru turiști și vizitatori, prin:

- multitudinea de obiceiuri, datini, tradiții și meșteșuguri tradiționale, ca și folclorul oltenesc, încă păstrate și promovate în anumite zone rurale;
- festivalurile și concursurile internaționale organizate în județ, cu precădere cele de muzică populară, teatru și canto;
- inițiative precum Portul Cultural de la Cetate, care promovează actul cultural și tradițiile locale, sau Centrul turistic interactiv "Constantin Brâncuși" din Craiova (aflat în construcție) unde se vor organiza ateliere de creație, spații expoziționale, de conferințe etc.

MĂNĂSTIREA SFÂNTUL MARE MUCENIC DIMITRIE

Hram: Sfântul Dumitru", „Sfinții Mucenici Serghie și Vah", „Sfânta Muceniță Tatiana" și „Sfântul Nifon Patriarhul Constantinopolului"

Localizare/adresă: Strada Matei Basarab nr. 1, în centrul orașului Craiova

Drum de acces: E79, strada Mihail Kogălniceanu, strada Sf. Dumitru

GPS: 44.315173 / 44°18'54" N – 23.791623 / 23°47'30" E

A fost ctitorită, se pare, de Barbu Craiovescu (la sfârșitul secolului al XV-lea), probabil pe ruinele unui așezământ mai vechi; prima atestare documentară datează din 1645, fiind menționată ca „Biserica Domnească de Craiova". În alte documente apare sub numele de „Băneasa". A fost rezidită din temelii în 1651, de Matei Basarab; ulterior, reparată de fostul mare armaș Petru Obedeianu în 1690, de fiul său, stolnicul Constantin Obedeianu, în 1724, când se și repictează, zugrăveala fiind executată de Teodosie, Andrei și alții. Din 1765 devine metoc al Episcopiei Râmnicului.

Biserica a fost grav avariata de cutremurul din 1838. Este închisă în 1849 și rămâne în ruină până la 1889. A fost rezidită din temelii cu sprijinul regelui Carol I și al Reginei Elisabeta, sub supravegherea arhitectului francez Emile Lecomte de Noüy, între 1889-1893 (când s-a resfințit). Între anii 1906-1933 a fost renovată și pictată de artiștii francezi Menipot și Bories. Lucrări de restaurare s-au efectuat și după această dată. Catedrala „Sfântul Dumitru" adăpostește moaștele Sfântului Ierarh Nifon, Patriarh al Constantinopolului, ale Sfinților Serghie și Vah și ale Sfintei Mucenițe Tatiana. După părerea lui N. Iorga, pe lângă această biserică a funcționat cea mai veche școală din Oltenia (clericală). În anul 1939, devine catedrală mitropolitană. Ultima lucrare de restaurare și consolidare s-a efectuat între anii 2006-2007.

BISERICA „MADONA DUDU” SAU „MAICA PRECESTA”

Hram: „Adormirea Maicii Domnului” și „Sfântul Antonie cel Mare”

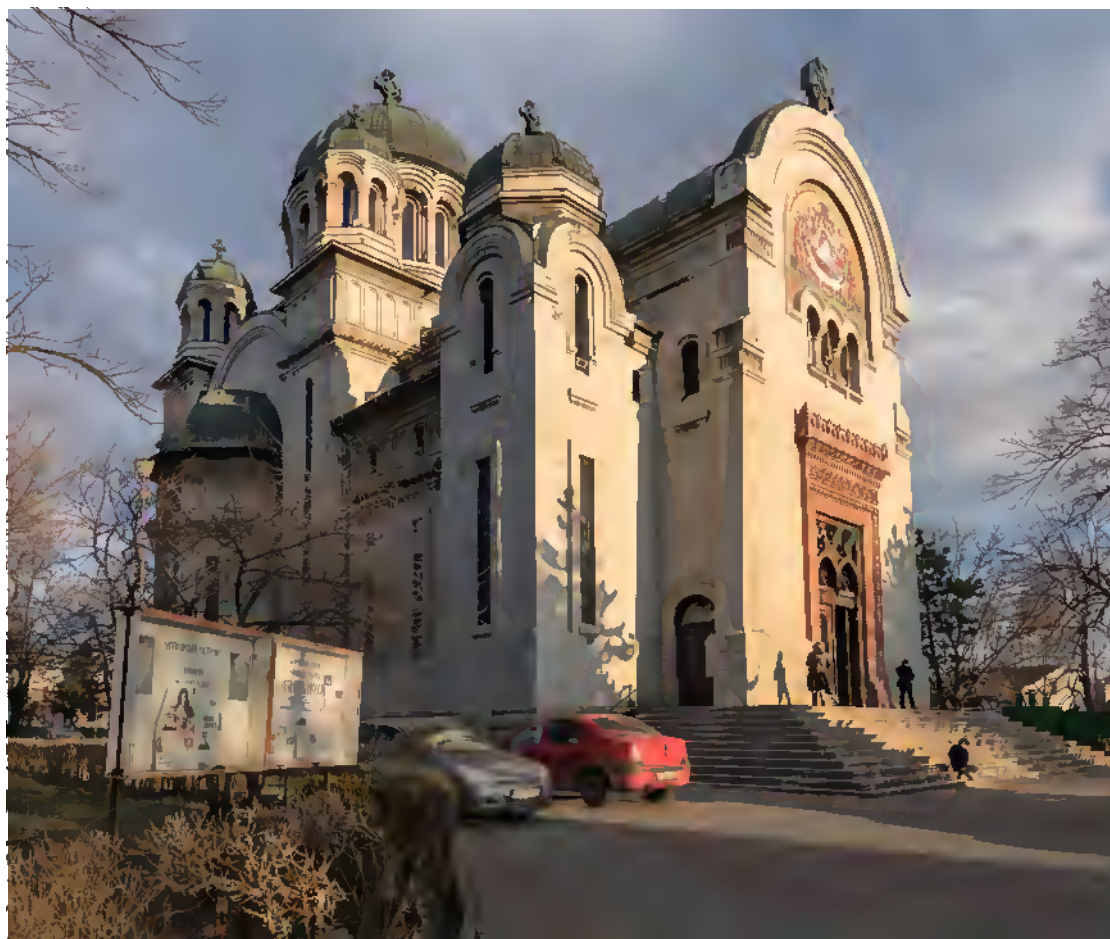
Localizare/adresă: Strada Madona Dudu nr. 13, în centrul orașului Craiova

Drum de acces: E79, strada Mihai Viteazu, strada Ion Maiorescu

GPS: 44.317094 / 44°19'1" N – 23.789929 / 23°47'23" E

Biserica poartă acest nume datorită icoanei Sfintei Fecioare Maria, găsite în secolul al XVII-lea într-un dud, aflat chiar pe locul unde a fost ridicată. A fost construită (în stil brâncovenesc) între anii 1758-1760, pe locul unei vechi bisericuțe din lemn (ce data din 1700), de către marele clucer Constantin Fotescu și tăbăcarul Hagi Ion Gheorghe. Înzestrată de ctitori cu mai multe moșii și prăvălii, biserica a adăpostit în chiliile sale primul spital de alienați mintal din regiune.

În 1841, a fost demolată (după cutremurul din 1838 se ruinase complet), iar între 1842-1844, a fost refăcută în stilul barocului austriac de către un arhitect vienez, adus de boierul lordache Otetelișanu. Devenit neîncăpător, sfântul locaș a fost dărâmat în 1913, în locul său fiind ridicată actuala biserică, zidită în stil neo-bizantin după planurile arhitecților Ion Trojănescu (Traianescu) și Sterie Becu (sfințită în 1942). Este unul dintre locașurile religioase însemnate ale Craiovei și a avut un important rol cultural și filantropic de-a lungul timpului. Din 1992, este catedrală episcopală.

BISERICA „SFÂNTA TREIME”

Hram: „Sfânta Treime” și „Nașterea Maicii Domnului”

Localizare/adresă: Strada Ion Maiorescu nr. 1, în centrul orașului Craiova

Drum de acces: E79, strada Calea Unirii, strada Popa Șapcă

Asfalt stare foarte bună

GPS: 44.318500 / 44°19'6" N – 23.792666 / 23°47'33" E

Sfântul lăcaș este ctitoria bătrânei jupâneze Dumitrana Știrbei stolniceasa, zisă Știrboaica, fiica învățatului Constantin Strâmbeanu și văduva Marelui Logofăt Constantin Știrbei, fost caimacam al Craiovei în anul 1741. Biserica a fost construită între 1765-1768, fiind ridicată din piatră și cărămidă, remarcându-se prin stilul brâncovenesc, forma de cruce, turla zveltă de deasupra naosului și pridvorul cu colonade. În 1811, în curtea bisericii au fost construite mai multe chilii cu etaj, probabil în vederea amenajării unui așezământ monahal.

La sfârșitul secolului al XIX-lea au început lucrări de restaurare a așezământului, care au durat până în 1906. De partea financiară s-au ocupat fiii lui Barbu Știrbei Vodă, principii Alexandru și Dimitrie Știrbei, construcția fiind ridicată după planurile arhitectului și restauratorului francez André Lecomte du Noüy. Tot acum s-a construit turnul de intrare, s-a realizat pictura interioară, s-a așezat o catapeteasmă de stejar, sculptată și aurită și a fost adus mobilier din Franța. În 1995, a fost refăcută pictura, iar în primii ani ai acestui secol, la solicitarea Primăriei, au fost demolate gardul și zidurile care împrejmuiau lăcașul de cult.

BISERICA „MÂNTULEASA”

Hram: „Adormirea Maicii Domnului”, „Sfântul Mucenic Pantelimon” și „Sfânta Ecaterina”

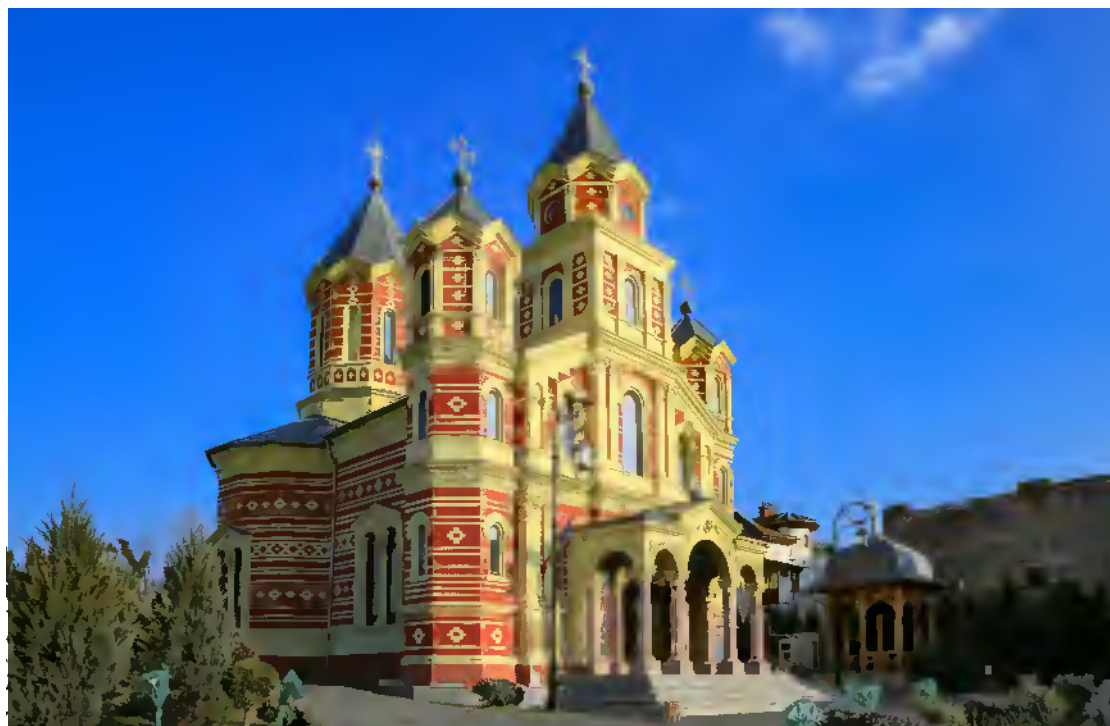
Localizare/adresă: Strada Calea Unirii nr. 59, în centrul orașului Craiova

Drum de acces: E79 / DN 56. strada Simion Bărnuțiu, Calea Unirii

GPS: 44.312100 / 44°18'43" N – 23.796284 / 23°47'46" E

Situată în centrul orașului Craiova, Biserica a fost construită din cărămidă între 1786-1792, de vornicul Barbu Știrbei și Ioan vătaf de croitori, pe locul unei biserici mai vechi, făcută de Dospina Strâmbeanu. A fost reparată radical în 1896, 1938, 1975 și 2010-2013. Primul ctitor a fost Dospina Strâmbeanu, rudă mai îndepărtată cu familia Brâncovenilor. Prima biserică a fost din lemn, așa cum era obiceiul să se ridice lăcașurile de cult până în prima jumătate a secolului al XVIII-lea. Marele vornic Barbu Știrbei, împreună cu breasla croitorilor, ridică între anii 1786-1796, o nouă ctitorie din cărămidă și piatră. Sfântul lăcaș a fost ars prin anii 1800-1801, de turcii lui Pasvanoglu sau ai lui Manaf Ibrahim din raiaua Vidinului (a fost incendiat tot orașul). A fost din nou refăcut de breasla croitorilor, dar cu ajutorul unor boieri și negustori din oraș.

Prin 1834-1835, biserica a fost acoperită din nou cu șindrilă, iar în 1860, au fost efectuate alte reparații. Între 1895-1896, sfântul lăcaș a suferit transformări radical, fiind mărit pentru a face față numărului tot mai mare de credincioși. Între anii 1937-1938, 1974-1976 și 2010-2013, au fost efectuate alte lucrări de restaurare. Pictura este opera cunoscutului pictor Costache Petrescu (1829-1910), fiind executată în ulei în anul 1896. Ea este o combinație între stilul bizantin și cel al „Renașterii”.

Muzeul de Artă

GPS: 44.319323 / 44°19'9" N – 23.794477 / 23°47'40" E

Adresă: Strada Calea Unirii nr. 15, oraș Craiova, județul Dolj

Muzeul de Artă din Craiova este situat chiar în centrul municipiului orașului și își are sediul în splendidul palat al familiei Mihail, din Calea Unirii nr. 15. Această impunătoare construcție a fost ridicată între anii 1900 - 1907, după planurile arhitectului francez Paul Gottereau, la comanda familiei lui Constantin Mihail, care la vremea respectivă era una dintre cele mai bogate familii din România.

În total, Palatul numără 29 de camere, plus dependințele. Această clădire este o adevărată capodoperă de arhitectură, reușind să atragă întreaga admirație a vizitatorilor prin perfecțiunea și armonia dimensiunilor, prin liniile delicate, dar totodată ferme și bine conturate. Muzeul de Artă funcționează în această clădire din anul 1954. La baza înființării muzeului a fost o donație de obiecte de artă făcută orașului în anul 1908 de către familia Aman, prin intermediul unei fundații. Colecțiile muzeului s-au mărit în perioada interbelică printr-o serie de achiziții făcute de primăria orașului, precum și prin donațiile lui Nicolae Romanescu, Barbu Drugă, Jean Mihail sau Nicolae Glogoveanu, cu toții mari bogătași și filantropi ai Craiovei.

În prezent Muzeul deține un patrimoniu cultural valoros și bogat format din circa 12.000 de lucrări artistice. Patrimoniul este preluat de către Muzeul Olteniei în anul 1950, iar în anul 1954 toate aceste valori culturale și artistice aveau să devină fondul actualului muzeu de artă, cu un statut de sine stătător. Astfel, după ce vreme de mulți ani fusese gazda celor mai de seamă oameni ai vremii, sau sediul unor evenimente politice ale României și ale Europei, fosta locuință a familiei Mihail a devenit Muzeu de artă, fiind un prilej de bucurie și încântare pentru toți cei care au privilegiul de a-l vizita.

Casa Băniei

GPS: 44.314705 / 44°18'53" N – 23.792139 / 23°47'31" E

Adresă: Strada Matei Basarab nr. 16, oraș Craiova, județul Dolj

Casa Băniei este cea mai veche construcție civilă din Craiova, fiind ridicată în anul 1699 la inițiativa domnitorului Constantin Brâncoveanu pe locul unui edificiu mai vechi din secolul al XV-lea, care aparținuse inițial mării familii de boieri Craiovești. Casa Băniei se află situată în zona centrală a orașului, în imediata apropiere a Catedralei Mitropolitane Sfântul Dumitru, deoarece aici se afla inima administrativă și comercială a orașului în acele vremuri. Relatări istorice arată că aici se aduna Divanul Craiovei, iar în timpul ocupației austriece, în perioada 1718 — 1739, clădirea

devine sediul administrației străine, care o fortifică pentru apărare. În 1750, clădirea este cedată de domnitorul Grigore Ghica către Episcopia Râmnicului. Începând cu anul 1850, clădirea devine sediu pentru diverse instituții ale orașului: Tribunalul Craiovei, Liceul Frații Buzești, Seminarul local, Arhivele Statului.

Din anul 1933, clădirea va adăposti Muzeul Olteniei până în 1948, când trece în folosința Mitropoliei Olteniei. Din anul 1966, vechiul monument de arhitectură brâncovenească găzduiește Secția de Etnografie a Muzeului Olteniei, având un patrimoniu inestimabil care în prezent cuprinde peste 9.000 de piese grupate pe colecții de artă populară, fie că vorbim de unelte tradiționale țărănești, instrumente muzicale tradiționale, ceramică, lemn sculptat, țesături și covoare, pielărie, costume și haine populare, ouă încondeiate, icoane și obiecte religioase de cult. Toate aceste lucruri minunate, imposibil de văzut și admirat în altă parte, ne poartă într-o călătorie prin sufletul Olteniei. Casa Băniei, această clădire încărcată de semnificații, oferă celor prezenți, dar și generațiilor viitoare, exemple de spiritualitate ale unui bogat patrimoniu istoric, cultural și social.

Muzeul Olteniei – Secția de Istorie și Arheologie

GPS: 44.316970 / 44°19'1" N – 23.789637 / 23°47'22" E

Adresă: Strada Madona Dudu nr. 14, oraș Craiova, județul Dolj

Muzeul Olteniei cuprinde 3 secții principale, aflate în clădiri diferite din orașul Craiova. Cea mai importantă și interesantă dintre ele este secția de istorie și arheologie, care se află într-o clădire care a aparținut inițial Bisericii Madona Dudu și pe care creșteau copaci. La începutul secolului XX, a început construcția actualului sediu, cu fonduri publice asigurate de către Ministerul Învățământului și Cultelor și de către Primăria Craiova, deoarece aici a fost inaugurată în anul 1906 prima școală de băieți și fete, cu prilejul jubileului de 40 de ani de domnie a regelui Carol I. La cutremurul din anul 1940 clădirea a fost grav afectată, iar regimul comunist a desființat școala în anul 1948, clădirea primind destinația de muzeu.

Parcul Nicolae Romanescu

GPS: 44.302102 / 44°18'7" N – 23.798774 / 23°47'55" E

Adresă: Bulevardul Nicolae Romanescu nr. 1A, oraș Craiova, județul Dolj

Parcul Nicolae Romanescu din Craiova este al treilea parc ca mărime din Europa, fiind unul dintre locurile preferate de locuitorilor Craiovei și ale turiștilor care poposesc în oraș și merg să-l viziteze, declarându-se apoi fascinați de frumusețea sa. Numele

parcului a fost dat Nicolae Romanescu, ales primar al Craiovei în anul 1898, și care, din dorința de a moderniza și a da o imagine europeană orașului, a pus în practică un proiect amplu de a amenajare de parcuri și grădini publice.

Pentru a-și pune în practică ideea, Nicolae Romanescu l-a ales pe Edouard Redont, un celebru arhitect peisagist francez. Proiectul parcului a demarat în anul 1900, pe baza planurilor acestui arhitect francez, a cărui viziune a reușit să creeze această bijuterie peisagistică, reușita fiind premiată cu medalia de aur la Expoziția internațională de la Paris din 1900. Volumul lucrărilor de amenajare a fost unul uriaș față de posibilitățile tehnice de atunci. S-au săpat și mutat peste 500.000 metri cubi de pământ, iar lungimea aleilor amenajate a depășit 26 de kilometri, fiind totodată plantați peste 1.150.000 de arbori din toate speciile. Terenurile unde nu s-au făcut împăduriri au fost acoperite cu gazon adus din Franța și Italia. Rețeaua de iluminat public a fost realizată de Societatea Electrică din Berlin. Inaugurarea oficială a parcului s-a făcut la data de 29 septembrie 1903, în prezența regelui Carol I al României.

Parcul Nicolae Romanescu găzduiește totodată și una dintre cele mai vechi grădini zoologice din România, inaugurată în anul 1906. Tot din alcătuirea parcului face parte și un velodrom de dimensiuni olimpice, precum și un fost hipodrom inaugurat în anul 1903.

Grădina Botanică

GPS: 44.323441 / 44°189'24" N – 23.790325 / 23°47'25" E

Adresă: Strada Constantin Lecca nr. 26, oraș Craiova, județul Dolj

Grădina Botanică din Craiova poartă numele celui care a avut inițiativa înființării sale în anul 1952, respectiv profesorul universitar Alexandru Buia, pe baza unor planuri inițiale vechi de 50 de ani ale arhitectului peisagist francez Emile Redont. Alexandru Buia, care a fost profesor de botanică și mai apoi rector al Institutului de Agronomie din Craiova, a transformat aceste planuri în realitate, iar actuala Grădină Botanică a fost gândită ca o instituție științifică, didactică și educativă, fiind sub organizată ca o grădină botanică universitară. În perioada de maximă dezvoltare a grădinii, aici se găseau peste 3.000 de exemplare de foioase și conifere, precum și peste 900 de specii exotice, toate cu o mare valoare științifică și decorativă.

În momentul de față, suprafața utilă este de circa 12,8 ha., fiind amenajate și 3 lacuri artificiale cu o suprafață de aproximativ 0,3 ha. În interiorul grădinii există și o seră cu o suprafață totală de 750 mp, în care de interes este colecția de peste 100 de specii de cactuși, într-o mare varietate de forme. Se mai pot admira,

totodată, plante și copaci din toate colțurile lumii, unele putând fi recunoscute cu ușurință, iar altele fiind total necunoscute în țara noastră. Grădina Botanică deține și un Herbar, care în prezent conține aproximativ 50.000 coli de o mare valoare științifică, și care se află permanent la dispoziția profesorilor, cercetătorilor și studenților, dar și a tuturor persoanelor interesate și pasionate de botanică. Grădina Botanică „Alexandru Buia” este cunoscută atât pe plan național, cât și internațional, fiind inclusă din anul 1974 în Asociația Internațională a Grădinilor Botanice. Grădina Botanică a redevenit recent un loc de promenadă și de relaxare pentru craioveni, odată cu reamenajarea din primăvara anului 2016, oferind cu generozitate locuitorilor Craiovei un binemeritat refugiu de recreere în mijlocul naturii.

Hotel-restaurant Ramada

GPS: 44.321184 / 44°19'16" N – 23.795993 / 23°47'45" E

Adresă: Strada Calea București nr. 1, orașul Craiova, județul Dolj

Hotel Helin Central

GPS: 44.318489 / 44°19'6" N – 23.800482 / 23°48'2" E

Adresă: Strada Alexandru Ioan Cuza nr. 14, orașul Craiova, județul Dolj

Restaurant Iberico

GPS: 44.317182 / 44°19'21" N – 23.798969 / 23°47'56" E

Adresă: Strada Romain Rolland nr. 13, Centrul vechi zona pietonală, orașul Craiova

MĂNĂSTIREA SADOVA

Hram: „Sfântul Nicolae” și „Intrarea Maicii Domnului în Biserică”

Localizare/adresă: Strada Drumul Mănăstirii, comuna Sadova, județul Dolj

Drum de acces: DN 55, apoi DJ 551, asfalt stare foarte bună

Coordonate GPS: 43.905169 / 43°54'18" N – 23.925509 / 23°55'32" E

Este atestată documentar la 20 august 1530, printr-un hrisov al lui Vlad Înecatul. Biserica mănăstirii a fost ctitorită (probabil în lemn) la începutul secolului al XVI-lea de boierii Craiovești (jupân Barbu). A fost pentru un timp îndelungat unul dintre cele mai importante locașuri de cult din Țara Românească. În 1640, Matei Basarab rezidește așezământul, iar printr-un hrisov din 27 noiembrie 1640, domnitorul interzicea închinarea sfântului locaș către Locurile Sfinte. Mănăstirea a fost fortificată asemenea altor ctitorii de-ale sale; Pavel de Alep observa în august 1657, când vizita mănăstirea alături de patriarhul Macarie al Antiohiei, că se aseamănă cu cea

de la Strehaia, iar biserica, cu cea de la Bucovăț. Următorul ctitor la Sadova va fi Preda Brâncoveanu, care va continua lucrările începute zidind chilii și turnul-clopotniță de pe latura de sud, iar Constantin Brâncoveanu va fi ctitorul bisericii-bolniță, în anul 1693. Important centru monastic și cultural în sudul Olteniei, aici au activat egumeni vrednici, care s-au îngrijit atât de latura administrativă, cât și de cea culturală. În secolul al XIX-lea, mănăstirea Sadova a fost afectată de frecvente incursiuni turcești, dar și de multe intemperii și cutremure.

Deși unii egumeni (Dionisie Romano) au încercat să-i redea strălucirea de odinioară, pentru acest important centru monastic de altădată au urmat perioade dificile: mănăstirea va fi desființată (în perioada secularizării) sau abandonată. Această perioadă și-a pus amprenta asupra aspectului așezământului. A fost reînființată ca așezământ monahal în 1992. Biserica nu mai păstrează înfățișarea originală, fiind afectată de lungă perioadă în care a fost lăsată în paragină. Aspectul actual se datorează ultimei intervenții de consolidare și refacere din 1996.

Hotel-restaurant Tata și Fii, oraș Bechet

GPS: 43.786058 / 43°47'10" N – 23.954573 / 23°57'16" E

Adresă: Strada Alexandru Ioan Cuza nr. 51, oraș Bechet, județul Dolj

Hotel-restaurant Casa Verde, oraș Bechet

GPS: 43.779065 / 43°46'45" N – 23.961584 / 23°57'42" E

Adresă: Strada Calea Dunării nr. 7, oraș Bechet, județul Dolj

BISERICA „SFÂNTUL NICOLAE” DIN CALAFAT

Hram: „Sfântul Nicolae”

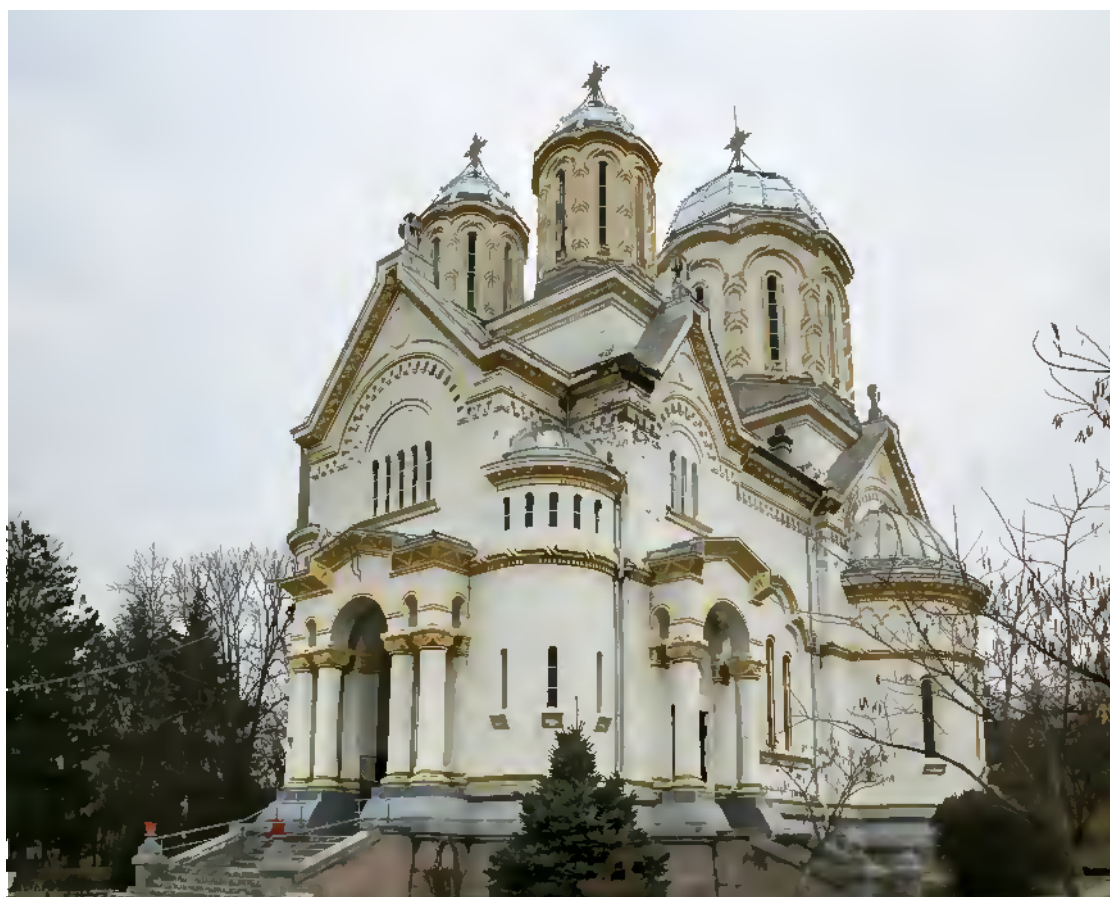
Localizare/adresă: Strada Traian nr. 25, oraș Calafat, județul Dolj

Drum de acces: E79 / DN 56, apoi DN 56D, strada Traian, în centrul orașului Calafat

Coordonate GPS: 43.995593 / 43°59'44" N – 22.931678 / 22°55'54" E

Biserica a fost construită între anii 1730-1740, sub forma unui bordei în pământ, numit în mod popular „Mahalaua din deal”. Lăcașul de cult a fost destinat inițial marinarilor care veneau să se roage la Sfântul Ierarh Nicolae. Prin 1830, în prezența domnului Țării Românești, Alexandru Ghica, și a principelui sârb, Miloș Obrenovici, a fost sfințită noua biserică. După alte izvoare, lăcașul de cult ar fi fost ridicat între 1853-1856. În 1861, biserica a suferit lucrări de prelungire și înălțare. A fost vizitată de mai multe ori de Regele Carol I, în special în timpul războiului din 1877, după care a rămas cunoscută sub numele de Catedrala Independenței. Demolată la cumpăna secolelor al XIX-lea și al XX-lea, biserica a fost reclădită din cărămidă, în forma actuală, între 1899 și 1906 (sfințită în 1910).

A fost reparată integral în cursul anului 1933. A fost afectată de bombardamentele din cel de-Al II-lea Război mondial și de cutremurul din 4 martie 1977. Pictura a fost executată în anii 1909-1910, în tehnică mixtă. În 1991, s-a finalizat restaurarea picturii, iar în 2001, a avut loc resfințirea lăcașului. Alte lucrări de renovare a așezământului au fost executate între 2002-2005 și 2009-2011.

Muzeul de Artă și Etnografie (Palatul Marincu)

GPS: 43.994571 / 43°59'40" N – 22.932424 / 22°55'57" E

Adresă: Strada 22 Decembrie nr. 6, oraș Calafat, județul Dolj

A fost construit după planurile arhitectului francez Paul Gottereau, renumit la începutul secolului al XX-lea în România. Constructorii au fost meșteri italieni, conduși de inginerul Pietro Adotti. Piatra de fundație a fost pusă în toamna anului 1904, construcția finalizându-se trei ani mai târziu și fiind inaugurată în anul 1908. Arhitectura a fost realizată în stilul neo-clasic al barocului francez, cu influențe ale arhitecturii românești de la începutul secolului al XX-lea. Imobilul ocupă o suprafață de 8.330 metri pătrați, având în interior aproape 50 de încăperi structurate pe trei niveluri. Costul total s-a ridicat la acea vreme la suma enormă de un milion de monede de aur.

În anul 1926, palatul a intrat efectiv în proprietatea Primăriei Calafat și a funcționat ca școala de fete Sfânta Maria, iar apoi a servit drept grădiniță de copii. Ulterior palatul a găzduit cursurile Școlii Agricole din Calafat și a fost gazdă pentru diverse servicii administrative. Începând din anul 1967, în acest edificiu funcționează Muzeul de Artă și Etnografie. În prezent, muzeul dispune de o bogată colecție de obiecte de artă expuse în expoziții permanente, dar organizează și expoziții personale ale unor artiști contemporani din țară și străinătate.

Monumentul Războiului de Independență

Coordonate GPS: 43.997231 / 43°59'50" N – 22.934442 / 22°56'4" E

Adresă: Strada Baba Lupa nr. 1, oraș Calafat, județul Dolj

Orașul Calafat este marcat în istoria României ca fiind localitatea de unde a început practic Războiul de Independență din anul 1877 contra Imperiului Otoman. Din acest oraș, la data de 26 aprilie 1877, dintr-un loc aflat pe malul Dunării, a fost trasă prima salvă de tun către pozițiile ocupate de armata turcă pe malul bulgăresc.

La câțiva ani după terminarea războiului, pe acel loc a fost ridicat un monument care să amintească de acest episod glorios al nașterii statului modern român. În anul 1977, la aniversarea de 100 de ani, autoritățile au mutat în alt loc monumentul original și în acest loc a fost ridicat Monumentul comemorativ al Independenței, operă a sculptorului Pavel Bucur.

Hotel-restaurant Coliseum, oraș Calafat

GPS: 43.993466 / 43°59'36" N – 22.931091 / 22°55'52" E

Adresă: Strada Gheorghe Doja, oraș Calafat, județul Dolj

MĂNĂSTIREA MAGLAVIT

Hram: „Izvorul Tămăduirii” și „Nașterea Maicii Domnului”

Localizare/adresă: Strada Drumul Mănăstirii, comuna Maglavit, județul Dolj

Drum de acces: E79 / DN56, apoi DN 56A, apoi DJ 554

Coordonate GPS: 44.032950 / 44°1'58" N – 23.065737 / 23°3'57" E

Scurtă prezentare: Prima biserică a fost ridicată în 1935, de mai mulți localnici, pe locul în care păstorul Petrache Lupu, văzuse în ziua de 31 mai 1935 „un moșneag cu barbă albă [...] care stătea deasupra pământului ca la două palme”. În anul 1935, în mai multe zile de vineri, lui Petrache Lupu i se arată Moșul (Dumnezeu), transmițându-i porunci către lume pentru îndreptarea spre Biserică, spre dreapta credință. În scurt timp, la Maglavit ajung să sosească câteva mii de credincioși în fiecare zi.

Pe locurile unde se petrecuseră revelațiile sunt ridicate cruci, troițe și chiar un amvon pentru propovăduirea poruncilor dumnezeiești. La 14 septembrie 1935, era pusă piatra de temelie a viitoarei mănăstiri, fiind trimiși aici câțiva călugări. Construcția acestui așezământ trece prin etape de zbucium timp de 70 de ani. În 1936, a început ridicarea mai multor corpuri de case, într-un ritm destul de lent. Cel de-al Doilea Război Mondial și instaurarea regimului comunist au condus la desființarea mănăstirii. Viețuirea monahală a reînceput abia în 1990, când au fost reluate lucrările de construire a așezământului. Lucrările au evoluat greoi, fiind intensificate abia după 2006. În 2010, Mănăstirea Maglavit a fost transformată din mănăstire de călugări în mănăstire de maici. În prezent, lucrările de construcție sunt aproape finalizate.

OLT

Județul Olt este localizat în regiunea Sud-Vest Oltenia, pe cursul inferior al râului care i-a dat numele și face parte din categoria județelor riverane fluviului Dunărea.

Suprafața totală de 5.498 km², reprezentând 2,3% din teritoriul țării, situează județul Olt pe locul 22 la nivelul României ca suprafață. Din punct de vedere al populației, conform Eurostat, în anul 2018 erau înregistrați 400.802 locuitori în județul Olt. Din punct de vedere administrativ, județul Olt cuprinde 8 orașe, dintre care 2 municipii, și 112 comune.

Se învecinează cu județul Vâlcea la Nord, județele Argeș și Teleorman la Est, județul Dolj la Vest și fluviul Dunărea la Sud pe o distanță de 45 km, care-l desparte de Bulgaria.

Județul Olt are un bogat patrimoniu cultural religios, pe teritoriul său fiind înregistrate 758 monumente istorice. Dintre acestea, 17 edificii aparțin lăcașelor de cult religios de importanță națională. Localitățile pe teritoriul cărora sunt regăsite aceste lăcașe sunt municipiul Slatina, comuna Brâncoveni, comuna Călui și comuna Poboru. În general, lăcașele de cult religios înregistrează un număr ridicat de vizitatori cu ocazia diverselor sărbători creștine, hramurilor bisericilor și ale mănăstirilor. Cele mai cunoscute lăcașe de cult localizate pe teritoriul județului Olt sunt: Mănăstirea Călui, Mănăstirea Brâncoveni și Mănăstirea Clocociov.

De asemenea, teritoriul județului Olt cuprinde un veritabil tezaur de istorie. Descoperirile arheologice efectuate pe Văile Oltețului, Oltului și Dârjovului evidențiază primele forme de viață ale oamenilor pe teritoriul României de astăzi. Cele mai descoperiri arheologice din județul Olt sunt:

- Tabula Pentingeriană (hartă a lumii romane redactată între anii 260-271 d.Hr.) care a păstrat numele unor dave (centre) ca Acidava (localizată în satul Enoșești, centru al geto-dacilor) și Sucidava (localizată la Corabia-Celei, centru al sucilor);
- Ruinele Cetății romane și fântâna secretă de la Sucidava (în Celei, de lângă Corabia), construită de împăratul Aurelian în anii 271 -275;
- Ruinele celui mai mare oraș roman din Dacia Sudică Romula - Malva, la Reșca (comuna Dobrosloveni) la 8 km de Caracal.
- Vestigiile neolitice de la Vădastra, Fărcașele, Brebeni, Slatina, Oboga, Orlea;

Alte monumente cu o importanță semnificativă din punct de vedere istoric, arhitectural și cultural localizate pe teritoriul județului Olt sunt: Casa Memorială „Nicolae Titulescu”, Casa Memorială Iancu Jianu, Conacul Brătășanu, Conacul Neamțu, Cula Călățeanu,

Cula Galița (Câmpu Mare-Dobroteasa), Monumentul Ecaterinei Teodoroiu, Muzeul de Arheologie și Etnografie Corabia, Muzeul Romanașului Caracal, Situl arheologic Romula (Reșca), Teatrul Național Caracal.

Din perspectiva patrimoniului cultural imaterial, pe teritoriul județului Olt existe numeroase așezări în care sunt păstrate tradiții și meșteșuguri practicate din cele mai vechi timpuri, dintre care amintim în special olăritul, practicat încă din neolitic. Astăzi mai sunt în Olt trei centre de olari (Oboga, Romana, Corbeni) care produc ceramică smălțuită și nesmălțuită în forme și decoruri diverse. Alte meșteșuguri populare bine conservate în județul Olt sunt: cojocăritul Vădastra, torsul, cusutul – Priseaca, Curtișoara, Icoana, Cezieni, cioplitul în lemn și os – Câmpia Boianului, pictura populară pe lemn și sticlă - Corbu, măști și căluș - Osica, feronerie - Brîncoveni.

Tradițiile locale sunt celebrate în cadrul diferitelor sărbători precum: „Călușul” românesc - festivalul de folclor de Rusalii, „Sărbătoarea pâinii”- eveniment etnofolcloric ce marchează sfârșitul recoltei, Sărbătoarea „lilor”- sărbătorirea costumului național din zona Romanași.

Patrimoniul etnografic oglindește creația populară din aproape toate satele și comunele din județul Olt, teritoriu pe care se întâlnesc trei zone etnografice: Olt, Romanași și Câmpia Boianului. Portul popular oltenesc, prin varietatea pieselor ce-l compun, al tehnicilor și materialelor folosite, al organizării decorurilor pe suprafața pieselor și motivelor decorative utilizate, reprezintă unul din cele mai complexe domenii ale artei populare.

Din punct de vedere al patrimoniului natural, județul Olt se remarcă prin pădurile și rezervațiile floristice precum: pădurea Braniștea Catârilor, pădurea Călugărească și pădurea Potelu pentru diferite specii de stejar, pădurea Seaca Optășani și rezervația de arborete de gârniță, precum și rezervația de bujori a Academiei care are scop de protecție pentru specia de bujor românesc. Fluviul Dunărea, care traversează sudul județului, este o importantă resursă naturală care poate contribui la valorificarea potențialului turistic județean. Pe teritoriul județului Olt sunt identificate 12 arii naturale protejate de interes național, 16 situri Natura 2000 și 3 arii speciale de protecție avifaunistică.

MĂNĂSTIREA MĂINEȘTI

Hram: „Acoperământul Maicii Domnului”

Localizare/adresă: Strada Sat Măinești, la marginea orașului Balș, județul Olt

Drum de acces: E574 / DN65, apoi DJ643, asfalt stare relativ bună

GPS: 44.330592 / 44°19'50" N – 24.105373 / 24°6'19" E

Prima biserică a fost ctitorită din lemn de ispravnicul Matei Bârzeanu, în anii 1742-1743. În 1745, sfântul lăcaș a fost închinat de ctitor Episcopiei Râmnicului. În 1805, chir Popa Nicolae postelnicul, Ioanichie Preda și postelnicul Nicolae Mănescu au început construirea unei biserici din cărămidă și piatră, finalizată la 29 septembrie 1809. Pictată în anii 1810-1812, biserica a primit inițial hramul „Sfântul Ierarh Nicolae”. Aici s-au călugărit unii dintre haiducii lui Iancu Jianu, după ce acesta s-a lăsat de haiducie în 1818. Din acest motiv, în folclorul local, schitul a rămas cunoscut sub numele de „Schitul Haiducilor”.

După secularizarea averilor mănăstirești, a devenit biserică de mir, iar în 1926, a fost închisă. După unele reparații efectuate în perioada 1930-1940, biserica a fost redeschisă în 1941. În 1979, s-au efectuat lucrări temeinice de renovare. De remarcat că în portretele ctitorilor se observă costumele de epocă cu elemente specifice portului popular românesc. În 1996, așezământul monahal a fost redeschis ca mănăstire de călugărițe.

MĂNĂSTIREA CĂLUI

Hram: „Sfântul Ierarh Nicolae”

Localizare/adresă: Strada Frații Buzești, comuna Căluș, județul Olt

Drum de acces: DJ643, apoi DC 9, asfalt stare foarte bună

GPS: 44.462594 / 44°27'45" N – 24.031825 / 24°1'54" E

Numit în vechime și Cepturoaia, așezământul a fost ridicat în 1515, în timpul domnitorului Neagoe Basarab (1512-1521), primii ctitori fiind Vlad banul (bunicul celor trei frați Buzești), Dumitru pârcălabul și Balica spătarul. Lucrările au fost terminate abia în 1588, prin strădaniile fraților Buzești (Radu, Preda și Stroe). În 1594, au fost finalizate chiliile și clopotnița, în 1600, a fost pictată biserica (de Mihnea zugravul) și în 1610, a fost adăugat un pridvor (ruinat în 1859). Mănăstirea Căluș a fost folosită de-a lungul veacurilor și ca necropolă a familiei Buzești: Preda Buzescu, mare ban în Craiova, înhumat în decembrie 1608, Stanca – jupânița lui Radu Buzescu, înmormântată în februarie 1590, și Radu Buzescu – mare clucer, înhumat în ianuarie 1610.

Închinată Sfântului Mormânt de la Ierusalim, mănăstirea a avut de suferit din cauza nepăsării călugărilor greci. În 1821, a fost incendiată de turci și în 1823, au fost aduși călugări români. În 1856, a ajuns din nou în stare de ruină, astfel că în anii 1859-1861, au fost efectuate alte lucrări de consolidare. Între 1986 și 2006 s-au efectuat ample lucrări de restaurare și modernizare, fiind ridicate mai multe dependințe și o impunătoare biserică în stil tradițional, cu trei turle și pridvor deschis. Ctitoria Buzeștilor a fost inițial mănăstire de călugări, apoi de maici până în 1985-1986, când a redevenit mănăstire de călugări.

MĂNĂSTIREA CLOCOCIOV

Hram: „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil” și „Nașterea Maicii Domnului”

Localizare/adresă: Strada Mănăstirea Clocociov nr. 3, oraș Slatina, județul Olt

Drum de acces: E574 / DN65, apoi strada Goerge Poboran, apoi strada Vintilă Vodă, apoi strada Basarabilor (DC 90A), apoi strada mănăstirea Clocociov

GPS: 44.411623 / 44°24'42" N – 24.363547 / 24°21'48" E

A fost atestată încă din timpul lui Neagoe Basarab (1512-1521), când era menționată într-un schimb de moșii între egumenul acesteia și clucerul Manea din Persani, ctitorul mănăstirii Seaca-Mușetești. În 1625, Alexandru Coconul închină așezământul monahal mănăstirii Cutlumuș de la Muntele Athos. Cutremurul din 1628, și mai multe incendii ruinează vechiul centru monahal. Din acest motiv, în 1645, în timpul domniei lui Matei Basarab, mănăstirea este refăcută de Diicu Buicescu, mare agă. Ruinată din nou din cauza vicisitudinilor timpului, în 1980, încep ample lucrări de restaurare, lucrări care au readus treptat monumentul la starea în care se găsește azi.

Prin arhitectura sa, mănăstirea Clocociov, cu toate degradările succesive, datorită restaurării care a căutat să respecte și să păstreze trăsăturile vechii așezări, se înscrie între monumentele de la mijlocul veacului al XVII-lea, dominate încă de caracteristicile stilistice ale epocii lui Matei Basarab; varietatea formelor este temperată de sobrietatea și simplitatea construcției, la care decorația este folosită cu măsură.

MĂNĂSTIREA STREHĂREȚI (STRIHĂREȚI)

Hram: „Adormirea Maicii Domnului”

Localizare/adresă: Strada Strehăreți nr. 154, orașul Slatina, județul Olt

Drum de acces: E574 / DN65, apoi strada Carol I, apoi strada Strehăreți

Coordonate GPS: 44.443755 / 44°26'37" N – 24.351696 / 24°21'6" E

Este atestată prima dată în 1478, fiind menționată în mai multe documente din 1578, 1608 și 1620. Unele izvoare îl socotesc ctitor pe episcopul Varlaam al Râmnicului, ajuns mitropolit al Țării Românești (1672-1679). Cel mai probabil, sfântul lăcaș a fost ctitorit de monahul Serafim, care, în timpul domniei lui Matei Basarab, a ajuns episcop la Buzău. La 24 aprilie 1664, Serafim a cumpărat moșia Strehareț cu scopul de a construi aici o mănăstire, fiind ajutat și de domnitorul Radu Vodă Leon (1664-1669), care în 1665, a dăruit viitoarei mănăstirii o parte din averea sa.

Noul așezământ a fost finalizat înainte de anul 1668, când a fost închinat Mitropoliei din București. Într-un document din 1671, se menționează intenția ctitorului de a zugrăvi biserica. Ruinată din diferite cauze, mănăstirea a fost restaurată în 1844, de eclesiarhul Iosif, care a construit și câteva dependințe noi. După secularizarea averilor mănăstirești, clădirile au fost transformate în spital. Lucrări de consolidare au fost efectuate de Comisiunea Monumentelor Istorice în perioada 1930-1936, și de Direcția Monumentelor Istorice, în 1982.

Muzeul Județean Olt

Coordonate GPS: 44.430361 / 44°25'49" N – 24.359963 / 24°21'36" E

Adresă: Strada Ana Ipătescu nr. 1, oraș Slatina, județul Olt

Muzeul județean Olt a luat ființă în anul 1952, dar ideea unui astfel de așezământ apăruse deja încă din primii ani după terminarea Primului Război Mondial, sub forma unor donații de documente, cărți și tipărituri vechi, obiecte istorice sau opera de artă, în vederea înființării unui muzeu al Oltului. Adăpostit într-o minunată clădire istorică din centrul orașului Slatina, muzeul se bucură de organizare interioară de excepție, cu spații generoase și excelent amenajate, care adăpostesc colecții și exponate cu o mare valoare istorică și artistică.

Secția de istorie și cultură a orașului Slatina este amenajată în 5 săli, fiind inaugurată la data de 23 aprilie 2003. Cuprinde nenumărate repere ale istoriei orașului Slatina, mărturii istorice ale evoluției acestei localități: documente vechi, monede, cărți, obiecte de cult, planuri, schițe și fotografii vechi, împreună cu reconstituirea unor decoruri de epocă, precum un salon de primire și câteva prăvălii din vechiul oraș. Alte secții de mare interes pentru vizitatorii acestui muzeu sunt cele de artă plastică, secția de artă populară și etnografie și secția de istorie-arheologie.

Muzeul Romanațiului

Coordonate GPS: 44.109371 / 44°6'33" N – 24.348064 / 24°20'53" E

Adresă: Strada Iancu Jianu nr. 17, oraș Caracal, județul Olt

Muzeul din Caracal poartă vechiul nume al regiunii, și anume Romanați. Ideea înființării unui muzeu în localitate a apărut la începutul secolului XX, când Ion Hagiescu Miriște, un mare magistrat al vremii, de origine din Caracal, a cumpărat un imobil în anul 1900, cu scopul de a amenaja aici un spațiu pentru expunerea de tablouri și sculpturi. La moartea sa în 1922, acest mare om de cultură și iubitor de artă a lăsat prin testament averea sa județului Romanați, în scopul promovării și susținerii artelor frumoase prin înființarea unui muzeu. Din păcate dorința sa nu s-a putut realiza din cauza lipsei de interes a autorităților locale, iar moștenitorii lui au vândut marea majoritate a operelor de artă strânse de cel decedat. Abia în anul 1949, la data de 26 septembrie a luat ființă cu adevărat Muzeul Romanațiului, amenajat într-o clădire din centrul orașului, iar inițial avea în interior 2 secții, cea de istorie și cea de artă plastică. În anul 1950 muzeul a fost mutat într-o altă clădire, mult mai generoasă, cu 23 de încăperi.

Astăzi muzeul are 4 secții principale: secția de arheologie-istorie, secția memorială Iancu Jianu, secția de artă plastică și secția de

etnografie. Colecțiile sale sunt impresionante, de exemplu secția de istorie cuprinde peste 20.000 de piese de o valoare inestimabilă, unele cu o vechime de peste 6.000 de ani, precum și multe obiecte de origine romană, provenite din așezarea cu numele Romula, aflată în apropierea orașului Caracal de astăzi. Statuile și sarcofagele romane sunt grupate într-un lapidarium, care cuprinde peste 20 de piese. Secția de arte cuprinde o colecție de peste 500 de tablouri și alte opere de artă, iar colecția de geme și pietre semiprețioase romane este a cincea ca mărime din lume.

Teatrul Național din Caracal

Coordonate GPS: 44.113239 / 44°18'56" N – 24.309577 / 24°20'22" E

Adresă: Piața Victoriei nr. 10, oraș Caracal, județul Olt

Clădirea Teatrului Național din Caracal este cu siguranță una dintre cele mai reprezentative și mai frumoase opera de arhitectură, vechi de peste un secol. Lucrările de constructive au început la data de 14 iulie 1896, după planurile arhitectului austriac Franz Bileck, construcția fiind finalizată în anul 1901. În acel an, orașul Caracal avea circa 12.000 de locuitori și o viață culturală de excepție. Între anii 1959 – 1960 s-au făcut lucrări de renovare de mare anvergură. Incendiul devastator din anul 1987 a pus capăt spectacolelor de teatru de aici, spre regretul tuturor. Lucrările de reconstructive au durat mulți ani, dar în final la 19 decembrie 2008 această clădire a putut fi din nou redeschisă către publicul larg, având acum strălucirea și eleganță de altădată. Toate detaliile de arhitectură și de decorare au fost minuțios realizate, pictura complet refăcută, iar sala de spectacole a fost dotată cu aparatură modernă instalații de sonorizare și corpuri de iluminat.

Cetatea Sucidava

GPS: 43.765217 / 43°45'55" N – 24.459036 / 24°27'32" E

Adresă: sat Celeiu, oraș Corabia, județul Olt

Cetatea Sucidava este situată pe malul Dunării, la câțiva km de marginea localității Corabia. Această așezare tip cetate a fost întemeiată de către trupele romane între anii 257-275 d.Hr., fiind vorba despre un castru roman de apărare cu 8-10 turnuri, care cuprindea în interior și o așezare urbană, inclusiv o bazilică paleocreștină, băi romane și străzi pavate. De asemenea, în cetate se găsește și o fântână secretă, o remarcabilă realizare arhitecturală. Romanii au construit această fortificație pe locul unei metropole mai vechi, identificată ca fiind capital tribului dacic al sucilor. Lângă această cetate a fost ridicat și podul lui Constantin cel Mare, cu o lungime de circa 2.400 metri, care începând cu anul

328 permitea traversarea Dunării, legând Sucidava cu aşezarea Oescus. Din acest pod nu se mai vede decât un picior. Oraşul a fost refăcut şi mărit de câteva ori sub stăpânire bizantină, în vremea lui Teodosiu al II-lea, apoi Iustinian cel Mare, dar a fost şi distrus şi prădat prin invaziile hunilor. Se pare că a fost complet abandonat de bizantini în jurul anului 600. Cetatea supravieţuieşte totuşi vremurilor, astfel încât ea apare în relatări istorice din vremea lui Mihai Viteazul ca fiind o garnizoană de apărare la Dunăre contra armatelor otomane.

Multe bucăţi de cărămidă au încă pe ele vizibil semnul peştelui, un simbol creştin timpuriu. Cel mai de interes element istoric este Fântâna Secretă, care a fost construită în secolul VI, dar a fost descoperită abia în anul 1958, astfel încât în interior au fost găsite neatrinse multe vestigii istorice cu o valoare inestimabilă. Evident rolul ei era acela de a asigura aprovizionarea cu apă a cetăţii în vremea asediilor îndelungate.

Un fapt inedit este descoperirea legată de încălzirea locuinţelor, care se făcea printr-un sofisticat sistem de tuburi aflate sub pardoseală, o soluţie inovativă la vremea respectivă. Cetatea este ridicată din cărămidă arsă şi din blocuri masive de piatră, reuşind să reziste foarte bine celor aproape 2.000 de ani de istorie zbuciumată. La intrarea în cetate se află amenajat un mic muzeu unde vizitatorii pot admira câteva dintre obiectele descoperite aici, podoabe de bronz, inele din plumb, sigilii, fragmente de ceramică, chiar şi obiecte de cult sub formă de cruce, deoarece biserica de aici este considerată ca fiind prima biserică creştină descoperită în spaţiul dintre Dunăre şi Carpaţi. Biserica avea forma unei nave, cu altarul orientat spre răsărit. Lângă altar au fost descoperit schelete îngropate în rit creştin, cu capul la apus, picioarele la răsărit şi mâinile pe lângă corp. Tot în interiorul bisericii au fost găsite diverse artefacte creştine, opaiţe cu toartă cruciformă, cruciuliţe din bronz, resturi de ceramică cu inscripţii creştine.

Muzeul Câmpiei Boianului şi satul neolitic

Coordonate GPS: 44.155135 / 44°9'18" N – 24.539289 / 24°32'21" E

Adresă: Strada Nicolae Titulescu nr. 33, la intrarea în comuna Drăgăneşti Olt

La iniţiativa profesorului Traian Zorzoliu, care şi-a dedicat practic întreaga viaţă acestui obiectiv, a luat fiinţă Muzeul Câmpiei Boianului, un loc unic în România şi chiar în Europa. Este practic un muzeu în aer liber care povesteşte despre tradiţiile populare din această zonă, încă de acum 6.000 de ani. În curtea muzeului se înalţă o troiţă, o mica bisericuţă, o casă tradiţională ţărănească un bordei autentic, precum şi 6 colibe din lut ale unui sat reconstruit, din epoca neolitică, având în vedere faptul că în zonă au fost

descoperite urme ale unei culturi preistorice datând din mileniul V-VI înaintea erei noastre. Colecțiile de obiecte cuprind peste 6.000 de exponate, unelte, ceramică, țesături, fierărie.

Colibele din satul neolitic reconstituie viața de acum 5-6.000 de ani. Satul neolitic este format din șase colibe ridicate în aer liber, pe un teren împrejmuț cu un șanț de apărare și gard din nuiile împletite. Intrarea se face pe o punte din lemn, iar colibele sunt în mărime naturală. O colibă reprezintă o locuință de pescar, alta pe cea a unui agricultor, alta pe a unui olar. Casele erau construite din trestie împletită și pari bătuți în pământ, iar printre împletituri se puneau pământ. Între case se ridica o locuință-lacustră, unde se păstrau proviziile, căci așezările erau ridicate în văi des inundate. Colibele erau dese, ulițele satului nu erau mai mari de doi metri, uneori colibele fiind lipite una de cealaltă. Construcțiile erau joase, pentru că înălțimea oamenilor nu depășea pe atunci 1,50-1,60 m. Casele nu aveau tavane, dar erau căptușite la interior. Fiecare coliba avea vatră, cuptor, iar patul era construit din pământ ridicat, peste care se puneau piei sau rogojini. Toate au în interior obiecte neolitice sau reconstituiri ale unor obiecte neolitice, mese, altare de cult, unelte pentru gospodărie. Inaugurarea acestui sat preistoric s-a făcut în anul 2010. Muzeul este vizitat anual de numeroși turiști, cei mai interesați fiind cei veniți din străinătate și care au astfel prilejul unic de a admira la fața locului aceste exponate tradiționale românești.

Hotel-restaurant City, oraș Slatina

Coordonate GPS: 44.425570 / 44°25'32" N – 24.376737 / 24°22'36" E

Adresă: Strada Ecaterina Teodorescu nr.1, oraș Slatina, județul Olt

Restaurant Trattoria del Gusto, oraș Slatina

Coordonate GPS: 44.430194 / 44°25'48" N – 24.364021 / 24°21'50" E

Adresă: Strada Independenței Bl. T1 parter, oraș Slatina, județul Olt

Hotel-restaurant Retro, oraș Caracal

Coordonate GPS: 44.116364 / 44°6'51" N – 24.345893 / 24°20'45" E

Adresă: Strada Radu Șerban nr.2, oraș Caracal, județul Olt

Restaurant Coquette Bistro, oraș Caracal

Coordonate GPS: 44.111822 / 44°6'42" N – 24.343861 / 24°20'38" E

Adresă: Piața Victoriei nr. 14, oraș Caracal, județul Olt

Hotel-restaurant Sucidava, oraș Corabia

Coordonate GPS: 43.771609 / 43°46'18" N – 24.513429 / 24°30'48" E

Adresă: Strada Portului, oraș Corabia, județul Olt

MĂNĂSTIREA BRÂNCOVENI

Hram: „Adormirea Maicii Domnului”, „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil”, „Izvorul Tămăduirii” și „Sfinții Martiri Brâncoveni”

Localizare/adresă: Strada Primăverii, la ieșirea din comuna Brâncoveni, județul Olt

Drum de acces: E64, asfalt stare foarte bună

Coordonate GPS: 44.305071 / 44°18'18" N – 24.306548 / 24°18'23" E

La începutul secolului al XVI-lea boierii Brâncoveni ridică ansamblul arhitectural ce le va purta numele, ca loc de refugiu; în incinta acestuia, în 1570, jupânița Celea va ridica o bisericuță de lemn, fiind aduși și câțiva călugări. Prima atestare documentară datează din 1582-1583, când Mihnea Turcitul întărește unele danii mai vechi. În 1634, Matei Basarab începe refacerea și transformarea ansamblului arhitectural prevăzut cu un ingenios sistem de fortificații. Din vremea lui Matei Basarab se păstrează turnul-clopotniță, spațioasele pivnițe boltite și zidul de apărare prevăzut cu creneluri. Actuala biserică a fost construită în locul celei vechi de Constantin Brâncoveanu, în anul 1700. Tot el va ctitori și biserică-bolniță (în plan triconc), în 1702.

Biserica mare, ridicată între 1699-1700, în stil brâncovenesc, este în formă de cruce, cu pridvorul deschis, susținut de opt coloane din piatră, dispuse în centru; catapeteasma de lemn, aurită, este cea originală; are o turlă pe naos, iar ușile sunt din lemn masiv de stejar sculptat. Biserica adăpostește mai multe morminte, printre care și pe cel al lui Papa Brâncoveanu (tatăl lui Constantin Brâncoveanu). Pictura datează din 1837, autorii fiind necunoscuți. Ansamblul a avut de suferit în timpul războiului turco-austriac din 1716-1718, și la cutremurul din 1838. După secularizarea averilor mănăstirești a rămas un așezământ modest, al cărui curator a fost Popa Șapcă. În timp, mănăstirea s-a ruinat, fiind refăcută parțial de episcopul Vartolomeu Stănescu (1921-1938).

Între 1940-1959, a fost mănăstire de maici, dar în urma decretului 410/1959, sfântul lăcaș a fost desființat, aici funcționând, pentru o scurtă perioadă de timp, un azil de bătrâni; a rămas apoi pustie timp de 20 de ani. După 1980, au fost aduse câteva maici de la mănăstirea Clocociov și au început primele reparații. Au fost efectuate lucrări capitale de renovare.

MĂNĂSTIREA STUDINA

Hram: „Înălțarea Sfintei Cruci” și „Nașterea Sfântului Ioan Botezătorul”

Localizare/adresă: Strada Mănăstirii, la marginea comunei Studina, sat Studinița, județul Olt

Drum de acces: DN54, apoi DC 139A, asfalt stare bună

Coordonate GPS: 43.974540 / 43°58'28" N – 24.418506 / 24°25'6" E

Este o mănăstire relativ nouă, primele lucrări au început în 1994, prin zidirea unei troițe. Ridicarea acestei mănăstiri a fost dorința doamnei Maria Crîmu din localitatea Traian, județul Olt. În ultimele două decenii au fost efectuate și alte lucrări de lărgire și consolidare, iar în 2009, a fost sfințit paraclisul mănăstirii.

TURISMULUI RELIGIOS ÎN REGIUNEA TRANSFRONTALIERĂ ROMÂNIA-BULGARIA